

[1984 மார்ச் 16]

செல்வி ஆ. லீலாவதி: கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் பிஎச்.டி. அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். மேல்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் அதனை விரிவுபடுத்த அரசு முன்வருமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: இப்போது நாம் அதை நிறுத்தி விட்டோம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: வினாக்கள்-விடைகள் முடிவுற்றன.

[குறிப்பு.—ஓர் உரையின் தொடக்கத்தில் இடப்பட்டிருக்கும் உடுக்குறி (*). அவ்வுரை உறுப்பினரால் சரிபார்க்கப்பட்டது என்பதைக் குறிக்கும்.]

2. 1984-85 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கைமீது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

திரு. வலம்புரி ஜான்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் மீதான இந்தப் பொது விவாதத்தில் கலந்துகொள்கின்ற அருமையான வாய்ப்பினை எனக்கு அளித்ததற்காக நான் இந்த மன்றத்திற்கு நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏதோ வரவு-செலவுத் திட்டம் என்பது ஆண்டுதோறும் நடைபெறுகிற ஒரு சம்பிரதாய நிகழ்ச்சி முறையாக இல்லாமல், சுருங்கச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தை மொத்தமாகப் படித்துப் பார்க்கிறபோது அதிலே மூளையைச் செலுத்துகிற இடத்தைவிட இதயத்திற்கு அதிகமான இடம் இருப்பதாக எனக்குப் படுகிறது. காரணம், பொதுவாக என்னென்ன திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுகின்றன, என்னென்ன திட்டங்களுக்காக தொகை செலவழிக்கப் படுகின்றது என்பது போன்ற புள்ளிவிவரங்கள் மாத்திரம் இருக்கின்ற தொகுப்பாக இல்லாமல்—காணப்படுகின்ற விவரங்களைப் பார்க்கிறபோது—எந்த அளவிற்குக் கருணையோடு, இரக்கத்தோடு இந்த அரசு மக்களின் நலன்களைக் கருத்திலே வைத்து நடந்துகொள்கிறது என்பதற்கான பல குறிப்புகள் இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் நெடுகிலும் காணப்படுகின்றன என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

வரவு-செலவுத் திட்டம் என்று சொல்லி அதற்குள்ளே சென்று பார்க்கும் நிலையில் அதில் இடம் பெற்றுள்ள சிலவற்றைக் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். பொதுவாக இன்றைக்கு அரசியல்வாதிகள் என்று எண்ணப் படுபவர்கள்—எந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், ஆளுபவர்களாக இருந்தாலும், எதிரணியில் இருந்தாலும்—சமூகத்திலே அவலமான சூழ்நிலையில் இருப்பவர்கள் என்ற எண்ணம் வெகுவாகப் பரவி வருவதை

1984 மார்ச் 15]

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வார்கள். இன்றைக்கு எழுதப்படுகிற கவிதையாக இருந்தாலும், கட்டுரையாக இருந்தாலும், நாடகமாக இருந்தாலும், நாட்டு நடப்பு பற்றிய செய்தியாக இருந்தாலும், அரசியல்வாதிகள் என்று எண்ணப்படுபவர்கள் சமூகத்தில் உள்ள எல்லா அவலங்களுக்கும் காரணமானவர்கள்.

(முற்பகல் 9-40)

உலகத்திலே இருக்கிற எல்லாக் கேடுபாடுகளுக்கும் அரசியல்வாதிகள் மாத்திரம்தான் காரணமானவர்கள், மற்றவர்கள் எல்லாம் புத்தர்கள், புனிதர்கள், கல்வாரி சித்தர்கள், மகான்கள் என்பதைப் போல இன்றைக்கு எண்ணத்திலும், எழுத்திலும் ஒரு வகையான கருத்து, ஒரு விஷமத்தனமான கருத்து, விஷம் தோய்ந்த கருத்து பரப்பிவிடப்படுகிறது. அண்மையிலே ஒரு புராண நாடகத்தைப் பார்த்தேன். அந்தப் புராண நாடகத்திலே கூட ஆத்திரப்படுகிற பாத்திரம் இன்னொரு பாத்திரத்திற்குச் சொல்கிறது—“உன்மீது எனக்கு அடங்காத கோபம்; அடுத்த பிறவியிலே நீ அரசியல்வாதியாகப் பிறக்க வேண்டும் என்று உன்னைச் சபிக்கிறேன்” என்று சொல்கிறது. இப்படிப் பொதுவாக நாட்டிலே அரசியல்வாதிகள் எனப்படுபவர்கள்தான் எல்லா வகையான இடர்ப்பாடுகளுக்கும் காரணம் என்ற கருத்து பரப்பிவிடப்படுகிறது. இன்றைக்கு குழந்தைகளுக்குத் தாய்மார்கள் உணவு ஊட்டுகிற போது வேண்டுமென்றால், “பாப்பா பாப்பா சாப்பிடு, முக்கண்ணன் வருகிறான் சாப்பிடு, குழந்தாய் குழந்தாய் சாப்பிடு, பூச்சாண்டி வருகிறான் சாப்பிடு” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படிக் கதை, கட்டுரை, எழுத்து, பேச்சு என்று செயல்படும் அரசியல்வாதிகள் மிக மோசமானவர்கள் என்கிற எண்ணம் பொது மக்களிடத்திலே வேண்டுமென்றே திணிக்கப்பட்டு உருவாக்கப்படுகிறது என்றால், 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிந்தி வருகிற தாய்மார்கள் குழந்தைகளுக்குச் சோறு ஊட்டுகிறபோது, “பாப்பா பாப்பா முக்கண்ணன் வருகிறான், சாப்பிடு” என்று சொல்லமாட்டார்கள்; அதற்கு மாறாக “பாப்பா பாப்பா எம்.எல்.ஏ. வருகிறார் சாப்பிடு; பாப்பா பாப்பா எம்.பி. வருகிறார் சாப்பிடு; நான் சொல்வதைக் கேட்கப்போகிறாயா, இல்லை, அமைச்சரை அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டுமா?” என்று கேட்பார்கள். அப்படிக் கேட்கின்ற அளவுக்கு ஒரு மோசமான, பூதாகாரமான சூழ்நிலையை வேண்டுமென்றே சில பேர் உருவாக்கி வருகிறார்கள். வேண்டுமென்றே உருவாக்கி வருகிறார்களென்று சொல்வதிலே பொருள் இருந்தாலும், மாமன்றத்திலே இப்படிச் சில சொற்பொழிவாளர்கள் இங்கே வார்த்தைகளை எடுத்துச் சொல்கிறபோது—நான் நேற்றைக்கும் கூட கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன், நாம் சொல்கிற சில சொற்களே கூட அவைகள் நாடாளுமன்றச் சொற்களாக இருக்கலாம், பாராளுமன்ற முறைகளிலே அங்கீகரிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளாக இருக்கலாம்—இப்படி அரசியல்வாதிகள்தான் சமூகத்

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

[1984 மார்ச் 15]

தினாடைய கேடுபாடுகளுக்குக் காரணம் என்று சில பேர்கள் பரப்பி விடுகிறார்களே, அதற்கு நாமும் ஒரு வகையிலே உதவி செய்கிறோமோ என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. நான் உதாரணத்திற்குச் சொல்கிறேன். நேற்றைக்கு ஒரு மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் வேக வேகமாகப் பேசுகிறபோது இந்த அரசாங்கத்தைச் சாடவேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்தோடு—எனக்குப் புரிகிறது, அவர்கள் வேதனையின் விளிம்பிலே நிற்கிறார்கள், நிராகரிப்பிலே அவர்கள் நிம்மதி இழந்து தவிக்கிறார்கள், தோல்விப் பள்ளத்தாக்கிலே துவண்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்—ஏதாவது எடுத்து இந்த ஆட்சியின்மீது எந்ததாகவேண்டும் என்கிற திரிபந்தத்திற்கு அவர்கள் தள்ளப்படுகிற காரணத்தால், பேச்சிலேகூட, 'இந்த ஆட்சியாளர்கள் சுரண்டல்காரர்கள்' என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'சுரண்டல்காரன்' என்ற வார்த்தை வேண்டுமென்றால் நாடாளுமன்றத்திலே, இல்லை சட்ட மன்றத்திலே சொல்கிற வார்த்தையாக இருக்கலாம், ஆனால் 'சுரண்டல்காரன்' என்கிற வார்த்தைக்கு பல்வேறு நாடுகளிலே பலவிதமான பொருள் இருக்கிறது. நான் உதாரணத்திற்குச் சொல்கிறேன். ரஷ்ய நாட்டு இலக்கியத்திலே "கிரைம் அண்டு பனிஷ்மென்ட்" என்ற நாவலைப் படித்துப் பார்த்தால், ஒருவரை மோசமானவன், கீழானவன் என்று கூடச் சொல்ல வேண்டாம், அதோ போகிறானே அவன் சுரண்டல்காரன் என்று சொல்லி விட்டால் அவனுடைய மானம் போகிறது, மரியாதை போகிறது என்றெல்லாம் கருதப்படுகிறது. அதிலே ஒரு இலக்கிய உலகத்தை, அரசியல் உலகத்தை, சமுதாய நடைமுறைகளைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே இந்த ஆளுகின்ற கட்சியை, ஆட்சி அமைத்துக்கொண்டு மக்களுக்காக நல்ல பணிகளை ஆற்றிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு அரசாங்கத்தைக் குற்றம் சொல்ல வேண்டும், குறை சொல்ல வேண்டும் என்கிற ஒரே நோக்கத்தோடு, இந்த 'ஆட்சியாளர்கள் சுரண்டல்காரர்கள்'; 'இந்த ஆட்சியாளர்கள் கொள்ளைக்காரர்கள்' என்கிற சொற்கள்கூட வருகின்றன. நாடாளுமன்றத்தினுடைய குறிப்பேட்டிலிருந்து அல்லது சட்டமன்றத்தினுடைய குறிப்பேட்டிலிருந்து நீக்கப்படவேண்டிய வார்த்தையாக அது இல்லாமல் இருக்கலாம்; இங்கு சொல்லத் தக்க வார்த்தையாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் அந்தச் சொல்லும், அந்தச் சொல் கூறுகின்ற பொருளும் எந்த அளவுக்கு மக்கள் மனத்திலே இன்றைக்கு ஒரு வேதனை நிலையை உருவாக்கி இருக்கிறதென்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்த அரசாங்கத்துக்கு மக்கள் மத்தியிலே ஏற்பட்டிருக்கிற செல்வாக்கு, தமிழகத்தினுடைய முதல்வர், பொன்மனச் செல்வர், டாக்டர் மு. பரதீசத் தலைவர் அவர்களின் ஆட்சியின்மீது ஏற்பட்டிருக்கிற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை, இவைகளாலே இன்றைக்குக் கலவரப்படுகின்ற எதிர் நட்சிக்காரர்கள், இந்த ஆட்சியாளர்களைப் பார்த்து சுரண்டல்காரர்

1984 மார்ச் 15]

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

களென்றும், கொள்ளை லாபக்காரர்களென்றும் வார்த்தைகளாலே வர்ணிப்பது என்பது, மக்களிடத்திலே இன்னமும் அவர்கள் செல்வாக்கை இழந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது.

எங்கே கொலை நடந்தாலும், அது மர்மக் கொலை என்றால், இந்த ஆட்சியிலே மக்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாமல் போகும்; எங்காகிலும் தீ எரிந்தால் அது வைப்புத் தீ என்று பேச ஆரம்பித்துவிட்டால், நாட்டு மக்களுக்கு ஜனநாயகத்திலே என்ன நம்பிக்கை இருக்க முடியும்; எங்காகிலும் ஒரு எலி செத்துக் கிடந்தாலும்கூட எலி செத்துவிட்டது, செத்து எவ்வளவு நேரமாகிறது, ஆகவே இதிலே ஏதோ ஒரு மர்மம் இருக்கிறது, இதற்கு ஒரு விசாரணை வேண்டுமென்று கேட்கிற ஒரு பொறுப்பற்ற தன்மையில் இன்றைக்கு எதிர்க்கட்சிக்காரர்களில் சில பேர்கள்—நான் எல்லோரையும் சொல்லவில்லை—நடைபெட்டால் அரசியல்வாதிகள்தான் உலகத்தினுடைய கேடுபாடுகளுக்கே காரணம் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பொறுப் பற்றவர்கள் சில பேர்கள் பேசுவது போல், எழுதுவது போல் இன்றைக்கு நாமே அப்படி நடந்துகொள்கிற சூழ்நிலைக்கு நம்மை ஆளாக்கிக்கொள்கிறோம் எனவும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதே நேரத்தில் இப்படி பூரீரங்கத்திலே நடைபெற்றிருக்கிற ஒரு சாதாரண தற்கொலை நிகழ்ச்சியைப் பற்றி, “இதிலே ஒரு மர்மம் இருக்கிறது, அவரை அடித்துக் கொன்றிருக் கிறார்கள்” என்றெல்லாம் சட்டமன்றத்திலே விவாதம் நடக்கிறது, இந்த அவையிலேகூட அது நேற்றைக்குக் கிளப்பிவிடப்பட்டது. ஆனால் மக்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்றால், திருச்செந்தூரிலே ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்று, நீதி கேட்டு, நேடிய பயணம் போகிறோம் என்று புறப்பட்டு, ‘முருகா, நீ தான் நீதி சொல்ல வேண்டும்’ என்று சொல்லி, முருகனே வந்து நீதி ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறான். அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மக்கள் செல்வாக்கு என்கின்ற புகழ் அலைகளிலே மிதக்கின்ற தங்கப் படகு என்ற காரணத்தினாலே, அங்கே இடைத் தேர்தல் நடைபெற்றபோது, இந்தக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு மத்தியிலே, நேடிய பயணம் செய்தவர்களுடைய முகத் திரையைக் கிழிக்கின்ற விதத்தில், அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெற்றி கொடியை நாட்டியிருக்கின்றது. அது மாத்திர மல்ல, எந்தத் திருச்செந்தூரிலே ஒரு கொலை நடந்தது என்றெல்லாம் சொல்லி குற்றம் சாட்டிக்கொண்டிருந்தார்களோ அந்தத் திருச்செந்தூர் நகரத்தைப் பொறுத்தவரையில், இதுவரைக்கும், அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அல்லாத மற்ற எந்தக் கட்சியோ, அல்லது முன்பு வெற்றி பெற்ற கட்சியோ பெறாத அளவுக்கு அதிக வாக்குகளைப் பெற்றிருக்கிறது என்றால், மக்கள் அப்படிப்பட்டவர்களை நம்பவில்லை என்றுதான் அர்த்தம். நேடிய பயணம் நடத்தலாம். நீதி கேட்டுப் போகலாம். ஆனால் உண்மை

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

[1984 மார்ச் 15]

ஒன்று இல்லாவிட்டால், எந்தப் போராட்டமும் வெற்றி பெறாது. வெற்றி பெறுகின்ற கலகங்களை 'புரட்சி' என்பார்கள். தோற்றுப்போகின்ற புரட்சிகளை கலகங்கள் என்பார்கள். ஆனால் எந்தக் கலகத்திற்கும், எந்தப் புரட்சிக்கும் தர்மம் அடிப்படையாக இல்லை என்றால், அறம் ஆதாரமாக இல்லை என்றால், உண்மை உறுதுணையாக நிற்காவிட்டால், எந்தப் போராட்டமும் வெற்றி பெறுவது இல்லை. அதைத்தான் திருச்செந்தூரிலே பார்த்தோம். அந்தத் தீர்ப்பு நாட்டு மக்களின் தெளிவான தீர்ப்பு. எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட தீர்ப்பு. வெறும் ஆர்ப்பாட்டங்களுக்காக, ஆரவாரமான சொற்களுக்காக, அலங்காரமான வருணனைகளுக்காக நாட்டு மக்கள் ஏமாந்து விடமாட்டார்கள். ஆனால், பேசுகின்ற நம்மைவிட மக்கள் தெளிவானவர்கள். மைதானங்களிலே வந்து கடுகின்ற மக்கள், அவர்களுக்கெல்லாம் நம்மாலே மேடையிலே இடம் தர முடியாமல் இருக்கலாம், நம் மக்கள் நம்மைவிட தெளிவானவர்கள் என்பதை நமக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்கு, இன்றைக்கும் கூட இங்கிலாந்து நாட்டிலேயிருந்து அறிஞர்கள் வரவேண்டியிருக்கின்றது. நான் அதற்கு ஒரு சான்று காட்டுவதற்கு வருந்துகிறேன். இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற வாக்காளர்கள் பற்றி திரு. சேம்பர்லேயின் என்ற அறிஞர் சொல்கிறார். அவர் சாதாரண அறிஞர் அல்ல. 25 ஆண்டு காலம் உலகம் முழுவதும் 'வோட்டிங் பேட்டர்ன்' எப்படி இருக்கின்றது, மக்கள் எப்படி வாக்கு அளிக்கின்றார்கள், வாக்காளர்களுடைய நடவடிக்கை எப்படி இருக்கின்றது என்று ஆய்வு செய்தவர். 25 ஆண்டுகள் ஆய்வு செய்து சொல்கின்றார். 'உலகத்திலே எங்கேயுமே இந்தியாவிலே, குறிப்பாக தமிழகத்திலே, இருக்கின்ற வாக்காளர்களைப்போல் நான் சந்தித்ததே இல்லை. அதற்குக் காரணம் 1967 ஆம் ஆண்டு ஒட்டுமொத்தமாக இந்தியா முழுவதும் பார்த்தால், ஒரு கட்சிக்கு அவர்கள் வாய்ப்பளித்து அதை ஆட்சிக் கட்சியாக மாற்றினார்கள். ஒரு கட்சிக்கு வாய்ப்பளிக்கின்ற மக்கள் அந்தக் கட்சியிலே தலைவர்களாக இருப்பவர்களை விட்டிருந்து அனுப்புகின்றார்கள். ஆகவே They have conceived the subtle difference between an institution and an individual ஒரு நிறுவனத்திற்கும் ஒரு தனி மனிதனுக்கும் இருக்கின்ற வேறுபாட்டைப் புரிந்துகொள்கின்ற அளவுக்கு ஒரு நாட்டிலே இருக்கின்ற வாக்காளர்கள் இருந்தால், அந்த வாக்காளர்கள் தலை வணங்கப்படவேண்டியவர்கள் என்று எழுதுகிறார். அப்படிப்பட்ட பெருமக்கள் எவ்வளவோ ஆழித் தோடும், ஆர்வத்தோடும் இதைப் புரிந்துகொள்கின்றார்கள். ஆகவேதான் அவர்களுடைய தீர்ப்பிலே தெளிவிருக்கிறது. அதற்கு அப்பாலும் இப்படி எங்கே கொலை நடந்தாலும், அதை மரமக் கொலை என்று சொல்வதும், எங்கே தீ எரிந்தாலும், அதை வைப்புத் தீ என்று சொல்வதும் ஒரு வழக்கமாக இருந்துகொண்டிருந்தால் மக்கள் நம்மைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்

1984 மார்ச் 15]

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

என்பதை அந்த மாற்று முகாமிலே இருந்துகொண்டு, வேற்றுமை எண்ணங்களுக்கு வித்திடுகின்றவர்கள் நினைத்துப்பார்க்க வேண்டும் என்று அன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த நேரத்திலே வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் வலிவான வார்த்தைகளை வைத்து அருமையான சொற்றொடர்களால் மாநில சுய ஆட்சி பற்றியும், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் என்பதைப் பற்றியும் வற்புறுத்திச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அதிலேகூட நமது மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு அருமையான சொற்றொடர் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால், சுருக்கமாகவும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். சுருக்கத்தையும் சொல்லியிருக்கின்றார். அவர் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்வதைப் போல “மண்ணைக் காக்கின்ற அந்த அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு இருக்கவேண்டும். மக்களைக் காக்கின்ற அந்த அதிகாரம், அந்த உரிமை மாநிலங்களுக்கு இருக்கவேண்டும்” என்கின்ற பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய அருமையான தத்துவத்தை, அவர்களுடைய மாண்புமிகு சாசனத்தை அருமையான சொற்களாலே எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். அதைத்தான் இந்த வரவு-செலவுத் திட்டம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மாநில சுய ஆட்சி இல்லை, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் என்று சொல்கின்ற போது, இன்றைக்கு ஏதோ நாம் இதைக் கண்டுபிடித்துச் சொல்கின்றோம் என்று அண்மையிலே எவரும் சொல்லவில்லை. இந்தியாவிலுடைய குடியரசுத் தலைவராக அண்மைக்காலத்திலே இருந்த திரு. சஞ்சீவ ரெட்டி அவர்கள் காங்கிரஸ் மகாநாட்டிலே தலைமை தாங்கியபோது, அவர்களது தலைமை உரையிலே இதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மாநிலங்களுக்கெல்லாம் அதிக அதிகாரம் வேண்டும். இது காங்கிரஸ்காரனுடைய கோரிக்கையாக இருந்தது. நான் ஒன்றை மாத்திரம் தெரிவதாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உலகத்திலுடைய வரலாற்றில் மிகச்சிறந்த லட்சியங்கள் என்று சொல்லலாம். நான்கு கட்டங்களைத் தாண்டுகிறது. அதை அறிஞர்கள் எல்லாம் ஒத்துக் கொள்கின்றார்கள். முதலிலே ஒரு லட்சியத்தை, மக்கள் மன்றத்திலே எடுத்து வைக்கின்றபோது, அந்த லட்சியத்தை அலட்சியப்படுத்துவார்கள். இரண்டாவது கட்டம், அலட்சியத்தைத் தாண்டி அந்த லட்சியம் வந்து விட்டால், அபாயகரமானது, இது அச்சம் தருவது என்றெல்லாம் சுட்டிக் காட்டுவார்கள். அலட்சியத்தைத் தாண்டி மிக அபாயகரமானது, அச்சம் தருவது என்ற சூழ்நிலையையும் தாண்டி ஒரு லட்சியம் வளர்ந்தால், அந்த லட்சியத்தை மீறி அடக்கப் பார்ப்பார்கள். அதிலே போரிட்டு இந்த லட்சியத்தைச் சாகடிக்காமல் விடமாட்டோம் என்றெல்லாம் சில பேர்கள் புறப்படுவார்கள். அந்த நிலையையும் கடந்த பிறகுதான், அந்த லட்சியத்திற்கு வேறு பொருள் எல்லாம் சொல்லி, “ஏற்கெனவே நாம் சொன்ன லட்சியம்

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

[1984 மார்ச் 15]

இதுதான். நாம் இதை எப்படி சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம், இவர்கள் வேறு மாற்றிச் சொல்கின்றார்கள்” என்றெல்லாம் சொல்லி அந்த லட்சியத்திற்குத் தலை வணக்கம் போடுவார்கள். இந்த நாட்டிலே மாநில சுய ஆட்சி அல்லது

(முற்பகல் 9-50)

மாநிலங்களுக்கான அதிக அதிகாரங்கள் என்ற லட்சியத்தின் நான்கு நிலைகளில் நாம் மூன்று நிலைகளைக் கடந்திருக்கிறோம். முதலிலே இந்தத் திட்டத்தை எடுத்து வைக்கிறபோது, இதை அலட்சியப்படுத்தியவர்கள் இருந்தார்கள். அன்றைக்கு இந்த நாட்டை வெள்ளைக்காரன் கொள்ளையடித்துக்கொண்டிருந்தபோது, 1935 ஆம் ஆண்டு இந்த நாட்டிலே தேர்தல் நடைபெற்றது. அப்போது நடைபெற்ற தேர்தலில் அன்றைக்கிருந்த 11 மாகாணங்களில் காங்கிரஸ் கட்சி வெற்றி பெற்றது. எந்த இலட்சியத்தை முன்வைத்து காங்கிரஸ் கட்சி தேர்தலில் நின்றது? “மத்தியிலே அதிகாரங்கள் குவிந்திருக்கின்றன. இப்படி மத்தியிலே அதிகாரங்கள் குவிந்திருந்தால், சரியல்ல. இந்தியா ஒரு உப கண்டம். அது ஒரு நாடல்ல. இந்தியா தன்னை ஒரு நாடாக ஆக்குகிற முயற்சியிலே சம்பெட்டிருக்கிறது. ஆகவே மத்தியிலே அதிகாரங்கள் குவிந்திருக்கக் கூடாது” என்றெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லிச் சொல்லித்தான், காங்கிரஸ் கட்சி 11 மாகாணங்களில் வெற்றி பெற்றது.

1942 ஆம் ஆண்டு ‘வெள்ளையனே வெளியேறு’ என்று தீர்மானம் போட்ட காலத்தில்கூட, காங்கிரஸ் கட்சி தன் தீர்மானத்தின் நான்காவது பாராவில்,

“The Provisional Government will evolve a scheme for a Constituent Assembly which will prepare a Constitution for the Government of India, acceptable to all sections of the people. This Constitution, according to Congress view, should be a federal one with a large measure of autonomy for the federating units and with the residuary powers vesting in those units.”

என்றுதான் கூறியிருக்கிறது. ஆகவே வெள்ளையனே வெளியேறு என்று தீர்மானம் போட்டபோதுகூட காங்கிரஸ் கட்சி, இப்படி அதிகாரங்கள் குவிந்திருக்கக்கூடாது, உண்மையான ஒரு பெடரேஷனாக இந்தியா இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியிருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னதை. அதற்குப் பிறகு மற்றவர்கள் எடுத்துச்சொல்கிறபோது கருணையோடு கவனிக்காமல், அலட்சியப்படுத்திய காலம் ஏற்பட்டது. பிறகு அதற்கு மேலேயும் சென்று இது ஆகாது, இது அச்சம் தருவது, அபாயகரமானது என்கிற ஒரு காலம் வந்தது. இது அபாயகரமானது என்று மத்தியிலே ஆண்டுகொண்டிருந்தவர்கள் மாத்திரம் சொல்லவில்லை. மரியாதைக்குரிய நீதியரசர் கஜேந்திர கட்கர் போன்ற உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகள்கூட “இப்படியி

1984 மார்ச் 15]

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

பேசுவதே ஆபத்தானது, அதிக அதிகாரம் கேட்பதே பிரிவினைக்கு வழி கோலுவது” என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். ஆகவே இந்த மிகப்பெரிய இலட்சியம் இந்த இரண்டு சூழ்நிலைகளையும் தாண்டி, இந்தத் தடைகளை எல்லாம் கடந்து வந்திருக்கிறது. இன்றைக்கிருக்கிற சூழ்நிலை, வணக்கத்திற்குரிய பிரதமர் திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்களே இப்போது மத்திய-மாநில உறவுகளை ஆராயலாம் என்று சர்க்காரியா கமிஷனை நியமித்திருக்கிறார்கள். அந்த அளவிற்கு காலத்தால் இந்த எண்ணம் பழுத்திருக்கிறது. காலத்தால் இந்த எண்ணம் கனிந்திருக்கிறது. இந்தக் கொள்கைக்கும், இலட்சியத்திற்கும் இன்றைக்கு வலு உருவாகியிருக்கிறது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கிறோம். சர்க்காரியா கமிஷனை அமைத்தா, மத்திய அரசுக்கும், மாநில அரசுகளுக்கும் இடையே இருக்கிற உறவு நிலைகளை, அதிகாரப் பங்கிடுகளை எப்படி முறையாக்க வேண்டும் என்பதைப் பரிசீலனை செய்வதற்காக உண்மையான முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற மத்திய அரசை, உண்மையாகவே நான் மனமுவந்து பாராட்டுகிறேன்; அதற்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன். பல பேர் எதிர்முகாமிலே இருக்கிற சில பேர்—குறிப்பாக பார்க்கிங் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்—சர்க்காரியா கமிஷன்மீது நம்பிக்கை இல்லை என்று சொல்லலாம். ஒரு கமிஷன் என்று போடுகிற நேரத்தில், நல்லது நடக்கும் என்று நம்பித்தான் எல்லோரும் அதற்குக் கை கொடுக்கிறார்கள். வேகம் வேகமாக அதனுடைய பணி இன்றைக்கு நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. இவ்வாறு இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்பது ஒரு வசலாற்றுக் கட்டாயம், காலத்தின் கட்டாயம்.

முஜிப் சகிமான் அவருடைய நாடான வங்கத்திலே போராடிக் கொண்டிருந்தபோது, தேர்தல் அறிக்கையிலே அவர் என்ன கேட்டார்? கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு ஒரு நாணயம், மேற்கு பாகிஸ்தானுக்கு ஒரு நாணயம். கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கு ஒரு இராணுவம், மேற்கு பாகிஸ்தானுக்கு ஒரு இராணுவம். இப்படி இரண்டு இரண்டு நாணயங்கள், இரண்டு இரண்டு இராணுவங்கள் வேண்டுமென்றுதான் கேட்டார். அவரது தேர்தல் அறிக்கையைப் படித்த நமது மத்தியிலே உள்ள தலைவர்கள், அவர் சுய ஆட்சி கேட்கிறார் என்றுதான் குறிப்பிட்டார்கள். ஆகவே இரண்டு நாணயங்கள் கேட்பது சுய ஆட்சி என்றால், இரண்டு இராணுவங்கள் கேட்பது சுய ஆட்சி என்றால், இந்த நாடு ஒன்றாக இருக்க வேண்டும், என்றைக்கும் இந்த நாட்டு மக்கள் நன்றாக வாழ வேண்டும், காஷ்மீரிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை இந்தியாவில் இருக்கும் மக்கள் எல்லாம் பாரத கண்டத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் என்கிற பரித்தீரமான உணர்வு உருவாக வேண்டுமென்பதற்காக மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்பதை எவரும் குறைத்துச் சொல்ல இயலாது. எங்கள் தேசபக்தியின்மீது எவருக்கும் சந்தேகம் இருக்கவேண்டிய அவசியம்

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

[1984 மார்ச் 15]

இல்லை. நாம் எங்கோ சென்று வரலாற்றுச் சான்றுகளைப் புரட்ட வேண்டிய தில்லை. இன்றைக்கும் கூட நான்காவது பாடப் புத்தகத்தில், மௌரியர்கள் ஆட்சி இந்த நாட்டிலே குறைத்துவருவதற்கு என்ன காரணம் என்ற கேள்விக்கு பதில் சொல்கிறபோது, திரு. வினஸ்டன் ஸ்பித் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் மத்தியிலே அதிகாரங்கள் குவிந்திருப்பதுதான் காரணம் என்று கூறுகிறார்கள். இன்றைக்கு என்ன பார்க்கிறோம்? மாநிலங்களிலே உள்ள அதிகாரங்கள் பற்றி அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லி, உவமானம் என் நினைவிற்கு வருகிறது. திருப்பதியில் மேல் திருப்பதி, கீழ் திருப்பதி என்று உண்டு. மேல் திருப்பதியிலே சாமி தரிசனம், சதுர் மறை வேதம்; கீழ் திருப்பதியில் பழக் கடைகளும், பக்கோடாக் கடைகளும் தான் காணப்படுகின்றன என்று அவர் சொல்லுவார். மத்தியில் அதிகாரங்கள் குவிந்திருப்பதும், மாநிலங்களில் அதிகாரம் இல்லாமல் இருப்பதும் இப்போதைய நிலை. மக்களைக் காக்கும் பொறுப்பிலுள்ள மாநிலங்கள் மத்தியை நம்பியிருந்தால், சிந்திருத்தத்தை நோக்கி, பொருளாதார வளர்ச்சியை நோக்கி எப்படி நடைபோட்டிருப்பதென்று இன்றைக்கு எண்ணிப் பார்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஒருவனுக்கு தலை வீங்கி, உடல் கூம்பி யிருந்தால் எப்படி அந்த மனிதன் விகாரமாகக் காணப்படுவானோ அப்படித் தான் அதிகாரங்கள் ஒரே இடத்தில் குவிந்திருப்பதும், மற்ற மாநிலங்கள் அதிகாரமில்லாமல், மக்களைக் காக்கும் பொறுப்பில் இருக்க, அதற்கான அதிகாரங்களும், நிதி ஆதாரங்களும் இல்லாமல் வருத்தப்படும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. அந்தச் சூழ்நிலை மாற்றப்பட வேண்டுமென்பதற்கு இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் அருமையான குறிப்புகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வார்த்தையாகச் சொல்ல காலம் இடம் தரவில்லை. ஒன்றை மட்டும் குறிப்பாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் காட்டு வனம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்தின் மொத்தப் பரப்பளவினை எடுத்துக்கொண்டால், நமக்கு இருந்தாக வேண்டிய காடு என்பது 33 விழுக்காடாகும். ஆனால் நீண்ட காலமாக காடுகள் எல்லாம் அழிக்கப்பட்டு, இன்றைக்கு 20 விழுக்காட்டிற்கும் குறைவாகத்தான் இருப்பதாகக் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நாம் செல்கிற இடங்களில் எல்லாம் பார்க்கிறோம். பச்சைப் பசேல் என்று காணப்படுகிறது. முட்டைகள் வளர்ந்திருப்பதையும், மரங்கள் நிமிர்ந்து நிற்பதையும் செல்லும் இடங்களில் பார்க்கிறோம். மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் காண முடியாத அளவுக்கு அவைகள் இருக்கின்றன. மத்தியும் அரியா. மரம் பயில் அறிக்கை என்று, எங்கு பார்த்தாலும் அவை செழித்து வளர்வதைப் பார்க்கிறோம். வெளி நாடுகளி லிருந்து வரும் விஞ்ஞானிகள் ஒரு கருத்து சொல்லுகிறார்கள். இப்படி விழுக்காட்டிற்குக் குறைவாக இங்கே காடுகள் இருக்கின்றன. இந்தே

1984 மார்ச் 15]

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

உருவாகும் சமூக நலக் காடுகள் செழித்து வந்தால், இன்னும் ஐந்து, ஆறு ஆண்டுகளில் 35 விழுக்காடு அளவுக்கு, அதாவது இருக்க வேண்டியதற்கும் அதிகமாகக் காடுகள் உருவாகுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதை உருவாக்க அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தவர்கள் மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. இராம. வீரப்பன் அவர்களும், அவரோடு ஒத்துழைத்த அதிகாரிகளும் ஆவார்கள். எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு மிகச் சிறந்த அளவில் சமூக நலக் காடுகள் பச்சைப் பசேல் என்று ஆகியிருக்கின்றன. அவை எந்த அளவுக்கு நாட்டு மக்களுக்கு உதவுகின்றன என்பதைத் தெரிந்திருக்கிறோம். ஒரு நாட்டை உருவாக்க முடியும். காட்டை உருவாக்குகிறார்கள். அதன் அடிப்படையில் மழையைக் கொண்டு வரவும், பல தொழில்களை உருவாக்கவும் அவை பயன்படுகின்றன என்பதை ஒத்துக்கொள்ளும்போது, எவ்வளவோ மகத்தான மாற்றங்களை உண்டாக்க இந்த நாடு நடைபெடுகிறதென்பது தெரிகிறது.

அடுத்து, தொழில் வளம்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏதோ குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பிறகு, குறிப்பிட்ட தொழில் மைச்சருக்குப் பிறகு, இந்த நாட்டிலே தொழிலில் முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை; அதற்குப் பிறகு தமிழ்நாடு இருண்ட கண்டம் போலாகிவிட்டது என்று ஒரு பொதுவான அபிப்பிராயத்தை இன்றைக்கு பலர் உருவாக்குகிறார்கள். குறிப்பிட்ட ஆண்டுக்குப் பிறகு, குறிப்பிட்ட அமைச்சருக்குப் பிறகு தமிழ் நாட்டில் தொழில் துறையிலே முன்னேற்றமே ஏற்படவில்லை, எதுவுமே நடக்கவில்லை என்ற பொதுவான கருத்தை உருவாக்குகிறார்கள். பொதுவாக மக்கள் இப்படிப்பட்ட பொதுவான கருத்துக்களுக்கு எரிதாகப் பல்பாசுகிறார்கள். வரவு செலவுத் திட்டத்தில் காணப்படுகிறது. எந்தெந்த ஆண்டில் எந்தெந்தத் தொழில்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று, எவ்வளவோ சங்கடங்கள் இருந்தாலும், மத்திய அரசிடமிருந்து போராடிப் பெறுவதை போராடிப் பெறுகிறது; வாதாடிப் பெறுவதை வாதாடிப் பெறுகிறது. ஆகவே, இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி என்று பார்க்கும்போது, எவ்வளவோ இக்கட்டான சூழ்நிலையிலும் மிகவும் சிறந்த முறையில் முன்னேற்றப் பாதையில் தமிழ்நாடு சென்று கொண்டிருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பிட்ட ஆண்டுக்குப் பிறகு, குறிப்பிட்ட அமைச்சருக்குப் பிறகு, தமிழ் நாட்டில் தொழில் அடிப்படை இல்லை என்று சொல்லுவது ஒப்புக்காகச் சொல்வது. புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால், அது உண்மை இல்லை என்பது நன்றாகத் தெரியும்.

கலையும் பண்பாடும் என்ற அடிப்படையில் தமிழின் புகழை உலகெங்கும் பரப்பிய பாரதிக்கு டில்லியில் சிலை வைக்கப்படுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள், சிலை வைக்கப்படும் என்றால், படம் திறக்கப்படும் என்றால், இது

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

[1984 மார்ச் 15]

நாட்டுக்கு முக்கியமா என்று கேட்கும் அறிவாளிகள் எல்லாக் காலத்திலும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நான் தலைவனாகிச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 10-00)

அப்படி முன்னவர்களைப் போற்றிப் பாதுகாக்காத எந்த சமுதாயமும் அந்நுடைய நாகரிக அடிப்படையை அசைத்துவிடுகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே பாரதியாருக்கு சிலை அமைக்கிறோம் என்றால், தமிழ் நாட்டினுடைய பண்பாட்டுக்குத் தலைவனாக்குகிறோம் என்று அர்த்தம். தாய்நாட்டு விடுகலைப் போரில் தமிழ் நாட்டினுடைய பங்குக்கு நாம் ஒரு கட்டியம் கூறுகிறோம், சான்றிதழ் தருகிறோம், தலைவனாக்கம் செலுத்துகிறோம் என்று அதற்குப் பொருள். அவர்களுடைய கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் எல்லாம் வெளிவருகின்றன. ஆகவே இந்த அரசு விடுதலைக் களத்திலே நின்ற, தமிழ் நாட்டினுடைய சமுதாய விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுத்த, சாதி பேதமற்ற ஒரு சமரச சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்ட ஒரு மாபெரும் தலைவனுக்கு, ஒரு மாபெரும் கவிஞருக்குத் தலைவனாகி வைக்கம் செலுத்துகின்ற இந்த அற்புதமான காரியத்திற்காக ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தமிழர்கள் இந்த அரசாங்கத்தை நினைவில் வைத்திருப்பார்கள். இது ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சி அல்ல. பல பேர்கள் நினைக்கிறார்கள், சிலை தானே என்று. சோமாவிய வாலாற்றைப் படிக்க வேண்டும். அங்கேதான் சொல்கிறார், சோமாபுரி சிலைகளின் நாகரிகம் என்றார். மனிதர்கள் மறதி அதிகம் உள்ளவர்கள். அவர்களுக்கு நினைவு படுத்துவதற்காக இப்படிப்பட்ட எழுச்சிமிக்க சின்னங்கள் வாலாறு முழுவதும் இருக்கின்றன. ஆனால் இங்கே இதை நாங்கள் செய்கிறோம் என்பதற்காக எதிர்க்கிறார்கள். அதிலும் கூட குற்றம் சொல்வார்கள் என்றே எதிர்பார்க்கிறேன். இந்த பட்ஜெட்டிலே பெண்கள் பல்கலைக் கழகம் என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பெண்கள் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அன்னை தெரசா அவர்களுடைய பெயரை தமிழகத்தினுடைய முதல்வர் அவர்கள், மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சூட்டியிருக்கிறார்கள். “என் அன்னை தெரசா அவர்களுடைய பெயரை வைக்க வேண்டும், ஓளவையார் பெயர் நினைவுக்கு வரவில்லையா?” என்று கேட்கிறார்கள். ஆகவே நாம் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? அவர்களைக் கேட்காமல் ஓளவையார் பல்கலைக் கழகம் என்று பெயர் வைத்திருந்தால், உடனே “என் ஓளவையார் பெயரை வைத்தீர்கள்?” என்று கேட்பார்கள், அன்னை தெரசாவின் பெயரை ஏன் வைக்கவில்லை என்று. கேட்பார்கள். ஆகவே அப்படி கேட்க வேண்டுமென்றால், இப்படி நாட்களெண்ணியிருக்கிறது. எதையும் எதிர்த்தாக வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்கிறது. அன்னை தெரசா அவர்களுடைய பெயரை வைத்தீர்களே, அப்படி வைக்கலாமா என்ற ஒரு கேள்வி வந்திருக்கிறது. ஒரு பத்திரிக்கை

1984 மார்ச் 15]

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

யிலே, மிகப் பெரிய கட்டத்தைக் கட்டி, அங்கெங்கு எளாதபடி, ஆங்காங்கு ஆச்சரியக் குறி போட்டு ஒளவையாருடைய பெயரை வைக்காமல் அன்னை தெரசாவினுடைய பெயரை வைப்பதா என்று கேட்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்கெல்லாம் வணக்கத்தோடு சொல்கிறேன். பாரதியாருடைய ஞானக் குரலைப்பற்றி பாரதியார் எழுதியிருப்பதை நாங்கள் எடுத்துப் படித்திருக்கிறோம். நாங்கள் ஒளவையாருக்கு எதிரானவர்களல்ல. அந்தத் தொண்டமண்டல மூதாட்டியினுடைய தொண்டை எல்லாம் நாங்கள் என்றைக்கும் நினைவில் வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் அன்னை தெரசா என்று வருகிற போது, அவர்கள் இன்றைக்கு வாழ்கின்றவர்கள். இன்றைக்கு ஏழையெளி யோமாக இருக்கிறவர்கள், எழுந்து நடக்க வலுவில்லாமல் இருக்கிறவர்கள், வயலோரமும் வாய்க்காலோரமும் வாடிக்கிடக்கிறவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய உண்ணியைத் துடைக்கிறவர்களாக, அவர்களுக்கு கருணைக் காட்டுகிறவர்களாக ஒரு மனித மாதாவாகக் காணப்படுகிறார்கள் அன்னை தெரசா அவர்கள். எகரத்தாருக்குப் பெண் சீடர்கள் இருந்ததில்லை. அப்படி பைபிள் சொன்னதில்லை. ஆனால் இருக்கிற பெண் சீடராக இந்த அம்மையார் அவர் உள் விளங்குகிறார்கள். காலம் காலமாக உலகத்தை இரண்டாகப் பகுத்தார்கள். தத்துவ ஞானிகள் எல்லாம் சொல்லுவார்கள். கிழக்கு மேற்கு என்று பிரித்தார்கள். மார்க் டீவையின் இதைச் சொல்கின்றபோது “East is cas and west is west” என்று எல்லாம் சொல்வார். அதில் என்ன அடிப்படைக் கருத்து என்றால், புல்டன் ஹெசி போன்றவர்கள், டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் போன்றவர்கள் எல்லாம் எடுத்துச்சொல்கிறபோது ‘கிழக்கு கிழக்கு தான், மேற்கு மேற்கு தான்’ என்றார்கள். மேற்கு என்றால் மூளை அவர்களுடைய சின்னம். கிழக்கு என்றால் இதயம் அவர்களுடைய சின்னம். மூளை என்றால் பகுத்தறிவுக்காக அது நிற்கிறது. இதயம் என்றால் அது கருணைக்காக, அன்புக்காக, அருளுக்காக இருக்கிறது. மேற்கில் இருக்கிற மக்கள் பஞ்சபூதங்களை ஆட்சி செய்கிறவர்கள். கிழக்கிலே இருக்கிற மக்கள் பஞ்சபூதங்களை வழிபடுகிறவர்கள். மேற்கு கிழக்கு ஒன்றல்ல என்று காலம் காலமாக புல்டன் ஹெசியிலிருந்து அதற்கு அப்பாலே டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணனிலிருந்து ஏன் பண்டித நேரு வரைக்கும் ‘ஆக்சிடென்ட்’, ‘ஓரியன்ட்’ என்று எல்லாம் இந்த உலகத்தைப் பகுத்தார்கள். அப்படி தத்துவஞானிகள், கல்விமான்கள், சான்றோர்கள் இந்த உலகத்தை கிழக்கு மேற்கு என்று பகுத்திருக்க ஒரு பெண்மணி அல்பேரீயாவில் பிறந்து, மூளையை சின்னமாகக் கொண்டிருக்கிற மேற்கு நாட்டிலே பிறந்து, கிழக்கு நாட்டுக்கு வந்து இதயம் சின்னம் என்கிற அந்தத் தத்துவத்தையே மாற்றி மேற்கு நாட்டிலிருந்தும் இதயம் வரலாமென்ற ஒரு இதயத்தில் ஏழை இந்தியாவை நம்பியதற்காக இங்கே வந்தவர்கள். ஆல்பர்ட் ஸ்வைட்சர் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முந்தி ஆப்ரிக்காவுக்குச் சென்று

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

[1984 மார்ச் 15]

அந்த நாட்டிலேயிருக்கிற இருட்டு மனிதர்களுக்காக தன்னைத் தானே ஒப்படைத்துக் கொண்டார்கள். இந்தியாவிலேயும் எண்ணிப்பார்க்கிறோம். மகாகவி பாரதியாருடைய குருவான நிவேதிதா, அருளுக்கு நிவேதமாய், அன்புக்கொரு கோயிலாய், அடியென் நெஞ்சில் இருளுக்கு ஞாயிரமாய் என்றெல்லாம் அழைத்தானே நிவேதிதா, அவர்களும் இந்த மண்ணிலே இருந்து வந்தவர்கள். மார்க்ஸேட் நோபிள் என்ற பெயருடைய அம்மையார். அவர்களுடைய கல்லறை இன்றைக்கும் இமாசலப் பிரதேசத்தில் இருக்கிறது. அதிலே ஒன்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவுக்காக தன்னை முழுவதும் மாகத் தந்த மார்க்ஸேட் நோபிள் இங்கே உறங்குகிறான் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ஒரு வெள்ளைக்கார மாது இந்த பிறகு, அவர் வாழ்க்கை முடிந்த பிறகுதான் இந்தியாவுக்காக எல்லாவற்றையும் தந்த மாது இங்கே உறங்குகிறான் என்று எழுத முடிந்தது. ஆனால் அன்னை தெரசாலைப் பொறுத்தவரையில், வாழ்கிறபோதே வரலாறு ஆகிவிட்ட அந்தப் பெருமாட்டி, வாழ்கிறபோதே, உலகத்திலே எங்கெங்கு எல்லாம் ஏழைகள் இருக்கிறார்களோ அங்கங்கு எல்லாம் ஏழைகளுக்காக தன்னையே முழுக்க வந்துவந்துபோல், எரித்துக்கொண்டிருக்கிற மெழுகுவர்த்தி போல், மாபெரும் பெருமையோடு, மனிதாபிமானத்தினுடைய மறுக்க முடியாத வரலாற்றுச் சின்னம் என்கிற பெருமை, பேறு பெற்றவர்கள். அவர்கள் பாரத ரத்னாவிலிருந்து நோபல் பரிசு வரை எத்தனையோ பரிசுகள் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் எல்லாப் பரிசுகளையும் விட, அவர்கள் கனவெல்லாம் நளவாகிற திட்டம், இன்றைக்கு தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் சத்துணவுத் திட்டம். காளிகட்டத்தில் அவர்கள் செய்து கொண்டிருப்பதை, தனி ஒரு சத்தியாக அவர்கள் அங்கே செய்துகொண்டிருப்பதை இங்கே ஒரு அரசாங்கம் செய்கிறது. ஆகவே வாடியவர்களுக்கெல்லாம் வாட்டத்தைத் தீர்க்கிற அவர்களுடைய அந்த வள்ளன்மையை ஒரு அரசாங்கம் தன்னுடைய கடமையாக எடுத்துக்கொண்டு இங்கே செய்கிறது. நோபல் பரிசை விட, பாரத ரத்னா என்ற மாபெரும் சிறப்பைவிட, தமிழ் நாட்டுடைய முதல்வர் தந்திருக்கிற சத்துணவுத் திட்டம், அன்னை தெரசாவுக்குக் கிடைத்திருக்கிற ஒரு அற்புதமான திட்டம். உலகத்திலே எந்த நாடும், எந்தத் தனி மனிதரும் என்மைக்கும் தந்தில்லாத ஒரு திட்டம். இப்படிப்பட்ட ஒரு பெருமாட்டி தமிழகத் திருவுவந்தார்கள். நல்லவேளை அந்த அம்மையாரை இங்கே யாரும் குறை சொல்லவில்லை. அந்த அளவுக்குத் தமிழ் நாட்டில் அரசியல் நாகரிகம் இருக்கிறதென்று மற்றவர்கள் நினைப்பார்கள். இல்லாவிட்டால் “அன்னை தெரசா சத்துணவுத் திட்டத்தைப் பாராட்டலாமா? அவர் அதைச் சாப்பிட்டுப் பார்த்தாரா? அகிலே என்ன போடுகிறார்கள் என்று இவர் கண்டாரா? அதிலேயிருக்கிற ஊழல்கள் என்ன தெரியுமா?” என்று ஆரம்பித்திருப்பார்கள்.

1984 மார்ச் 15] [திரு. வலம்புரி ஜான்]

நல்லவேலை அன்னை தொசா பிழைத்தார் என்பதுபற்றி என்னைப் பேரூர் வர்களுக்கு அக மகிழ்ச்சி. ஆனால் அதே நேரத்தில் இந்த அரசாங்கத்தைக் குறை சொல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். அரசாங்கம் குற்றம் செய்தால் சொல்லலாம். ஆனால் இந்த அரசாங்கம் செய்வதெல்லாம் குற்றம். அந்த ஆட்சிக் கட்சிக்குத் தலைவராக இருக்கிற டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் செய்வதெல்லாம் குற்றம். அவர் குற்றம் செய்கிறார் இல்லையா என்பதல்ல. அவர் குற்றத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்திருக்க முடியாது என்ற மனப் பான்மையோடு ஒரு எதிர்க் கட்சி நடந்தால், அவர்களுக்கு மக்களாட்சியில் பங்கிடுக இல்லையென்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்டவர்கள் மக்களிடத்தில் தோதலுக்காகச் சென்றால், மக்கள் அவர்களை எப்படி பார்ப்பார்கள்? நான் குற்றம் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர்கள் குற்றம் சொல்வதையே வாழ்க்கை யின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகையில் அதற்கு ஏறத்தாழ நான்கு பக்கத்திற்குக் கட்டுரை வருகிறது. “இந்த அரசாங்கம் எதற்காக அன்னை தொசாவின் பெயரை பல்கலைக்கழகத்திற்கு வைக்கிறது? ஓளவையாரின் பெயரை ஏன் வைக்கவில்லை?” இப்படியொரு செய்தி. அப்படியே நாம் ஓளவையார் பெயரை வைத்தால், “ஓளவையார் பெயரை ஏன் வைத்தீர்கள் காரைக்கால் அம்மையாரின் பெயர் உங்கள் கவனத்திற்கு வர வில்லையா?” என்று கேட்பார்கள். ஆகவே, குற்றம் சொல்வதையே தங்களுடைய வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பவர்கள் மக்களை அணுகுகிறபோது எந்த அளவுக்கு மக்களால் அவர்கள் வெறுக்கப்படுகிறார்கள் என்று அவர்கள் உணர்ந்துகொண்டால், அது அவர்களுக்கு நல்லது.

சித்த மருத்துவத்தைப்பற்றி, இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் மிகச் சிறப் பாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. நான் அதை எண்ணிப்பயர்கிறேன். தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு நிபுணர்கள் குழுவைப் போட்டு அந்த நிபுணர்கள் குழு இன்றைக்கு சொற்களையெல்லாம் வடித்துக்கொண்டே வரு கிறது. காலங்காலமாக பல பேர் கேட்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில்தானே மருத்துவம் இருக்கிறது. தமிழில் எப்படி வரும் என்று கேட்கிறார்கள். நான் அந்தப் பேராளர்களுக்குத் தலை வணக்கம் பண்ணி, கும்பிட்டு தொழுது சொல் கிறேன், இந்த மனப்பான்மைக்கு நீங்கள் விடை கொடுத்துத்தீர் வேண்டும். ஆங்கிலத்தில்தான் கற்க இயலும் என்ற மனப்பான்மை இருந்தால், அடிப்படையாக அவர்களுக்கு நான் ஒன்றைச் சொல்வேன், இந்த நாட்டு மக்களிடத்தில் அவர்களுக்கு மரியாதை இல்லையென்று. மக்களிடத்தில் வாக்குகளை வாங்கிக்கொண்டு ஆட்சி பீடம் ஏறுகிறோம். ஆட்சிக்கொடி ஏறுகிறது. நாம் இங்கே கொலுன்றிருக்கிறோம். ஆனால் அந்த மக்கள் பேசுகிற மொழி மீது மரியாதை இல்லை. தமிழில் வருமா என்று கேட்கிறார்கள் மருத்து வத்தை எப்படி தமிழில் சொல்லித்தான் இயலும் என்று கேட்கிறார்கள். ஏன்,

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

[1984 மார்ச் 15]

ஏறத்தாழ இத்தனை ஆண்டுகாலமாக போகருடைய சப்தகாண்டத்தை வைத்துக்கொண்டு இந்த நாட்டிலே மனிதர்களுடைய நோய்களையெல்லாம் தீர்க்கவில்லையா? அதற்குக் காரணம் என்று அவர்கள் சொல்லத்தெல்லாம் தூல்கள் இல்லையென்பதுதான். இந்த அரசாங்கத்தை உண்மையிலேயே மனமாரப் பாராட்டுகிறேன், நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன், இப்படி புது சொற்களை உருவாக்குகிற நேரத்தில், தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு மாபெரும் வரலாற்றுப்பணி இன்றைக்கு நடைபெற்று வருகிறது என்று தேர் வித்துக்கொள்கிறேன். தாகூர்கூட 1913 ஆம் ஆண்டு ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார். “ஒரு மொழியில் சொற்கள் இல்லை, ஆகவே அந்த மொழியில் படிக்க இயலாது” என்று எவரும் சொல்லவேண்டாம், அது தவறானது. எப்போது ஒரு மொழிக்கு சொற்கள் வரும்? அந்த மொழியைக் குறிப்பிட்ட துறையில் பயன் படுத்துவதால் சொற்கள் வரும். “சொற்கள் இல்லை, புத்தகங்கள் இல்லை, ஆகவே அந்த மொழியில் படிக்க மாட்டார்கள்” என்று சொல்வது எதைப்போல இருக்கிறதென்றால், “எனக்கு நீந்தத் தெரியாது, நீச்சல் வராது, ஆகவே எனக்கு நீச்சல் வருகிறவரை நான் ஆற்றங்குரு, குளத்துக்குள் இறங்கமாட்டேன்” என்பதைப்போல இருக்கிறது. உண்மையானே? ஏறத் தாழ 45 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த ஆங்கில அகராதியை எடுத்துப்பார்த்தால், அதில் ‘காலமானாட்’ என்ற வார்த்தை இல்லை. ‘அஸ்டாநாட்’ என்ற வார்த்தை இல்லை. இன்றைக்கு இருக்கிற ஆங்கில அகராதியில் இருக்கிறது. 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இல்லாத வார்த்தை இன்றைக்கு எப்படி வந்தது? விண்வெளித்துறையால் ஆங்கிலம் பயன்படுத்தப்பட்டால், அந்த வார்த்தை வருகிறது. தமிழ் வார்த்தை என்றைக்கு வரும் என்றால், தமிழ் மொழியை மருத்துவத் துறையில் பயன்படுத்துகிறபோதுதான் வரும். ஆரம்பத்தில் கஷ்டங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் இவைகளையெல்லாம் கடந்துதானே ஒரு நாடு போகிறது? ச்சான்லத் நாடு விடுதலை பெற்றபோது, கிரிகில் என்ற ஒரு மொழி அந்த நாட்டில் இருந்தது. அதைப் பேச முடியுமே தவிர எழுத முடியாது. எழுதிக்காட்டுவதற்கு விபி இல்லாத மொழி. ஆனால் 50 ஆண்டுகளில் ஒரு மொழியை வளர்த்தது, எழுத்தை உருவாக்கி, இன்றைக்கு எண்ண, எழுத, பேசத் தகுந்த மொழியாக அதை மாற்றியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சோவியத் சொர்க்கத்தில் எப்படிப்பட்ட மகத்தான மாற்றத்தை ஒரு மொழியில் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். 50 ஆண்டுகளில் ஒரு மொழி உருவாகிற அளவுக்கு உலக நாடுகள் எல்லாம் முன்னேறுகிறபோது, தமிழை மருத்துவத்தில் கொண்டு வர இயலாது என்று இன்றைக்கும் சொல்

(முற்பகல் 10-10)

பவர்களை எப்படி நாடு ஏற்றுக்கொள்ளும்? தமிழில் வராது என்று சொல்கிறவர்கள் மக்களை மதிக்க மறுக்கிறார்கள். மக்களை மதிக்காது இருப்பது

1984 மார்ச் 15]

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

என்பது ஒன்று. ஆனால் மக்களை மதிக்க மறுத்துவிட்டு அந்த மக்களையே கொண்டு வந்து மக்கள் ஆட்சியில் எங்களுக்கும் இடம் உண்டு என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, சித்த மருத்துவத்திற்கு இந்த அரசு சேர்க்கிற சிறப்பும், இந்த மருத்துவமெல்லாம் எப்படியாயினும் தமிழில் வர வேண்டும் என்று அது காட்டுகிற அக்கறையும் என்றென்றைக்கும் இந்த நாட்டு வரலாற்றில் வாழ்ந்திருக்கும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதைப் போலவே காவல் துறையைப்பற்றியும், அது செய்கிற சிறப்பான பணிகளைப்பற்றியும் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அன்மையில் போலீஸ் கமிஷனின் அறிக்கை வந்திருக்கிறது அதில் ஒரு கருத்தைச் சொல்லும்போது “Police are the friends of the law-abiding people; but they are the enemies of criminals” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிலேகூட ஒரு மாற்றம் தேவை என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பொதுவாக நாம் என்ன நினைக்கிறோம் என்றால் Police are the friends of law-abiding people; but they are the enemies of criminals” என்று நினைக்கிறோம்.

காவலர்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கள் “They are not the enemies of criminals. They can at the most be enemies to crime” “நிரை” என்பது வேறு, “கிரிமினல்” என்பது வேறு. “சின்” என்பது வேறு, “சின்னர்” என்பது வேறு. எனவே காவலர்கள் என்பவர்கள் குற்றங்களுக்கு எதிரிகளாக இருக்கலாமே தவிர, குற்றவாளிகளுக்கு எதிரிகளாக இருக்க இயலாது. எனவே அப்படிப்பட்ட அற்புதமான, மேலான ஒரு தத்துவம்கூட தமிழ்நாட்டுக் காவல் துறையில் வந்து கொண்டிருக்கிறது என்று நான் சொல்ல வேண்டும்.

இன்றைக்கு மோசமான முறைகளைக் கடைப்பிடித்தாவது எப்படியும் உண்மைகளை வெளிக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது மற்ற மாநிலங்களில்— நான் அந்த மாநிலங்களின் பெயர்களை இங்கே குறிப்பிட விரும்பவில்லை— நடைமுறையில் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட முறைகளுக்கு அந்த மாநிலங்கள் பிரசித்தமாக விளங்குகின்றன. எப்படியாவது உண்மையை வரவழைப்பது என்ற முடிவில்தான் பல்லேறு வடபுலத்து மாநிலங்களில் உள்ள காவல் துறையினர் இன்றைக்கு நடந்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், நிலைமை அவ்வளவு மோசமாக இல்லை. அதற்கு நேர்மாறாக நாம் குற்றங்களுக்கு எதிரிகளாக இருக்கிறோமே தவிர, குற்றவாளிகளுக்கு எதிராளிகளாக இல்லை என்ற அற்புதமான சிந்தனை, தமிழ் நாட்டுக் காவல் துறைக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை என்னாலே உரை முடிகிறது.

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

[1984 மார்ச் 1]

அதே நேரத்தில் குற்றங்களையும், குறைகளையும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் குற்றங்களையும் குறைகளையும் எடுத்துச் சொல்வதற்காகத்தான் எதிரிலே இருக்கிறார்கள். ஆனால் குற்றம் கூறுவதை மாத்திரமே தங்களின் குறிக்கோளாக ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள் என்றால் மக்கள் ஆட்சியிலேயே எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை இல்லாமல் போய்விடும். அதற்கு மக்களாலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருகிற நாமே காரணர்களாக இருக்கலாமா என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

நேற்றைக்கும், இன்றைக்கும் கூட இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். இதே மன்றத்தில் தமிழகத்தின் முதல்வர் டாக்டர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்கிறபோது, “அண்ணா அவர்கள் எனக்குக் கணவனாக, அண்ணா அவர்கள் எனக்குக் காதலனாக, சேவகனாக இருந்தார்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். உடனே அதைச் சொல்லி பார்த்தாயா பார்த்தாயா, அண்ணாவை “எனக்குச் சேவகனாக இருந்தார்” என்று சொல்லிவிட்டார் தமிழகத்தின் முதல்வர், “இது அடுக்குமா? இந்த அக்கிரமம் நடக்கலாமா? இந்த அறியாயம் நடக்கலாமா?” என்று கேட்கிறார்கள். இது நாட்டு மக்களுக்குக் கேட்கிறது. நம்மைப்பற்றி நாட்டு மக்கள் நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். நாட்டு மக்கள் நம்மைவிட அறிவு படைத்தவர்கள். காரணம், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னது எல்லாம் “அண்ணா எனக்கு எல்லாமாக இருந்தார். அண்ணா எனக்குக் காதலனாக இருந்தார், கணவனாக இருந்தார், சேவகனாக இருந்தார். இப்படி எனக்கு அண்ணா அவர்கள் எல்லாமாக இருந்தார்” என்று குறிப்பிட்டார். ஆனால் எதிர் முகாமில் இருக்கிற சிலர்—நான் எல்லோரையும் சொல்லவில்லை—எதையாவது சொல்ல வேண்டுமே என்று, ‘இப்படிச் சொல்லலாமா?’ என்று கேட்கிறார்கள். காரலையிலே நடக்கிற இலக்கிய விழாவில், பாரதியார் கண்ணனைச் சேவகனாகப் பார்த்தார், காதலியாகப் பார்த்தார், ஆழ்வார்கள் இப்படி ஆண்டவனை நாயக நாயகி பாவத்தில் எல்லாம் பார்த்தார்கள் என்று விளக்கம் தந்துவிட்டு, வியாக்கியானம் செய்துவிட்டு, மாலையில் தமிழ் நாட்டு முதல்வராக இருக்கிற புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இப்படி அண்ணாவைச் சேவகன் என்று சொன்னார் என்று சொல்வதென்றால், எவ்வளவு பெரிய இடைவெளி, எவ்வளவு பெரிய தலைகீழ் மாற்றம் அவர்களுக்கு வேண்டும் என்றுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். நாட்டு மக்கள் இந்த இரண்டையும் கேட்கிறார்கள். பாரதியார் கண்ணனை இந்தக் கோலத்தில் எல்லாம் பார்த்தார் என்று பெருமையாகப் பேச முடிகிறது. ஆனால் தமிழ் நாட்டில் இந்த பாவத்திற்குரிய முதல்வர் அவர்கள் அந்தக் கோணத்தில் அண்ணனைப் பார்த்தால், “அது தவறு. எனவே கண்ணனைப் பார்க்கலாம், எங்கள் அண்ணனைப் பார்க்கலாமா?” என்ற மாதிரி பேசுகிறவர்களும் இன்றைக்கு நாட்டில் இருக்கிறார்கள்.

1984 மார்ச் 15]

[திரு. வலம்புரி ஜான்]

அவர்களுக்கெல்லாம் ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இது மேலே இருக்கிறது, கீழே இருக்கிறது என்றெல்லாம் வார்த்தை வர்ணிப்புகள் இன்றைக்கு நாடு முழுவதும் கேட்கிறது. ஆனால் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு மக்கள் செல்வாக்கு என்கிற அலைகளில் மிதக்கிற தங்கப் படகு. சில நேரங்களில் அது நீர்மூழ்கிக் கப்பலைப் போல் இருக்கும், நீருக்குள் மூழ்கியிருக்கிற காரணத்தாலே, இது நீருக்குள் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிற கப்பல் என்று நினைக்காதீர்கள். இது நீர்மூழ்கிக் கப்பல்தான். இது நீருக்குள்ளும் மூழ்கும், பின்னர் மீண்டும் வெளியே வந்து எதிரிகளைச் சந்திக்கும், தன்னுடைய பயணத்தைத் தொய்வு இல்லாமல் தொடர்ந்து நடத்தும் என்று இந்த நாட்டு மக்கள் நிரூபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனப்படுத்தி விடைபெறுகிறேன் வணக்கம்.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற 1984-85 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பு அளித்ததற்காகத் தங்களுக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்த மன்றத்தில் பேசிய பல உறுப்பினர்களும் சுயாட்சி, விலைவாசி ஏற்றம், உணவுப் பங்கீடு, சட்டம் ஒழுங்குப் பிரச்சினை போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளைப்பற்றி இங்கே பேசியிருக்கிறார்கள். நான் அதிகமான நேரத்தை எடுத்துக் கொண்டு பேச விரும்பவில்லை. சுருக்கமாக, சில கருத்துக்களை மட்டும் சொல்லி, மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்களுடைய கருத்துக்களைக் கேட்க நான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முதலிலே இந்த மன்றத்தைப்பற்றி சில கருத்துக்களை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் சட்டமன்றப் பேரவை, சட்டமன்ற மேலவை என்று இரண்டு மன்றங்கள் இருக்கின்றன. இந்திய அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின் 168-வது பிரிவின்படி இந்த மன்றங்கள் இயங்குகின்றன. 168 (1)-வது பிரிவில்

“For every State there shall be a Legislature which shall consist of the Governor, and

(a) in the States of Andhra Pradesh, Bihar, Tamil Nadu, Maharashtra, Karnataka and Uttar Pradesh, two Houses; and

(b) in other States, one House.

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா] [1984 மார்ச் 15]

(2) Where there are two Houses of the Legislature of a State, one shall be known as the Legislative Council and the other as the Legislative Assembly and where there is only one House; it shall be known as the Legislative Assembly."

அரசியல் சட்டத்தின் 168-வது பிரிவின்படி நம்முடைய அவை நடைபெற்று வருகிறது. இந்த அவைக்கென்று சில அதிகாரங்கள் உண்டு. இதிலே பணியாற்றும்பவர்களுக்குச் சில விதிமுறைகள் இருக்கின்றன. அந்த விதிமுறைகளைப்பற்றிப் பார்க்கும்போது, அரசியல் சட்டத்தின் 187-வது பிரிவில்

The House or each House of the Legislature of a State shall have a separate secretarial staff;

அதாவது நம்முடைய மன்றத்திற்கு என்று சேக்ரட்டேரியட் இருக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சட்டத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

The House or each House of the Legislature of a State shall have a separate secretarial staff ;

Provided that nothing in this clause shall, in the case of the Legislature of a State having a Legislative Council, be Construed as preventing the creation of posts common to both Houses of such Legislature.

(2) The Legislature of a State may by law regulate the recruitment, and the conditions of service of persons appointed, to the secretarial staff of the House or Houses of the Legislature of the State.

நம்முடைய சட்டமன்றமானாலும், பேரவையானாலும், மேலவையானாலும் அதில் பணியாற்றக் கூடிய அதிகாரிகள், ஊழியர்கள் ஆகியவர்களுடைய சர்வீஸ் கண்டிஷன்பற்றி சட்டம் இயற்றலாம் என்று இந்த அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி சட்டம் இயற்றுகின்ற வகையில் என்னென்னவென்று பார்க்கும்போது கிளாஸ் 3-ல்

“(3) Until provision is made by the Legislature of the State under clause (2), the Governor may, after consultation with the Speaker of the Legislative Assembly or the Chairman of the Legislative Council, as the case may be, make rules regulating the recruitment, and the conditions of service of persons appointed, to the secretarial staff of the Assembly or the Council, and any rules so made shall have effect subject to the provisions of any law made under the said clause.”

சமீப காலத்தில் கவர்னர் அவர்களுடைய உத்தரவின் மூலமாக நம்முடைய

1984 மார்ச் 15] [திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

சட்டப் பேரவையையும், மேலவையையும் அசெம்பிளி செக்ரட்டேரியட், கவுன்சில் செக்ரட்டேரியட் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

Secretary of Legislative Assembly Department, Secretary of Legislative Council Department

என்று முன்பு அரசாங்கத்தினுடைய ஓர் அங்கமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இப்போது அதை கவர்னர் அவர்களின் உத்தரவின் மூலமாக மாற்றியிருக்கிறார்கள். இந்த உத்தரவின் மூலமாக நம்முடைய மன்றத்திலே பணியாற்றும் செக்ரட்டேரியட் ஸ்டாஃபுக்கு தனித்தன்மை வந்திருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். இன்டிபெண்டென்ட் டாக்சர் செயல்படுவதாகக் கருதுகிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய உத்தரவின் மூலமாக 'கண்டிஷன் ஆஃப் சர்வீஸ்' அப்படி இருக்கிறது. நம்முடைய கவுன்சிலைப் பொறுத்த வரையில், Secretary of the Legislative Council இருக்கிறார்கள் சட்டமன்றம் என்பது எப்போதும் தனியாக இயங்கக் கூடிய அமைப்பு. இன்டிபெண்டென்ட் பாடி. அதனுடைய தனித் தன்மையைக் காப்பாற்ற நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே சட்டமன்றப் பேரவையானாலும் சரி, சட்டமன்ற மேலவையானாலும் சரி அதற்கென்று ஒரு குறிப்பிட்ட நிதியை ஒதுக்கீடு செய்து, அந்த நிதியினுடைய செலவுகளை நிதி இலாக்கா கண்காணிக்கக் கூடாது, நிதி இலாக்காவின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வரக்கூடாது. கவுன்சிலாக இருந்தால் சேர்மேனின் அதிகாரத்திலும், அசெம்பிளியாக இருந்தால் சபாநாயகரின் அதிகாரத்திலும் தனித் தன்மையோடு செயல்பட வேண்டும் என்று நிதியமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்குரிய விதிகளை வகுக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே உள்ள சட்டமன்றம் மிகப் பெருமை வாய்ந்த ஒரு சட்ட மன்ற

(முற்பகல் 10-20)

மாகும். நம்முடைய தமிழ்நாடு சட்ட மன்றத்திற்குச் செயலாளராக மிகப் புகழ் வாய்ந்த திரு. ஆர். வி. கிருஷ்ண ஐயர் அவர்கள் இருந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் முன் மாதிரிகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, சட்ட மன்ற விதி முறைகளை வகுத்திருப்பதாக நான் அறிகிறேன். அவர்களுடைய வழியிலே வந்திருக்கின்ற இந்தச் சட்டமன்ற மேலவைச் செயலாளர் அவர்களும் அவையினுடைய தனித் தன்மையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

அடுத்து, இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே மிக முக்கியமாக எதிர்பார்த்தது இன்றைக்கு நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்த 'என்ட்ரி டாக்ஸ்' ஆகும். அந்த வரி விதிப்பு ஆட்சேபணை செய்யப்படுவதால் இன்றைக்கு சில வரி விதிப்பு முறைகளை மாற்றியிருக்கிறார்கள். ஆனால் வியாபாரிகள்

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

[1984 மார்ச் 15]

பரவலாக விரும்புவது சிங்கிள் பாய்ண்ட் சிஸ்டம்—ஒரு முனை விற்பனை வரியைத் தான். அதைப் பல ஆண்டுகளாக விரும்புகிறார்கள். அது இன்னொருவருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். 1973 அல்லது 1974 ல் திரு. நரசிம்மன், ஐ.ஏ.எஸ். என்ற அதிகாரியின் தலைமையிலே விற்பனை வரி பற்றிய பிரச்சினைகளை எல்லாம் பரிசீலித்து அரசாங்கத்துக்கு அறிக்கை தரவேண்டுமென்று அறிவிக்கப்பட்டது. அந்த அறிவிப்பின் அடிப்படையிலே அன்றைய ஆட்சியாளர்கள் 59 பொருட்களுக்கு ஒரு முனை விற்பனை வரியை விதித்தார்கள். நம்முடைய நிதி அமைச்சரும், வருவாய்த் துறை அமைச்சரும் பல்வேறு கட்டங்களிலே, பல்வேறு மாநாடுகளில் கலந்து கொள்ளும்போது, ஒரு முனை விற்பனை வரி சாத்தியமில்லை என்றுதான் கருத்து தெரிவித்திருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளினுடைய கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கும், வரி விதிப்பு நடைமுறைகளிலே தவறு ஏற்படாமலிருப்பதற்கும் ஒரு முனை விற்பனை வரி தான் சரியானது என்ற கருத்தை நான் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எனவே சிங்கிள் பாய்ண்ட் டாக்ஸ் என்பது வணிகர்கள் வேண்டிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு திட்டம். அந்தத் திட்டத்தை என்ன காரணத்தினால் நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவரவில்லை என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். வணிகர்களைப் பொறுத்தவரையிலே, அவர்கள் எல்லாம் - They are unpaid public servants. சுமார் 600 கோடி ரூபாய்க்கு விற்பனை வரி சுமார் 600 கோடி ரூபாய்க்கு விற்பனை வரி வருகிறது. 600 கோடி ரூபாய்க்கு விற்பனை வரி வசூலிக்கவேண்டுமானால், நம்முடைய சர்க்காருடைய கணக்குப் படி எஸ்டாபிளிஷ்மெண்டுக்கு 3 சதவீதம்—சில வேளைகளில் 6 சதவீதம்கூட—செலவழிக்கிறார்கள். அப்படியெல்லாம் இல்லாமல், எந்தவிதமான அதிகச் செலவும் இல்லாமல் சுமார் 600 கோடி ரூபாய் வரை வசூலித்துத் தருகின்ற வணிகர்களுடைய கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் அமைச்சர் அவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வணிகர்களுடைய கோரிக்கை அது மாத்திரமல்ல. வணிகர் நல வாரியம் ஒன்று அமைக்க வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாகக் கோரிக்கை கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக் காலத்திலே கூட வணிகர் நல வாரியம் அமைப்பதற்கு ஒரு கோடி ரூபாயை அரசு ஒதுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். அதற்குள் ஆட்சி கலைந்து விட்டது. இந்த ஒரு கோடி ரூபாய் இந்த சர்க்காருக்கு ஒரு பெரிய தொகையல்ல. 600 கோடி ரூபாய் வசூலித்துத் தருகின்ற வணிகர்களுக்காக ஒரு வணிகர் நல வாரியம் அமைப்பது அவசியம் என்று கருதுகின்றேன். அதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கித் தர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் நிதி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1984 மார்ச் 15]

திரு ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, வணிகர் நல வாரியம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதையும், அது எதற்காக என்பதையும் நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, எல்லாம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவரே விளக்கிச் சொல்வார்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, அவர்கள் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்; நாங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : தலைவர் அவர்களே, வணிகர் நல வாரியம் என்றால் வணிகர்களிலே ஏழ்மையானவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக ஒரு வாரியம் அமைக்க வேண்டுமென்று வணிகர்கள் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அது சாத்தியம் என்றுதான் அன்றைக்கு அரசு கருதியது. அதனால் தான் ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கும் அது சாத்தியம் தான். எத்தனையோ வாரியங்கள் அமைக்கும்போது, இதற்கு ஒரு வாரியம் அமைப்பது இந்த அரசுக்கு ஒரு கஷ்டம் அல்ல. இன்றைக்கு இந்த மேலவையிலே ஆகிரியர்களுக்கு என்று தொகுதி இருக்கிறது. அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைப்பற்றி விவாதிப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. உள்ளாட்சித் துறையின் சார்பாக பலர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அனுப்பி வைக்கப் படுகிறார்கள். 5 கோடி அல்லது 6 கோடி ரூபாய் வசூலித்துத் தருகின்ற வியாபாரிகள் சார்பாகக் கூட ஒன்று அல்லது இரண்டு மேலவை உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தாலும் கூட, முறையாக இருக்குமென்ற கருத்தை இந்த அவையின் மூலமாக நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, நம்முடைய வக்ப் போர்டு அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே இருக்கிற தனாலே அந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றியும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய வக்ப் போர்டு என்பது இல்லாமல் சொத்துக்களைப் பராமரிக்கின்ற சூபர்வைசிங் பாடியாக (Supervising Body) அமைந்திருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்திலே போதுமான பாதுகாப்பு இல்லை. மத்திய அரசாங்கத்தில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு, அந்தக் குழுவும் நாடு பூராவும் சென்று ஆலோசனை கேட்டிருக்கிறார்கள். அந்த வக்ப் சட்டத்திலே சில மாற்றங்கள் தேவை என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை சரியாகச் செயல்படுத்த, வக்ப் சொத்துக்களை நல்லமுறையில் பராமரிப்பதற்கு தேவையான திருத்தங்களைச் செய்வதற்கு மத்திய அரசை

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா] [1984 மார்ச் 1]

வற்புறுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியில் இருக்கும்போது, வக்ப் போர்ட் சொத்துக்களைப் பற்றி ஆராய்வதற்கும் ஆலோசனை சொல்வதற்கும் திரு. சுலைமான், ஐ.ஏ.எஸ். என்பவர் தலைமையில், ஒரு நபர் குழு அமைத்தார்கள். அந்தக் குழுவின் மூலம் அன்றையதினம் அரசாங்கத்திற்குச் சிபாரிசுகள் கொடுக்கப் பட்டிருந்தன. அந்தக் குழுவினால் கொடுக்கப்பட்ட சிபாரிசுகள் சில பரிசீலிக்கப்பட்டன. அதற்குப் பிறகு ஏதும் முடிவு செய்ய முடியாமல் போய் விட்டது. காலம் இல்லாமல் போய்விட்டது. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சுலைமான் குழு கொடுத்த அந்த சிபாரிசுகளை எடுத்துப் பார்த்து, அரசாங்கத்தின் சார்பில் அதைப் பரிசீலனை செய்து, தேவையான நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மதுரையிலே வக்ப் போர்ட் மூலம் ஒரு கல்லூரி நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அந்தக் கல்லூரிக்கு அரசாங்கத்தின் சார்பாக 27 ஏக்கர் நிலம் ஒதுக்கித் தரப் பட்டிருக்கிறது. அதிலே ஒன்று அல்லது இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தில் குடிசைகள் போட்டு பலர் ஆக்கிரமிப்பு செய்திருப்பதால், அதைக் கையகப்படுத்த முடிய வில்லை. அதற்குப் பிறகு இந்த மதுரை மாநகராட்சி சுமார் 6 அல்லது 6½ ஏக்கர் நிலத்தை பஸ் ஸ்டாண்டுக்காகக் கையகப்படுத்த உத்தரவு இருக்கிறது. பொதுமக்கள் நலனுக்கு என்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது. ஆனால் ஒரு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் நடத்தப்படுகின்ற கல்லூரிக்கு, அன்றைய அரசு கொடுத்திருக்கின்ற 27 ஏக்கர்களிலே 6 அல்லது 6½ ஏக்கர் நிலத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றது இன்றைய அரசு. அதுகூட பரவாயில்லை.

மாண்புமிகு திரு. யா. சை. மு. யூசுப் : மாண்புமிகு முன்னாள் வலிப்பு துறை அமைச்சர் அவர்கள் சில பிரச்சினைகளை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அந்தப் பிரச்சினையைப் பொறுத்த மட்டில், ஏற்கெனவே மதுரை மாநகராட்சியுடன் தமிழக வக்ப் வாரியம் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி வருகிறது. அப்படிக் கையகப்படுத்தப்பட்ட நிலத்திற்குப் பதிலாக கல்லூரியைச் சுற்றி சுற்றுச்சுவர் எழுப்புவதாகத்தான் அவர்கள் முதலிலே வாக்குறுதி வழங்கி, அந்த இடத்தினைக் கையகப்படுத்தினார்கள். கூடுதலாகக் கையகப் படுத்த வேண்டும் என்றுகூட அவர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். அதை நாங்கள் தடுத்திருக்கிறோம். ஆகவே இதிலே அரசைப் பொறுத்த மட்டில், வக்ஃப் சொத்துக்களைப் பராமரிப்பதிலும், பாதுகாப்பதிலும் உரிய நடவடிக்கையை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. அந்த உத்தரவாதத்தினை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு நான் இங்கே தருகிறேன்.

1984 மார்ச் 15]

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் சலைமான் கமிட்டி ரிப்போர்ட் பற்றிச் சொன்னார்கள். அது எந்த ஆண்டு கொடுக்கப்பட்டது? எவ்வளவு காலம் அதன் மேலே நடவடிக்கை எடுக்க இயலாமல் இருக்கின்ற நிலை முன்னாலே இருந்த அரசுக்கு ஏற்பட்டது என்பதைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : இந்த அறிக்கை 1974-75-ல் வந்தது என்று எனக்கு ஞாபகம். அறிக்கை இப்போது என் கையிலே இல்லை. அரசாங்கத்தின் கையில்தான் இருக்கிறது. 1974-75 என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். அதைப் பற்றி முக்கிய உறுப்பினர்கள் எல்லாம் எம்.எல்.ஏ., எம்.எல்.சி. எல்லாம் கூடி பரிசீலித்திருக்கிறோம். பேசியிருக்கிறோம். ஆனால் அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அதற்குள்ளாக காலம் முடிந்துவிட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நம்முடைய மாண்புமிகு வக்ஃப் துறை அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். நான் ஒரு விஷயம் கேள்விப்படுகிறேன். அது என்னவென்றால், 6 ஏக்கரிலே இன்னும் ஒரு 3 ஏக்கரை அவர்கள் எடுத்துக்கொள்வார்களோ என்று நினைக்கிறேன். 3 ஏக்கர் போய்விடுமோ என்ற பயத்தினால் அந்தப் பிரச்சினையைக் கிளப்பினேன். இன்னொன்று நான் சொல்கிறேன். வக்ஃப் கல்லூரி மூலமாக சில தவறுகள் நடக்கின்றன. இதை நான் சொல்லும்போது, குற்றச்சாட்டு சொல்வது என்ற எண்ணத்தோடு நான் சொல்லவில்லை. அங்கே ஆசிரியர் நியமனத்திற்கு பணம் வாங்குகின்றார்கள். அது யார் என்ன என்ற விவரம் எல்லாம்பற்றி இங்கே நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அதைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு ஏழை மாணவன், படித்து பட்டம்பெற்ற பிறகு, வேலை கிடைக்காமல், அந்தக் கல்லூரியிலே வேலைக்குப் போகும்போது தொகை கொடுத்திருக்கின்றார். அந்தத் தொகையை சொல்வதாக இருந்தாலும் சொல்லலாம். எனக்கு என்ன பயம் என்றால், நான் சொல்வதனாலேயே அந்த ஆளுக்கு வேலை போய்விடக் கூடாது. அந்த ஆளை எடுத்துவிடக் கூடாது. அந்த உத்தரவாதத்தின் பேரில் வேண்டுமானால் சொல்கிறேன். அவர்களைக் கேட்டால், நன்கொடை என்று சொல்லலாம். உத்தியோகத்திற்குப் போகும்போது என்ன நன்கொடை வாங்குகின்றார்கள்? அது எப்படி முறையாகும்? ரூபாய் 15 ஆயிரம் வாங்கியிருக்கின்றார்கள். வட்டிக்கு வாங்கிக் கொடுத்திருந்தால்கூட, அந்தத் தொகையைக் கொடுக்க 10 வருடம் ஆகிவிடும். அதுமாதிரி சம்பவங்கள் நடைபெறாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[1984 மார்ச் 15]

மாண்புமிகு திரு. யா. சை. மு. யூசுப் : மன்னிக்க வேண்டும். வாங்கியவர்கள் அந்தப் பணத்தை நன்கொடையாக வக்ஃப் வாரியத்திற்குத் தந்திருக்கிறார்களா? அல்லது வேறு ஏதாவது தனியார் நிறுவனத்திற்குத் தரப்பட்டிருக்கின்றதா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : அவர்களே அதைப் பார்த்துக் கொண்டால் நல்லதாக இருக்கும். அவன் ஒரு ஏழைப் பையன். அவனுடைய வேலை போய் விடக்கூடாது. அதனாலேதான் நான் தயங்கித் தயங்கிப் பேசுகிறேன். அதற்கான காரணத்தைப் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

அடுத்து, சென்னையிலே ஹாஜ் பயணிகளுக்கு என்று ஒரு விடுதி கட்டுகின்ற பிரச்சினை. அரசு முதலிலே அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் இருந்திருக்கலாம். கொடுத்துவிட்டு அது நீதி மன்றத்திற்குப் போய் அதற்கு அனுமதியும் பெற்ற பிறகு, அதைக் 'கேன்சல்' செய்வது என்பது மிகவும் தவறான எண்ணத்தை நம்முடைய சமுதாயத்திலே உருவாக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நான் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால், வேறு இடத்தில் கட்டுவதற்கு நியமனம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கு நம்முடைய மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள்கூட இருக்கின்றார்கள்.

(முற்பகல் 10-30)

மாண்புமிகு திரு. யா. சை. மு. யூசுப் : இது ஒரு 'சென்சிடிவ்' பிரச்சினையாக இருப்பதால், பதில் வழங்குவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். வேறிடம் கொடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துவருகின்றோம். உரிய இடம் தற்போது நம்மிடம் இல்லை. வழக்கைப் பொறுத்தவரையிலும், வேண்டுமென்றே இந்த வழக்கு வாபஸ் பெறப்படவில்லை. நீதிபதிகள் தந்த அறிவுரைகளின் பெயரில்தான் திரும்பப் பெறப்பட்டது என்று நான் இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : வழக்கைப்பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அப்பீல் என்று போனார்கள். சீப் ஜஸ்டிஸ் 'கன்சிடர்' பண்ணச் சொன்னார். 'வித்ட்ரா' பண்ணச் சொல்லவில்லை. நீங்களாக 'வித்ட்ரா' பண்ணினால் அதற்கு சீப் ஜஸ்டிஸ் என்ன பண்ணுவார்? இது ஒரு சென்சிடிவ் இன்ஸுவாக இருப்பதால் நான் அதிகமாகப் பேச விரும்பவில்லை. எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகப் பேச வேண்டுமோ அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகப் பேசி பேச்சை முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1984 மார்ச் 15]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் அவர்களுடைய எச்சரிக்கைத்தன்மையை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : அடுத்து, கிருஷ்ணா நதிநீர் பிரச்சினை பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏழு ஆண்டு என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் சாதாரணமாகப் பார்க்கிறபோது, இது ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் முடிகிற சாத்தியக்கூறுகளே இல்லை. இது நிதி அமைச்சருக்கே தெரியும். கோவையில்தான் சிறுவாணி குடிநீர்த் திட்டத்தை முடிப்பதற்கு எவ்வளவு ஆண்டுகள் ஆயிற்று, அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்குள்ளாக எவ்வளவு செலவு அதிகமானது என்பது தெரியும். எனவே கிருஷ்ணா நதிநீர்த் திட்டம் என்பது கூட ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் முடியக்கூடிய ஒரு சாத்தியமான திட்டம் என்று நான் கருதவில்லை. அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்னாலேயே நம்முடைய அரசின் சார்பில் இரண்டு தவணைகளில் கிட்டத்தட்ட 120 கோடி ரூபாய் கொடுத்திருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். 120 கோடி ரூபாய் வட்டியில்லாமல் தாங்குகிறது. இன்னும் அதற்கான ஒரு உறுதியான நிலைமை நமக்குத் தெரியவில்லை.

ஆனால் வீராணம் திட்டத்தைப்பற்றிச் சொன்னால், அத்திட்டத்தை அரசியல் காரணங்களுக்காக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதைத்தான் நான் பார்த்தேன். நம்முடைய அமைச்சர், மாண்புமிகு திரு. இராகவானந்தம் அவர்களிடம் டெக்னிகல் பிசிபிவிடி ரிப்போர்ட்டை வைக்க முடியுமா என்று கேட்டபோது, 'எவேசிவ் ரிப்ளை'தான் சொன்னாரே தவிர, திட்டவட்டமாகச் சொல்லவில்லை. நேற்று நாடாளுமன்றத்திலேகூட மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. லாரன்ஸ், எம்.பி., தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் வீராணம் திட்டத்தை நிறைவேற்றியிருந்தால், இன்றைக்கு ஏற்பட்ட வெள்ள அபாயம் ஏற்பட்டிருக்காதென்ற கருத்தைக் கூறியிருக்கிறார். இந்தத் திட்டம் சாத்தியமான திட்டமா? இல்லையா? நடைமுறையில் சில தவறுகள் இருக்கலாம். அது எங்களுடைய தவறல்ல. அதிகாரிகளுடைய தவறாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு திட்டத்தை தயாரிப்பவர்கள் அரசியல்வாதிகள் அல்ல. திட்டத்தை என்ஜினியர்கள், அந்தத் துறையில் உள்ள நிபுணர்கள்தான் தயாரிக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டத்திலே என்ன குறை என்று தெரிந்துகொண்டால் தான் இனிமேலாவது அரசியல்வாதிகள் முறையாகத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்த முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அடுத்து, மாவட்டங்களுக்குப் பெயர் வைக்கிற பிரச்சினை. பெரியார் அவர்களுடைய பெயர், பெரியார் பிறந்த மாவட்டத்திற்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோல, அண்ணா அவர்கள் பிறந்த, செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் காஞ்சிபுரத்தைப் பிரித்து காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்திற்கு அண்ணா மாவட்டம்

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா] [1984 மார்ச் 13]

என்று பெயர் வைக்க வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். என்னைவிட நிதி அமைச்சருக்கு அண்ணா அவர்களைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரியும். அண்ணாவின் பெயரை வேறு மாவட்டத்திற்கு வைப்பது அவ்வளவு சரியாக இருக்கும் என்று நான் கருதவில்லை. எனவே காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்திற்கு அண்ணாவின் பெயரை வைக்க வேண்டுமென்று நான் மிகுந்த பணிவோடு வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதுபோல், நாடாளுமன்றத்திலே தமிழுக்காகக் குரல் கொடுத்த காயிதே மில்லத் அவர்கள் பெயரையும் ஒரு மாவட்டத்திற்கு வைக்க வேண்டுமென்று கருத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல், தமிழ்நாடு சட்டமன்றத்திலே அன்றைக்கு தமிழர்களுக்காக இந்தியை எதிர்த்து ஒரு குரல் ஒலித்தது. அந்தக் குரல் சர் ஏ. டி. பன்னீர்செல்வம் குரல் என்பதை மறந்துவிட முடியாது. அவர் பிறப்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் பெயரிலே ஒரு மாவட்டம் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல. இன்றைக்கிருக்கின்ற ஆற்காடு நாவாப்புடைய குடும்பத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். வாலாஜா குடும்பம் என்பது சரித்திரத்திலே இடம் பெற்றிருக்கிற ஒரு குடும்பமாகும். சிற்றரசர்கள் பெயர்களில் எல்லாம் மாவட்டங்கள் பெயரை வைக்கிற அமைச்சர் அவர்களே, ஒரு மாவட்டத்திற்கு வாலாஜா மாவட்டம் என்றும் பெயர் வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்றைக்குப் பரவலாக நீதிமன்றங்களைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். நீதிமன்றங்களின் நடவடிக்கைகளைப்பற்றி, நீதிபதிகளைப் பற்றியெல்லாம் பக்கள் மத்தியிலே பல்வேறு கருத்துக்கள் இருக்கின்றன என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. இன்றைக்கு நீதி மன்றங்களிலே வழக்குகள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. வழக்குகள் தேங்குவதற்குக் காரணம் நீதிபதிகள் மாத்திரமல்ல; போதுமான நீதிபதிகள் இல்லாததையும் மறந்துவிடக் கூடாது. சென்னையில் உள்ள உயர்நீதி மன்றத்தில் 8 இடங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. 8 ஜட்ஜுகள் பதவி சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் காலியாக இருக்கும்போது, எப்படி அவர்களால் துரிதமாக வழக்குகளைப் பைசல் செய்ய முடியுமென்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். அமைச்சரவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்வது, காலதாமதம் செய்யாமல், திறமையான, அறிவார்ந்த நீதிபதிகளை அமர்த்தி, சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் இருக்கின்ற காலியிடங்களை நிரப்ப வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நாம் எல்லோருமே தமிழுக்காகப் பாடுபடக் கூடியவர்கள் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செய்ய வேண்டுமென்று பாரதியார் சொல்லியிருக்கிறார். பாரதியாரைப் பற்றி அதிகம்

1984 மார்ச் 15] [திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

தெரிந்துள்ள மாண்புமிகு தலைவரவர்கள் இருக்கும்போது, நான் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. இன்றைக்கு தெருவெல்லாம் நாசரிப் பள்ளிகளை ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நாமெல்லாம்கூட அந்தப் பள்ளிகளுக்கு நம்முடைய குழந்தைகளை அனுப்பும் சட்டாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையை மாற்றுங்கள் என்று தமிழுக்காக பல்லாண்டுக் காலம் உழைத்த நிதி அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாலே தமிழ் நாட்டில் தமிழ் இராது போலிருக்கிறது. எனவே தமிழில் படித்து தேர்வு பெறும் மாணவர்களுக்கு உரிய நிலையைக் கொடுத்தால்தான், தமிழைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்ட பள்ளிகள் உருவாகும்.

இன்னும் 2, 3 விஷயங்களைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன். சில நாட்களுக்கு முன்பு ஹவுசிங் போர்டு பற்றிய செய்தியைப் பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன். மிகப் பெரிய தவறு—ஊழல் என்று சொல்ல மாட்டேன்—தவறு நடந்துள்ளதாகவும், அதுபற்றி விசாரித்து அறிக்கை கொடுக்க அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் செய்தியைப் பார்த்தேன்.

.. acquisition of land, allotment of houses and flats as well as matters relating to the financial management of the Board, appointment taken over by the Board and acquisition of real estates for housing of casual workers, re-allotment of housing plots surrendered to development

இப்படி பல்வேறு தவறுகள் நடைபெற்றதாகப் பத்திரிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

This appears to be the biggest scandal of the year. எந்த அளவுக்கு என்பதை அமைச்சரவர்கள் விளக்க வேண்டும். என் கருத்து என்னவென்று சொன்னால், இது போன்று 30 கோடி ரூபாயைச் செலவு செய்யக்கூடிய போர்டில் தவறு ஏற்படும்போது, தனிப்பட்ட அதிகாரிகளால் அதைச் செய்ய முடியாது. நான் சொல்கிறேன் என்று வருத்தப்படக்கூடாது.

It is widely rumoured that persons in authority and higher up are hand in glove for committing such blatant and high handed irregularities.

தமிழில் சரியாக மொழி பெயர்க்க எனக்கு சாத்தியமில்லை. “பரவலாகப் பேசப்படுகிறது, அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களுக்கும், மேல் மட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் இதில் பங்கு உண்டு இவ்வளவு பெரிய தவறுகள் நடத்த” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளை மூடி மறைப்பதாகச் சொல்லவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு 6 மாதங்களுக்கு மேலாகிறது. இது போன்ற தவறுகள் குறித்த ஆற்றிய உரையிலிருந்து சில பகுதிகளை எடுத்துக் காட்டி எப்பகிரங்க விசாரணை வைத்தால், பலர் வந்து சொல்லுவார்கள். எனக்குக் கிடைத்த தகவல்படி, தாராபுரம் ஹவுசிங் யூனிட்டில் 330 ஏக்கர் நெய்பர்ஹூட் ஸ்கீம் என்று எடுத்திருக்கிறார்கள். தாராபுரத்தின் விஸ்தீரணமே 15, 20

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா] [1984 மார்ச் 15]

வக்கர்தான். தாராபுரத்தில் நெய்பர்ஹுட் ஸ்கீம் 330 ஏக்கர். இப்படிப் பல தவறுகள் நடக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வாட்டர் சப்ளை போர்டிலும் சில தவறுகள் ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், அது குறித்த விசாரணைக்கு அதிகாரி போடப்பட்டுள்ளதாகவும் பத்திரிகையில் செய்தி பார்த்தேன். உடனடியாக இவைகளைப்பற்றி விசாரித்து, நடவடிக்கை எடுத்து, அந்த அறிக்கையை மன்றத்தில் வைத்து, உறுப்பினர்களின் கருத்தைக் கேட்டு, நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு நிதி அமைச்சரவர்களின் கஷ்டத்தை நான் உணருகிறேன். எல்லா இலாக்காக்களுக்கும் பணம் கேட்பார்கள். அதனால் 201 கோடி ரூபாய் அளவுக்குப் பற்றாக்குறை பட்ஜெட் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுக்காக விளக்கங்களை அவர் தருவார்கள். இருந்தாலும் நம் முடைய அரசு சிக்கன நடவடிக்கையாக என்ன எடுத்திருக்கிறது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். டெவலப்மென்ட் ஸ்கீம்களுக்குப் பணம் செலவழிக்கப்படுவது குறித்து ஆட்சேபனை இல்லை. நான்-டெவலப்மென்ட் ஸ்கீம்களில் செலவைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டாமா? அதற்கான நடவடிக்கை என்ன என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 10-40)

நம்முடைய அரசு 113 கோடி ரூபாய் ஒவர்டிராப்ட் வாங்கியிருப்பதாக பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அன்றைக்கு இதுபற்றி நான் ஒரு கேள்வி கேட்டேன். 113 கோடி ரூபாய் இந்த அரசுக்குப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னின்ன மாநிலங்கள் ஒவர்டிராப்ட் வாங்கியிருக்கின்றன என்கிற விவரத்தை மத்திய அரசு பகிரங்கமாகத் தெரிவித்திருக்கிறது. 113 கோடி ரூபாய் பற்றாக்குறை என்று சொல்லும்போது, அப்படி அதிகப்படியாக வாங்குததைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம் என்பதல்ல பிரச்சினை. ஆனால் இதற்கு வட்டி கொடுக்க வேண்டும். இதற்கு எவ்வளவு சதவிகிதம் வட்டி கொடுக்க வேண்டும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டும். ஏதோ பற்றாக்குறை நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது என்றாலும் கூட, அரசுக்கு இப்போது வரி வாயில்கள் மூலமாக வருகின்ற வருமானங்களைச் சீர்படுத்தி வருமானத்தை அதிகரிக்கின்ற நிலைமையை உருவாக்க வேண்டும். 600 கோடி ரூபாய் விற்பனை வரி மூலம் வருமானம் வருகிறது என்றால், 50 கோடி ரூபாய் வரை 'அரியர்ஸ்' இருக்கும். அதைக்கூட அதிகாரிகளை வைத்து விரைவுபடுத்தினால் வசூலிக்க முடியும். மத்திய அரசைப் பொறுத்தவரையில், சட்டமன்றத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்டோம். சில பொருள்களுக்கு விற்பனை வரிகளை நீக்கிவிட்டு எக்ஸ்சைஸ் டியூட்டி போடலாமா என்கிற கருத்து இருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

1984 மார்ச் 15] [திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

அதற்கு நாம் சம்மதித்தால், 160 கோடி ரூபாய் வருமானம் வரக்கூடிய நிலைமை நமக்கு இல்லாமல் போய்விடும் என்று மாண்புமிகு வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது அச்சம் தரக்கூடியது. மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் அதை எந்த நிலையிலும் விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது. அதிகாரத்தை விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு பின்னால் நாங்கள் தீர்மானம் போட்டோம், எதிர்த்தோம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை வரக்கூடாது. இன்னும் மத்திய அரசிலிருந்து மாநில அரசுக்கு அதிகமான அதிகாரங்கள் பெறுவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். இன்றையதினம் பத்திரிக்கையில் நாம் ஒன்றைப் பார்க்கிறோம். நம்முடைய இன்கம்டாக்ஸ் வாயிலாக ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு மேல் வசூலாகாமல் பணத் திமிங்கலங்கள் தப்பித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. மாநில அரசு இதுசம்பந்தமாக மத்திய அரசை வற்புறுத்தி க்ரூலிக்கச் சொல்ல வேண்டும். அப்படி வசூலித்த பிறகு, நம்முடைய விகிதாசாரத்தைப் பெற வேண்டும். கோவையிலே பட்டா கொடுக்கின்ற ஒரு சிறு நிகழ்ச்சிக்கு மட்டும் 35 ஆயிரம் ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். இம் மாதிரி செலவுகளையெல்லாம் தவிர்க்கலாம். இதுபோன்ற சிக்கன நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஆவன செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து, தமிழ் பற்றிப் பேசும்போது ஒன்றைச் சொல்கிறேன். இன்றைக்கு நாட்டிலே இந்தி தீவிரமாகத் திணிக்கப்படுகிறது. இந்தியை எதிர்ப்பது என்பது நம்முடைய இரத்தத்திலே ஊறி விட்ட ஒன்று. மத்திய அரசு எங்கே பார்த்தாலும் இந்தியைத் திணிக்க நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. உதாரணத் திற்கு ஒன்றைச் சொல்கிறேன். சமீபத்தில் ஜனாதிபதி அவர்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தார்கள். பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் அவர்கள் கலந்துகொண்டார்கள். ஆங்கிலம் தெரிந்த அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் இந்தியில் பேசியிருக்கிறார்கள். அப்போலோ அஸ்பத்திரியில் அவர் இந்தியில் பேசியதை மொழி பெயர்த்தவர் சரியாக மொழி பெயர்க்கவில்லையாம். அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சலசலப்பு வரவே, மொழி பெயர்த்துக்கொண்டிருந்தவரைப் பார்த்து “என் இந்தியை எதிர்க்கிறார்களா” என்று கேட்டிருக்கிறார். இப்படி அவருக்குத் தெரிந்த, நாம் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய ஆங்கிலத்தில் பேசாமல் இந்தியில் பேசுவது என்பதிலிருந்து இன்றைக்கு இந்தித் திணிப்பு எந்த அளவுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் அறிய முடிகிறது.

அடுத்து, சத்துணவுத் திட்டத்திற்கு செலவிடப்படும் பணத்தை பல்வேறு தலைப்புகளில் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஒரே தலைப்பில் அதைக் கொண்டுவர வேண்டும். அதற்காக எவ்வளவு செலவு செய்யப்படுகிறது என்பதை அக்கவுண்டன்ட் ஜெனரலுடைய ஆடிட்டுக்காக அனுப்ப வேண்டும். இதில் பல்வேறு இடங்களில் தவறு நடந்ததாகச் சொல்கிறார்கள். இதிலுள்ள குழப்பங்

[திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா] [1984 மார்ச் 15]

களைத் தீர்க்க இதற்காக செலவு செய்கின்ற அனைத்தையும் ஒரே தலைப்பில் கொண்டு வரவேண்டும். நேற்றைக்கு இந்த அவையிலே ஒரு பிரச்சினை சம்பந்தமாக காரசாரமாக விவாதம் நடைபெற்றது. இந்தப் பிரச்சினையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் நியாயமாக நடக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பூரீரங்கம் பிரச்சினை சம்பந்தமாக விசாரணைக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். காலம் கடந்த பிரச்சினையாக இதை எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

அடுத்து, ஜாதி பேதமற்ற சமதர்ம சமுதாயம் அமைப்பது என்பதுதான் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய கொள்கை. அந்தக் கொள்கை வழியில் இந்த அரசு நடைபெறுகிறதா என்று பார்த்தால், சில விஷயங்களில் அப்படி நடக்கவில்லை என்று தான் நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. பஸ் தேசிய மயமாக்குதல் பற்றி இங்கே நான் ஏற்கெனவே பேசும்போது சொல்லியிருக்கிறேன். அதன்படி அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் இலட்சியத்தை நிறைவேற்ற இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சமத்துவ சமுதாயத்தை நாம் ஏற்படுத்த முயற்சிகள் எடுக்கும் போது, இடையூறுகள் ஏற்படுவது இயல்புதான். அவைகளையெல்லாம் தகர்த்துத்தான் நாம் நமது இலட்சியத்தை அடைய வேண்டும்.

இறுதியாக, பண்டித் நேரு அவர்கள், சமத்துவ சமுதாயத்தை அமைப்பது குறித்து அதிகாரிகள் மட்டத்தில் மாத்திரம் விசாரணை செய்தால் போதாது. உரையை முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

Our final aim can only be a classless society with equal economic justice and opportunity to all, a society organised on a planned basis for the raising of mankind to higher material and cultural level. Everything that comes in the way will have to be removed, gently if possible, forcibly if necessary. என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அந்தத் தடைகளை முதலில் சாதாரண நடவடிக்கைகள் மூலம் முடிந்தால் தகர்க்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கொஞ்சம் பலவந்தத்தைப் பயன்படுத்தி முடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் சட்டசபையில் சில வரிச் சலுகைகளை அறிவித்திருக்கிறார்கள். வரியைப் பொறுத்த வரையில் என்ன சொல்ல வேண்டுமென்றால், பொதுவாகவே அரசாங்கம் பொதுமக்களை ஒரு ஒட்டகமாகக் கருதுகிறது. எவ்வளவு பொதி ஏற்றினாலும் அது நடந்து போகும் என்று நினைக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். நிதியமைச்சர் அவர்கள் அந்த ஒட்டகத்தின் மாலுமியாக இருந்து ஒருசில வரிகளைக் குறைப்பதன் மூலம், ஒருசில சிறிய சுமைகளை இறக்குவதன் மூலம் அந்த ஒட்டகத்தை

1984 மார்ச் 15] [திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா]

ஏமாற்றுவதைப் போல—நான் நிதியமைச்சர் அவர்கள் மக்களை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்று சொல்வதாகக் கருத வேண்டாம்—அப்படி ஒரு சமையைக் குறைத்தால், அது நடந்து போகும் என்று கருதுகிறார்கள். அது போல இல்லாமல் நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஒரு நல்ல மாலுமியாக இருந்து ஒரு சமச்சீர் பட்ஜெட்டைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது எனக்கு உரைநிகழ்த்த வாய்ப்பளித்த மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்து, அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, 1983-84 ஆம் ஆண்டுக்கான திருத்த மதிப்பீடுகள் 1984-85 ஆம் ஆண்டுக்கான வரவு செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகள் ஆகியவற்றின் மீது நடைபெற்ற விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தங்கள் தங்கள் இயல்புக்கேற்பவும், கண்ணோட்டத்திற்கேற்பவும், மனப் போக்கு, செயல்போக்கு இவைகளுக்கேற்பவும் இங்கே பல கருத்துக்களை வழங்கி யிருக்கிறார்கள்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் உள்ள கருத்துக்களுக்கு ஆதரவு காட்டி, தங்களுடைய முழு ஒத்துழைப்பையும் தொடர்ந்து தந்து, கருத்துக்களை வழங்கிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அத்தனை பேருக்கும் எனது பெருமகிழ்ச்சியையும், உளங்கனிந்த நன்றியையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நிலைமை மேலும் சீர்பட வேண்டுமென்ற நல்ல நோக்கத்தோடு மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் உள்ள உறுப்பினர்களும் எடுத்துச் சொல்லியது மாதிரி சீரிய முறையில் பேசிய திரு. சாதிக் பாட்சா அவர்களும் சிலபல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி நல்ல எண்ணத்தோடு நிலைமை மேலும் சீர்படவேண்டுமென்ற முறையில் சில பல குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டினாலும்கூட, அவர்கள் அரசு ஆராய்ந்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்ற தன்மையின் அடிப்படையில் எடுத்துச் சொல்லியதற்காகவும், அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் எதுவுமே இல்லையென்று சில பேர் ஏதேதோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி ஏதேதோ சொன்னவர்களுக்கு எதையும் இப்போது நான் சொல்வதென்பது எளிதான ஒன்றாகவும் இருக்க முடியாது. “தான்காணாங் கண்டான், தானானான் தான் கண்டவாறு” என்ற அளவுக்கு சில கருத்துக்களை எடுத்துச்சொன்னாலும்கூட, அவற்றுக் கும் விடையிறுப்பது மிகக் கடினம். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இங்கே நிதி நிலை அறிக்கை விவாதத்தில் பல கருத்துக்களை வழங்கியிருக்கிறார்கள். இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகம் அவர்கள் பேசுகிறபோது குறிப்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

பிட்டதாக நான் பார்த்தேன். அவ்வப்போது சிலபல ஐயப்பாடுகளுக்கும், சில ஐய வினாக்களுக்கும் விடையிறுக்கும் வகையில் அவையின் முன்னவர் தக்க பல விடைகளை அவ்வப்போது தந்துகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் ஓரளவுக்கு அவ்வப்போது தெளிவுபடுத்தியும் வந்திருக்கிறார்கள்.

(முற்பகல் 10-50)

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஆறுமுகம் அவர்கள் பேசுகிறபோது, இங்கே ஒரு கவர்ச்சிகரமான அரசியலை நடத்தி வருகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உண்மைதான். நாங்கள் ஒரு கவர்ச்சிகரமான அரசியலை மட்டுமல்ல, ஒரு கண்ணியமான அரசியலை மட்டுமல்ல, கருத்துள்ள அரசியலையும் நடத்தி வருகிறோம். காரணம், கவர்ச்சியற்ற அரசியலையும், அசிங்கமான அரசியலையும் போய் நாங்கள் நடத்த முடியுமா? கவர்ச்சி வேண்டும், உள்ளபடியே மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவது எதுவோ அதுதான் கவர்ச்சியானதாகக் கருதப்படும். கவர்ச்சியை நல்குவது எதுவோ அதுதான் அழகு என்று போற்றப்படும். அழகை வெளிப்படுத்துவதற்கான கருவி எதுவோ அதுதான் கலை என்று வழங்கப்படும். இலக்கியக் கலை, பேச்சுக் கலை, எழுத்துக் கலை என்றெல்லாம் இருக்கின்றன. 'ஆர்ட் ஆப் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன்' என்கிறார்களே, அந்த ஆட்சியே ஒரு கலைதான். 'ஆர்ட் ஆப் லிவிங்' என்பது வாழ்க்கைக் கலை. இப்படியெல்லாம் வரும்போது பலனில்லாத எதுவும் கவர்ச்சி என்று பெயர் பெறவும் முடியாது. கவர்ச்சி என்று வந்துவிட்டாலே ஐம்புலன்களின் சார்பாக ஏதோ ஒரு பலன் இருக்கிறது என்றுதான் வருமே தவிர வேறு அல்ல. ஆகவே, கவர்ச்சிகரமான அரசியலை நாங்கள் நடத்துகிறோம் என்று அவர் பொருத்தமாக எடுத்துச் சொல்லியிருப்பது குறித்து நான் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மற்றொன்றையும் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். தன்னுடைய பேச்சினை முடிக்கும்போது ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார் என்று கருதுகிறேன். ஜவுளிக்கடை பொம்மையைப் போல் அலங்கரிக்கப்பட்ட அறிக்கையாக நிதி நிலை அறிக்கை இருக்கிறது என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதுவும் ஓரளவுக்கு உண்மைதான். ஏனென்றால் ஜவுளிக் கடையில் கண்ணாடிப் பேழைக்குள் சில பொம்மைகளை அலங்கரித்து வைத்திருப்பார்கள். காரணம் ஜவுளிக் கடையினுள்ளே விதம் விதமாக, புதிது புதிதாக, வண்ணம் வண்ணமாக ஏராளமாகத் துணிகள் இருக்கும். அதிலே சிறந்தவைகளை எடுத்து இந்தக் கடைக்குள்ளே எப்படிப்பட்ட ஆடைகள், என்னென்ன விதமான ஆடைகள் இருக்கின்றன என்று காட்டுவதற்கு சில பொம்மைகளை வெளியே வைத்து அதிலே உடுத்தி வைப்பார்கள். அதைப் பார்ப்பவர்கள் இந்தச் சிலைகளைப் போன்றே உள்ளே ஏராளமான வகைத் துணிகள் இருக்கும் என்று கருதுவார்

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கள். இப்படி ஜவுளிக் கடை வாயிலில் பொம்மைகளை வைப்பது வழக்கம். அந்த வகையில் விதம் விதமாக, புதிது புதிதாக ஆடைகள் இருக்கின்றன என்பதைக் காட்டுவதற்காக பொம்மைகளை வைப்பதைப் போல், இங்கே பல் வேறு துறைகள் மூலமாக மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் திட்டங்கள் இதற்குள்ளே ஏராளமாக இருக்கின்றன என்றுதான் வைத்திருக்கிறோம். இங்கே தரப்பட்டிருக்கிற நிதிநிலை அறிக்கை தொடர்பான குறிப்புகளை நிறுத்துப் பார்த்தால், ஏறத்தாழ 13½ கிலோ வருகிறது என்று கூட சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனவே அதிலே குறிப்பிட்டிருக்கிற ஏராளமான திட்டங்கள், கருத்துக்கள் அத்தனைக்கும் எடுத்துக் காட்டாக வெவியே பொம்மையை வைத்து சிலபல துணிகளைக் காட்டுவதைப்போல்—இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைத் தந்திருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையிலேதான் இந்த அறிக்கையிலே சிலபல திட்டங்களை மட்டுமே கோரிட்டுச் சாட்டியிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட ஒரு உவமையை எவக்குச் சார்பாகத் தந்து, அதன் மூலம் இங்கே விளக்கம் தருவதற்கான வாய்ப்பைத் தந்ததற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர்திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் பேசுகிறபோது, இந்த நிதிநிலை அறிக்கை மக்களுடைய கஷ்டங்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மக்களின் கஷ்டங்களை மட்டுமல்லாமல், அரசாங்கத்தின் நிதிப் பற்றாக் குறைக் கஷ்டங்களையும், மாநில அரசுகள் நிதியாதாரத்தைத் திரட்ட முடியாத கஷ்டங்களையும், போதிய அளவு அதிகாரங்களும் உரிமைகளும் மாநில அரசுகளுக்கு இல்லாத கஷ்டங்களையும், ஏறட்சி, வெள்ளம் போன்ற காலங்களில் அந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்க மத்திய அரசிடமிருந்து போதிய அளவுக்கு நிதி உதவி கிடைக்காத கஷ்டங்களையும் விரிவாக நான் இந்த அறிக்கையிலே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவற்றோடு, தொல்லைகளையும், துயரங்களையும், இன்னல்களையும் இழப்புகளையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். மேலும் பல்வேறு துறைகளில் வளத்தைப் பெருக்கவும் மக்களுடைய வாழ்க்கையில் வசதியைப் பெருக்கவும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற முயற்சிகள், இனி எடுக்க இருக்கிற முயற்சிகள், இதுவரை எடுக்கப்பட்டிருக்கிற முயற்சிகள் ஆகிய வற்றையெல்லாம் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்; அடுத்து செய்த சாதனைகள் என்ன என்பதையும், இனி செய்யப்பட இருக்கிற சாதனைகளைப்பற்றியும் நான் இதிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். எனவே இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் சொல்ல வேண்டியவைகளைச் சொல்லாமல் மூடி மறைத்திருக்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதிலே எந்த நியாயமும் இல்லை. சொல்ல வேண்டியவைகளைப்பற்றி, சொல்ல வேண்டிய வகையில் தெளிவாகவும் திட்டமாகவும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. சொல்ல வேண்டியவைகள் எவை எவை உண்டோ

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

அவற்றையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறோம். இதிலே மூட வேண்டிய அவசியமோ அல்லது மறைக்க வேண்டிய அவசியமோ இந்த அரசுக்கு இல்லை. மத்திய அரசானாலும் சரி, மாநில அரசுகளானாலும் சரி, பிற அரசியல் கட்சிகளானாலும் சரி, எதிர்க் கட்சிகளானாலும் சரி, நாங்கள் யாரையும் பகைமை உணர்ச்சியோடு அணுகவில்லை என்பதையும் நட்டமு முறையிலேதான் அணுகுகிறோம் என்பதையும் சண்டை சச்சரவு போட்டு அணுகாமல் சட்டரீதியாக, ஜனநாயகப் பண்போடு அணுகுகிறோம் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எங்களுக்கு வேட்டு முறையில் எப்போதும் நம்பிக்கை இல்லை. ஒட்டு முறையில்தான் நம்பிக்கை. ஜனநாயகத்தில் காரியத்தைச் சாதிக்க கத்தியைத் திட்டக் கூடாது. புத்தியைத்தான் திட்ட வேண்டுமென்ற கொள்கையை வைத்திருக்கிறோம். அது தான் போற்றி அண்ணா அவர்கள் திராவிட இயக்கங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்த பாடமாகும். அந்த வகையில் தான் நான் பல்வேறு காரியங்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். மேலும் விடுபட்டவைகள், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சுட்டிக்காட்டிய குறைகள், இந்த நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது எடுத்துக் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் ஆகியவைகள், அடுத்த நடைமுறை ஆண்டில் நல்ல ஆக்கம் பெற்று சிறப்பான நிலைமையை உருவாக்க பயன்படு மென்று நான் கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சாதிக் பாட்சா அவர்கள் தன்னுடைய பேச்சைத் துவக்குகின்றபோது, சட்டமன்ற மேலவை, பேரவை ஆகியவற்றின் தகுதி, அதனுடைய அமைப்பு ஆகியவற்றைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். ஏற்கெனவே தனித் துறையாக இருந்தது இப்போது தனிச் செயலகமாக மாறுகிற அளவிற்கு வந்ததற்குப் பிறகு சிலபல தன்மைகள் ஏற்பட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். சட்டமன்றப் பேரவைத் துறையோடு ஒன்றாக இருந்த மேலவைத் துறை 1960 ஆம் ஆண்டில் பிரிக்கப்பட்டு தனியாக வைத்தபோதே விதிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டு, வெளியிடப்பட்டு நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

In exercise of the powers conferred by clause (3) of Article 187 of the Constitution of India, the Governor of Tamil Nadu, after consultation with the Chairman of the Legislative Council, hereby makes the following rules : ”

என்று அப்போதே செயலகத் தன்மையை இரண்டு அவைகளுக்கும் கொண்டு வந்துவிட்டோம். ஆனால் பெயர் மட்டும் மாற்றப்படாமல் இருந்தது. அண்மையிலே அந்தப் பெயரை மாற்றி ஏற்கெனவே இருந்த அளவிற்கு எந்தச் சந்தேகமும் யாருக்கும் வரக்கூடாது என்ற அளவிற்கு நம்முடைய மாநிலத்தில் மேலவை, பேரவை இரண்டும் தனித்தன்மையுடையவை என்ற அடிப்படை

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

யில் செய்திருக்கிறோம். மேலவை, மேலவைத் தலைவரின் ஆணையின் கீழும், பேரவை, பேரவைத் தலைவரின் ஆணையின் கீழும், மேற்பார்வையின் கீழும் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் என்று தொடர்ந்து நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்.

“The Legislative Council Department will henceforth be known as Legislative Council Secretariat with all the powers and status of a Department of Government in the Secretariat including powers of circulation.” என்று இப்போது திட்டவாட்டமாக, தெளிவாக எவ்வாறு அறிவிக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள், லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சில் செக்ரட்டேரியட் என்று பெயர் மாற்றியதற்கேற்ப நடைமுறையில் அதிகமான அளவிற்குச் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டார். நிதிநிலையைப் பொறுத்த வரையில் . . .

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக்காரர் : தலைவர் அவர்களே, இப்போது கூட, பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டி போன்ற கமிட்டிகள் வெளியே போக வேண்டுமென்று சொன்னால், நிதியமைச்சர் அவர்களுடைய அனுமதிக்குப் போகின்றது. சபாநாயகருக்கு அந்த அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். செலவினங்களுக்காகத் தான் அது நிதியமைச்சருக்குப் போகிறது. நான் கொஞ்ச காலம் பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டியின் தலைவராக இருந்தபோது, உறுப்பினர்கள் காஷ்மீர் போக வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்போது அனுமதி கேட்டு நிதியமைச்சருக்கு அனுப்பப்பட்டது. அவரிடமே அது தேங்கி விட்டது. நான் கூட நேரில் நிதியமைச்சர் அவர்களிடம் சொன்னேன். அதற்குள் காலம் முடிந்துவிட்டது. ஆகவே நிதியமைச்சருக்கோ, முதலமைச்சருக்கோ போகாமல் சபாநாயகருக்கும், மேலவைத் தலைவருக்கும் அந்த அனுமதி கொடுக்கும் அதிகாரத்தை அரசு கொடுக்குமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : நிதிநிலையைப் பொறுத்த வரையில் கூட, சட்டமன்ற மேலவை, பேரவைத் துறைகள் ஆகியவற்றுக்கும் அரசாங்க நிதித் துறை, மற்ற துறை ஆகியவைகளுக்கும் இடையிலே எந்த விதமான சச்சரவும் இல்லாமல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது போடப்பட்டுள்ள ஆணையில் கூட

(12) The Budget Estimates of the Legislative Council Secretariat, as approved by the Chairman, shall be forwarded to the Finance Department for incorporation in the State Budget after mutual consultation between Finance Department and the Legislative Council Secretariat. If there is any difference of opinion between the Finance Department and the Legislative Council Secretariat, which could not be so settled it shall be resolved by mutual discussion.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1984 மார்ச் 15]

by the Chairman and the Finance Minister. Even after this, if the difference of opinion could not be resolved, it shall be settled in with the Chief Minister.” என்ற அளவிற்கு இருக்கிறது. ஆனாலும் கூட இந்த அவையைப் பொறுத்த வரையில், என்னென்ன செலவுகள் ஏற்படுகின்றன என்பதற்கான ஓராண்டு பட்ஜெட் தனியாக வந்துவிடுகிறது. மேலவை தனியாகத் தருகிறது, பேரவை தனியாகத் தருகிறது. அதை நிதித் துறை பட்ஜெட்டிலே சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் செலவினங்களைப் பொறுத்த வரையில், முழுப் பொறுப்பை ஏற்று தாங்களே பார்த்துக்கொள்ளக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட வேண்டுமென்றால், வேறு ஒரு வழியில் செய்ய வேண்டும். யூனியர்சிட்டிக்கு முழு கிரான்ட் தருவதைப் போல தாமுடியும், ஆனால் வருவாய் அரசிடம்தான் இருக்கிறது. வருவாய் வருகிற வழி, கணக்கு வைத்துக்கொள்வது ஆகியவைகள் அரசினுடைய துறைகளிலேதான் இருக்க முடியும். மேலவைக்கோ, பேரவைக்கோ வருவாயைப் பெருக்கவோ, வருவாய்

(முற்பகல் 11-00)

வரும் ஆதாரங்களைத் திரட்டவோ வழியே கிடையாது. செலவழிக்கின்ற வழி ஒன்று தான் இருக்க முடியும். பிராக் கிரான்ட் (Block Grant) கொடுத்தாலும் கூட போதவில்லை என்றாலும், அப்போது இவர்கள் நிதியமைச்சரைத் தான் அணுகித் தீரவேண்டும். அரசாங்கத்தைத்தான் அணுகித் தீரவேண்டும். இதுவரை அத்தகைய சங்கடங்கள் ஏற்படவில்லை. அப்படியே சங்கடங்கள் ஏற்பட்டாலும்கூட, அமித்திடுத்துப் படிகள் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மாண்புமிகு உறுப்பினர் கூறுவது போன்று அந்த நோக்கம் எங்கேயாவது பாழ்படுமேயானால், அல்லது பழுதுபடுமேயானால் சிலபல சிக்கல்கள் ஏற்படுமேயானால், சில பல வகையிலே காலத்தாழ்வு நேரலாம். அந்தக் காலத்தாழ்வு எல்லாத் துறைகளிலும் இருக்கக் கூடிய ஒன்றுதான் என்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் வறட்சி, வெள்ளம் ஆகிய பிரச்சினைகளைப்பற்றி கருத்துக்கள் தெரிவித்தார்கள். எதிர்பாராத வகையில் சென்ற மூன்று ஆண்டுகளாக வறட்சியின் கொடுமையினாலும், அண்மைக் காலத்திலே ஏற்பட்ட வெள்ளத்தின் கொடுமையினாலும் நாம் மிகுந்த பாதிப்புக்கு உள்ளாக வேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளானோம் என்பதை அவையினர் மிக நன்றாக அறிவார்கள். கடந்த 2 ஆண்டுக் காலத்திற்கு மேலாக தொடர்ந்து வறட்சி நிலை இருந்ததின் காரணமாக பெரும் பாதிப்புக்கு நாம் ஆளாகவேண்டிய அலட்சியம் ஏற்பட்டது. கடந்த 75 ஆண்டுகளினுடைய வரலாற்றை நாம் புரட்டிப் பார்த்தாலும் கூட, ஒரு 41 ஆண்டுக் காலம் தமிழகத்திலே விட்டு விட்டு பல்வேறு மாவட்டங்களிலே, பல்வேறு நிலைகளிலே வறட்சி நிலைமை வந்திருக்கிறது. அவற்றிலே 13 ஆண்டுக் காலம் severe and drastic drought

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

என்று சொல்லத்தக்க அளவுக்கு, கடுமையான வறட்சி என்று சொல்லத் தக்க அளவுக்கு இருந்தது. அந்த 13 ஆண்டுக் காலத்தில் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகாலம் கடுமையான வறட்சியாக இருந்தது. அந்த வகையில் கூட கிட்டத்தட்ட 220 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் நிவாரணப் பணிகள் புரிய அனுமதிக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் மத்திய அரசுக்கு எழுதிய பின்னர் மத்திய அரசினர் முதலிலே வறட்சி நிவாரணப் பணிகளுக்கென்று 68 கோடி ரூபாய் தந்தார்கள். பிறகு நாங்கள் வற்புறுத்தியதற்குப் பிறகு 9 கோடி ரூபாய் தந்தார்கள். மொத்தம் 77 கோடி ரூபாய்க்கு அனுமதி தந்தார்கள். அதிலே மத்திய அரசினுடைய மானியம் ஓரளவுக்குக் குறைவாக உள்ளது அதிலே மற்றவற்றைக் கடனாகத் தான் நமக்குத் தந்திருக்கிறார்கள். சிலபல ஆண்டுகளிலே அதைத் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டும். என்றாலும் கூட நூறு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் இந்த வறட்சி நிவாரணப் பணிகளை தீவிரவெறுவதற்கு நாம் செலவழிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தஞ்சை, திருச்சி, புதுக்கோட்டை ஆகிய மாவட்டங்களிலே பெரு மழை காரணமாக பயிர்கள் எல்லாம் பாழாக்கப்பட்டு, விளைவுகள் பாதிக்கப்பட்டு, அறுவடையும் பாதிக்கப்பட்ட சூழ்நிலை ஏற்பட்டபோது, நாம் அதைப் பற்றிய அறிக்கைகளை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பினோம். மத்திய அரசு ஒரு குழு வினரை அனுப்பி, அந்தக் குழுவினர் வந்து இந்தச் சேதங்களையும், விளைவுகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்று அறிக்கை ஒன்றை மத்திய அரசுக்குத் தந்தார்கள். மத்திய அரசு இப்போது இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் 41 கோடியே 18 லட்ச ரூபாயை அண்மையில் ஏற்பட்ட வெள்ள நிவாரணப் பணிகளுக்குப் பயன்படுத்துவதற்கென்று அனுமதித்திருக்கிறது. அதிலே 75 சதவீதம் மத்திய அரசினுடைய பங்கு; 25 சதவீதம் மாநிலத்தினுடைய பங்கு என்று தந்திருக்கிறார்கள். ஒரு 5 கோடி ரூபாய் எடுத்த எடுப்பிலே தந்தார்கள். பிறகு 10 கோடி ரூபாய் தந்தார்கள். தந்தாலும் கூட அந்த வரவை எதிர்பார்க்காமல் 37½ கோடி ரூபாய்க்கு நாமே அனுமதி வழங்கி இந்த வெள்ள நிவாரணப் பணிகளை எல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றோம். ஆக 41.18 கோடி ரூபாய் இந்த வகைக்கு மத்திய அரசு தந்திருக்கிறது.

இப்போது மதுரை, திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம் போன்ற மாவட்டங்களில் கடுமையான அளவுக்கு மழை பெய்து, அதன் காரணமாக பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் வீடுகளை இழந்து, பயிர்கள் நாசமான நிலைமைகள் இருக்கும்போது, ஒட்டுமொத்தமான, மேலெழுந்தவாரியான நிலைமைகளை நாம் மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறோம். இப்போது மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் அதுபற்றிய ஒரு அறிக்கையை அண்மையிலே வைத்திருக்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

கிறார்கள். அதுபற்றி அந்தந்தத் தொகுதியைச் சார்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலபேரும் அங்கு இருக்கின்ற நிலைமைகளை அறிவித்திருக்கிறார்கள். அரசாங்க அலுவலர்களிடம் திட்டவாட்டமாக தெளிவாக ஒவ்வொரு பகுதியிலும் எந்தெந்த வகையிலே என்னென்ன பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும், அதை நிவாரணம் செய்வதற்கு எந்த அளவுக்கு உதவி தேவையென்றும் குறிப்புகளைக் கேட்டிருக்கிறோம். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் விரைவிலே குறிப்புகளை அனுப்பிய பிறகு, சிலபல நாட்களிலே நாம் மத்திய அரசுக்கு, இந்த வேள்வத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், பாதிக்கப்பட்ட நிலைமையைச் சீர்திருத்த உதவி அளிக்க வேண்டுமென்று அவர்களைக் கேட்க இருக்கிறோம் என்பதையும் நான் இந்த அவையிலே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மத்திய அரசினுடைய தன்மைகள், மத்திய அரசு மாநில அரசுகளினுடைய தன்மைகள்பற்றி எல்லாம் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல பேர் எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். இதிலே இந்த அவையிலே இருக்கின்ற ஆளும் கட்சியானாலும் சரி, எதிர்க் கட்சி வரிசையிலே இருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆனாலும் சரி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, மார்ச்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, பிற கட்சிகள் ஆனாலும் சரி, இதிலே கருத்து வேறுபாடு இருப்பதற்கு நியாயம் இல்லை. எல்லோரும் இதிலே அழுத்தத்திருத்தமாகத்தான் இருக்கிறோம் என்பதை நாம் அறிவோம். காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், வேண்டுமென்றால், தங்களுடைய முழு எண்ணத்தையும் வெளியிட முடியாத நிலையிலே இருக்கிறார்களே தவிர, அவர்கள் அப்படி எண்ணவில்லை என்று நான் சொல்ல முடியாது. ஆனால் பிரச்சினைகளிலே அணுகுகின்ற முறைகளிலே, வேண்டுமென்றால், சற்று வேகமாக இருக்க வேண்டும், சண்டை போடவேண்டும், சச்சரவுகள் நடத்த வேண்டும், அதன் மூலமாக காரியங்களை ஆற்றவேண்டும் என்று மார்ச்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கலாம். கொள்கையிலே, கோட்பாடுகளிலே அதிக அதிகாரம் வந்தாலொழிய, மாநிலங்களுடைய பிரச்சினைகளை, நிதிப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாது. ஆகவே இதில் மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும். பொறுப்புகள் மாநிலங்களிடத்திலேதான் அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பொறுப்புகள் இருப்பதால், அவர்கள் மக்களுக்குப் பதில் சொல்லவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். மக்களுக்கு பதில் சொல்லவேண்டிய பொறுப்பு மாநில அரசுக்குத்தான் இருக்கின்றது. ஆகவே மக்களுக்கு வருகின்ற இடுக்கண்களுக்கு, துயரங்களுக்கெல்லாம் சமாதானம் சொல்லவேண்டிய பொறுப்பு மாநிலங்கள் கையிலே இருக்கின்றது. ஆனால் நிதி வழங்க வேண்டிய பொறுப்பு மத்திய அரசின் கையிலே இருக்கிறது. மத்திய அரசுக்குப் பணத் தட்டுப்பாடு மற்றவைகள் இருந்தால், அதைச் சரிக் கட்டிக்கொள்வதற்கு

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

வேண்டிய முழு அதிகாரமும் அவர்களிடம் இருக்கின்றது. நோட்டு அடிப்பது உட்பட, ரிசர்வ் வங்கியைத் தன் கையிலே வைத்திருப்பது உட்பட, எல்.ஐ.சி.-யைப் பயன்படுத்துவது உட்பட, உலக வங்கியிடத்திலே கடன் பெறுவது, கடனை எழுப்புவது உட்பட எல்லா வாய்ப்புகளும் அவர்களிடத்திலே இருக்கிறது. அந்த வாய்ப்புக்களை எல்லாம் அவர்கள் வைத்திருக்கின்றார்கள். அந்த வாய்ப்புக்களை எல்லாம் அவர்களிடத்திலே விட்டுவிட்டு, பொறுப்புகளை மாநில அரசு ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று பல தடவைகள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். பல மாநில அரசுகளும் இதை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. அடிக்கடி வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அந்த அடிப்படையிலேதான் சர்க்காரியா கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அந்த முதலிலே சொன்னபோதுகூட, நாம் அத்தனை பேர்களும் ஒரு ஆத்திரம்கூட அடைந்தோம். ஆனால் இப்போது இருக்கின்ற அரசியல் அமைப்புக்குள்ளே எந்த மாற்றமும் செய்யலாம் என்ற அளவுக்கு ஒரு கொள்கையைக் குறிப்பிட்டார்கள். நாடாளுமன்றத்திலே பல உறுப்பினர்கள் வற்புறுத்திய பிறகுதான், மத்திய மாநில உறுவுகளிலும் சில மாற்றங்களைச் செய்வதற்குக்கூட சர்க்காரியா கமிஷனுக்கு உரிமை இருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட மாற்றங்களைச் செய்வதற்கு சிபாரிசுகளைச் செய்யலாம் என்றும் அதற்கு அப்புறம் சொன்னார்கள். அதற்கு ஒப்புதலும் தந்தார்கள். அது வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். அது எந்த அளவுக்கு வரும் என்பது அது வந்த பிறகுதான் நமக்குத் தெரியும். இருந்தாலும்கூட மக்களுடைய எண்ணங்களை ஒன்று திரட்டி ஜனநாயக நாட்டிலே மக்களுடைய எண்ணத்திற்கு வனிவு ஏற்பட்ட பிறகு, அதில் இந்திய அளவிலே சட்டங்களைத் திருத்துவதற்கான நிலைமைகள் இருப்பதன் காரணமாகத் தான், அந்த எண்ணங்களைத் திரட்டவும் அதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தேடவும், அத்தகைய பணிகளிலே நாம் தொடர்ந்து ஈடுபடவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அந்த வகையிலே பல்வேறு தன்மைகளை நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அளவில் இருந்து கொண்டு வருகிறோம். வரி விதிப்பு முறைகள் என்று நாம் பார்த்தாலும்கூட, சாதாரணமாக இப்போது இருக்கின்ற நிலைமைகளைப் பார்த்தால். எல்லா மாநிலங்களும் பற்றாக்குறை பட்ஜெட் தான் போட்டிருக்கின்றன. சில மாநிலங்கள் புதிய வரி விதிப்பு இல்லாமல் போட்டிருக்கின்றார்கள். வரி விதிப்பை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். பல மாநிலங்கள் வரி விதிப்பு போட்டால்தான், சமாளிக்க முடியும் என்ற அளவுக்கு இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. முக்கியமான மாநிலங்கள் அப்படி இருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் கடந்த ஆறு ஆண்டு காலத்திலே நாம் பார்த்தால், மத்திய அரசு இரண்டு ஆயிரம் சில்லரை கோடி அல்லது ஆயிரத்து சில்லரை கோடி என்று பற்றாக்குறை பட்ஜெட் தொடர்ந்து போட்டுக்கொண்டு வருகின்றது.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

அது மட்டுமல்ல. வரும் நிதி ஆண்டுக்கு மத்திய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கின்ற வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் 1,762 கோடி பற்றாக்குறை இருக்கும் என்று அறிக்கையின் மூலமாக வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். அந்த வகையிலே தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், 167 கோடி ரூபாய்க்குப் பற்றாக்குறை இருக்கும் என்று நாம் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். உத்தரப் பிரதேசத்தில் 263 கோடி ரூபாய்க்குப் பற்றாக்குறை என்று சொல்லி யிருக்கின்றார்கள். மத்திய பிரதேசத்தில் ரூ. 31 கோடி வரிவிதிப்புக்குப் பிறகு மேற்கு வங்காளத்தில் 23 கோடி ரூபாய். அங்கே அந்த அளவுக்குப் பற்றாக்குறை என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ஆந்திராவில் 113.51 கோடி பற்றாக்குறை இருக்கின்றது. இதைச் சமாளிப்பதற்கான முயற்சிகளை அந்தந்த மாநிலம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் பற்றாக்குறையை ஓரளவுக்கு சமாளிக்க 67 கோடி 25 லட்சம் ரூபாய்க்கு நாம் சிலபல வகைகளிலே, வரியை உயர்த்தியும், கட்டணத்தை உயர்த்தியும் அதன் மூலமாக வருவாய் ஏற்படுவதற்கு வழி ஏற்படுத்தி யிருக்கிறோம். இங்கே இதை நிதிநிலை அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டேன். மேற்கு வங்காளம் அதனுடைய சூழ்நிலைகளை சமாளிப்பதற்கு 75 கோடி ரூபாய்க்கு வரி விதிக்கவேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளானது. கர்நாடகம் ரூ. 87 கோடிக்கு விதிக்கவேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளானார்கள். மத்திய அரசு 273 கோடி ரூபாய்க்கு அவர்கள் வரி விதிக்கவேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளானார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும்கூட, இந்த வரி விதிப்புத் தன்மைகளுடைய அடிப்படையில், வரி விதித்தால் அந்த வரி விதிக்கின்ற பண்டங்களுக்கு ஓரளவுக்கு விலை உயரும் என்பது நியாயம்தான். ஆனால் வரியும் போடுவோம். ஆனால் விலை உயராது என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. நாம் சமாளிக்கக்கூடிய அளவுக்கு சமாளிக்கத் தக்க அளவுக்கு செய்யமுடியுமே தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. வரியே போடாமல் இருக்க முடியாது. போடாமல் இருந்தால், செலவினங்கள் உயரும். அப்படிச் செலவினங்கள் உயரும்போது, ஆண்டுக் காண்டு திட்டங்கள் போடுகின்றபோது, செலவினங்கள் விரிவடைந்துகொண்டு தான் போகும். ஓரளவுக்கு கல்விக்குச் செலவழிக்கிறோம் என்று வைத்துக் கொண்டு பார்க்கலாம். 1977-78 ஆம் ஆண்டிலே கல்விக்காக அப்போதிருந்த

(முற்பகல் 11-10)

தேவைகள், மற்றவைகளைக் கருதி செலவழித்தது 164 கோடியே 7 லட்சம் ரூபாய்தான். அதற்குப் பிறகு கல்வித்துறை வளர, கல்வி நிலையங்கள் வளர வளர அதற்கேற்றபடி செலவினங்களும் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றன. இந்த ஆண்டு கல்விக்காக 404 கோடியே 14 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்திருக்கிறோம். இது போதுமா என்று கேட்டால், கல்வித் துறை மானியம் குறித்து

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

பேச வருகின்றபோது மான்முிகு உறுப்பினர்கள் பல பேர் இது போதாதென்று தான் சொல்லப் போகிறார்கள். 404 கோடியே 14 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கினாலும்கூட, அதுவும் நிலைமையைச் சமாளிக்கக்கூடிய அளவிற்குத் தான் இருக்கிறது.

இப்படி ஒவ்வொரு துறையிலும் செலவினங்கள் ஏறிக்கொண்டே போவதன் காரணமாக, செலவினங்களை சுடுகட்ட வருமானத்தையும் பெருக்குற வகையிலே திட்டங்களைத் தீட்டுகிறோம். ஓரளவிற்கு நிதானத்தின் அடிப்படையிலேதான் நாம் இவற்றைச் செய்துகொண்டு வருகிறோம் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மொத்த வருவாயில் வரி விதிகம் எவ்வளவு, மொத்த வருவாய் எவ்வளவு? டாக்ஸ் ரெவென்யூ, நான்-டாக்ஸ் ரெவென்யூ, கிராண்ட் மற்ற வகைகளிலே கடன் எழுப்புதல் அத்தனையையும் எடுத்துப் பார்த்தால், மொத்த வருமானத்தில் 1980-81 ஆம் ஆண்டு தமிழ் நாட்டில் வரி விதிகம் 49.5 சதவீதம் ஆகும். ஆனால் அதே நேரத்தில் மகாராட்டிர மாநிலத்தில் மொத்த வருவாயில் 55 சதவீதமும், குஜராத் மாநிலத்தில் 53.1 சதவீதமும், மேற்கு வங்கத்தில் 51 சதவீதமும் ஆகும். அப்படிப் பார்க்கின்றபோதுகூட ஓரளவிற்கு நாம் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளான வரிவிதித்ததை வைத்திருக்கிறோம் என்பது தெளிவாகும். இதைப்பற்றி நாம் எடுத்துச்சொல்கிறபோதுகூட ஓரளவிற்கு நாம் இன்னும் சீர்படுத்த முடியும், செம்மைப்படுத்த முடியும்.

நான்-பிளானிங் செலவினங்களைச் சுருக்க வேண்டுமென்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது. திட்டக் குடியினாலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. நாங்களும் உணருகிறோம். ஒவ்வொரு துறையினருக்கும் அவ்வப்போது எடுத்துச்சொல்லி வருகிறோம். மான்முிகு உறுப்பினர்களும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும்கூட நாம் ஓரளவிற்குப் பார்க்கிறபோது, ஓரளவிற்குச் சமாளித்துக்கொண்டுதான் வருகிறோம் என்பதை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

Institute for Techno-Economic Studies

என்கிற ஒரு நிறுவனம் ஆராய்ச்சி செய்து அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கிற ஒரு தாலில்,

‘Incidence of Taxation and Public Expenditure’ என்கிற தலைப்பின்கீழ், பொருளாதார வல்லுநர் டாக்டர் பி. நடராஜன் என்பவர் பின்வருமாறு சொல்லியுள்ளார்:—

“The Tamil Nadu State Government had had a fair measure of success in mobilising an increasing portion of income created in the State. On the whole, the Tamil Nadu Government has done a good job of it in tax mobilisation.”

“தமிழ் நாடு மாநில அரசு வருவாயைப் பெருக்கித் திரட்டிக் காட்டுவதில் சிறப்புக்குரிய வெற்றியைப் பெற்றிருக்கிறது. மொத்தத்தில் தமிழ் நாடு அரசு

[டாக்டர் 'இரா. நெடுஞ்செழியன்'] [1984 மார்ச் 15]

வரிகளை ஒருமுகப்படுத்தித் திரட்டுவதில் நல்ல பணியாற்றி இருக்கிறது” என்றுதான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல், டாக்டர் ஜி. திம்மையா என்கிற கர்நாடகத்தைச் சேர்ந்த பொருளாதார வல்லுநர், “Revenue Potential and the Revenue efforts of Southern States” என்று தென்னக மாநிலங்களை எல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஆய்வு செய்து வெளியிட்டிருக்கிற ஒரு நூலின் 77-ஆவது பக்கத்தில் “The revenue efforts of Tamil Nadu can be placed at the top compared to other Southern States”.

“வருவாயைப் பெருக்குகிற முயற்சியில் மற்ற தென்னக மாநிலங்களுடன் ஒப்பிடுகிறபோது, தமிழ் நாடு முதலிடம் வகிக்கக்கூடிய அளவில்தான் இருக்கிறது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் சொல்கின்றபோது, இப்படிப் போடப்பட்ட வரிகள் ஏழை எளியவர்களை மிகவும் பாதிக்கும் என்று சொன்னார்கள். வரிகள் போடுவதால் விலைகள் உயரும் என்பது உண்மை தான். ஆனால் ஒரேயளவிற்குப் பாதிக்கப்படும் என்று நாம் கொள்வோமே யானால் எந்தக் காலத்திலும் வரிபோட முடியாது. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மேற்கு வங்கத்திலும்கூட வரி போடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், அதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அங்கே இருக்கிற சூழ்நிலைக் கேற்றபடி, மேற்கு வங்க மாநில நிதி அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. அசோக் மித்ரா வரி போடாவிட்டால், அந்த மாநில அரசை நடத்துகிற சூழ்நிலை வராது. அவர்கள் எது எதற்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள் என்று இந்த அவைக்குச் சுட்டிக்காட்டுவது நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். அவர்கள் 75 கோடி ரூபாய்க்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். விளையாட்டுச் சாதனங்கள், ஐதரா டிக்கட்டுகள், பரிசுச் சீட்டுகள், குதிரைப்பந்தயம், காபரே நடனக் காட்சிகள், மது வகைகள், தவணைமுறை விற்பனைப் பொருள்கள், கோகோ, சாக்கலேட், பூட் பாலிஸ், கிரீஸ், மோட்டார் ஸ்பிரிட் மோட்டார் கார், ஸ்கூட்டர், டி.வி., மசை எண்ணெய் போன்றவற்றிற்கும் வரி போட்டிருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் நுழைவு வரி வைத்திருக்கிறார்கள். அதைத் தவறு என்று சொல்லவில்லை. அந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், இப்படி வரிகள் போட்டால்தான் சமாளிக்க முடியும். இங்கே பெட்ரோல், டீசலுக்குப் போட்ட வரியைக் குறைக்க வேண்டுமென்றால், நானும், நண்பர் திரு. அசோக் மித்ரா போன்று, இந்த இடங்களைப் பிடித்திருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட இனங்களிலே கிட்டத்தட்ட 57 கோடி ரூபாயை ஈட்ட வேண்டுமென்று கருதினால், இது நேரடியாக சாதாரண மக்களைப் பாதிக்கும் சூழ்நிலைதான் ஏற்படும். ஆகவே மற்ற மாநிலங்களை எல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, ஓரளவுக்கு நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையை வைத்து, இந்த அளவுக்கு வரிகளைப் போட்டிருக்கிறோம். பேரவையிலும்

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

நான் சுட்டிக் காட்டினேன். 3—3—1984 அன்று வரி போட்டதற்கு முன்னால் நம்முடைய மாநில நிலைமையையும், பக்கத்து மாநிலங்களின் நிலைமையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு 13 பண்டங்களுக்கு நுகழ்வு வரி என்று போட்டு, அதை 18 நகராட்சி மன்றங்களிலே நடைமுறைப் படுத்தலாமென்ற முறையை மற்ற மாநிலங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தபோது, வணிகப் பெரு மக்கள் அதனால் ஏற்படும் சங்கடங்களை அரசுக்கு உணர்த்தினார்கள். போவை, மேலவையில் உள்ள எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்களும் அவற்றை யெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதற்கேற்ப மாண்புமிகு முதல்வரவர்கள் இதற்கு ஒரு குழு அமைத்து, வணிகச் சங்கங்களைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் அரசு சார்பாக உறுப்பினர்கள் ஆகியோரை வைத்து, அதுபற்றி ஆராய்ந்து, இதற்கு மாற்றுத் திட்டத்தை தாருங்கள் என்று கேட்டபோது, அவர்கள் கலந்து ஆலோசித்து, நுகழ்வு வரியால் பல்வேறு சங்கடங்கள் இரு சாராருக்கும் ஏற்படுகிறது, எனவே வேறு வழியில் செய்யலாமென்று சொன்னதால், வேறு பண்டங்களில் போட்டால் சாதாரண மக்கள் நேரடியாகப் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று எண்ணி, பெட்ரோல், டீசல் ஆகியவற்றுக்கு, மற்ற மாநிலங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, வரி போட வழி யிருக்கிறது என்று அவர்கள் யோசனை சொல்லி, நாங்களும் ஏற்றுக் கொண்டோம். பெட்ரோல், டீசலுக்கு இங்கே 11 சதவிகிதம் வரி இருந்தபோது, கேரளாவில் 15 சதவிகிதம் வரியும், கர்நாடகத்தில் 12.5 சதவிகிதம் வரியும், ஆந்திராவில் 12 சதவிகிதம் வரியும் இருந்தது. இப்போது இங்கே 14 சதவிகிதமாக்கியிருக்கிறோம். கேரளாவில் 15 சதவிகிதம்; அண்மையிலே போட்ட வரி விதிப்பின் அடிப்படையிலே கர்நாடகாவிலே 15 சதவிகிதம்; ஆந்திராவிலே 12 சதவிகிதம் என்ற அளவுக்கு இருக்கிறது. உயர் வேக டீசல் எண்ணெய்க்கு தமிழ் நாட்டில் 11 சதவிகித வரி; கேரளாவில் 20 சதவிகிதம்; கர்நாடகத்தில் 14 சதவிகிதம்; ஆந்திராவில் 11 சதவிகிதம். இது 3—3—1984-க்கு முன்னால். இப்போது தமிழகத்தில் 14 சதவிகிதம்; கேரளாவில் 20 சதவிகிதம்; கர்நாடகத்தில் 14 சதவிகிதம்; ஆந்திராவில் 11 சதவிகிதம் என்ற அளவுக்கு இருக்கிறது. பக்கத்தில் உள்ள மாநிலங்களைப் பார்த்து, ஓரளவுக்கு இதில் வரி போட்டால் தாங்கும் என்ற முறையிலே, இதில் வரி போட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

(திரு. ப. மாணிக்கம் எழுந்தார்)

மற்றொன்றையும் சொல்லி, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்களுக்கு வாய்ப்பு தருகிறேன். இப்போது வரி ஏற்றத்தின் காரணமாக எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். 3—3—1984-க்கு முன்னால் ஒரு லிட்டர் பெட்ரோல் விலை ரூ. 6.27. வரி விதிப்பின் மூலம்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

இப்போது ஒரு விட்டர் பெட்ரோல் விலை ரூ. 6.44. ஏறியது 17 காசு. உயர்வேக டீசல் எண்ணெய் முன்பு ரூ. 3.26 இருந்தது. எட்டு காசு வரி விதிப்பால் உயர்ந்து, இப்போது ரூ. 3.34 ஆகியிருக்கிறது. இப்போதைய வரி விதிப்பால் 6.27-க்கு வற்ற பெட்ரோல் இப்போது ரூ. 6.44 என்று வற்றாலும், மூன்று தென்னக மாநிலங்களை ஒப்பிட்டால், நம்முடைய மாநிலத்தில் குறைவுதான். நம்முடைய மாநிலத்தில் ஒரு விட்டர் பெட்ரோல் விலை ரூ. 6.44; பெங்களூரில் ரூ. 6.63; ஐதராபாத்தில் ரூ. 6.83; கொச்சியில் ரூ. 6.65. டீசல் எண்ணெய் நம்முடைய மாநிலத்தில் ஒரு விட்டர் ரூ. 3.34; பக்கத்திலுள்ள பெங்களூரில் ரூ. 3.52; ஐதராபாத்தில் ரூ. 3.68; கொச்சியில் ரூ. 3.64. எதற்காக நான் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், இந்த நிலைகளை ஒப்பிட்டு, பக்கத்து மாநிலங்களை மீறாமலும், ஓரளவுக்கு உள்ளடக்கியும் அல்லது சமமான நிலையிலும் இருந்தால், கணிசமான அளவுக்கு வரி வரும் என்பதால்தான். இல்லையென்றால் சிறு சிறு பொருள்கள் மீது வரி போட்டு, இந்தத் தொகையைக் கொண்டு வா வேண்டும். ஆகவேதான் இதை நிறைவேற்றுகிறோமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பருத்தி நூலைப் பொறுத்தவரையிலும், மூன்று சதவிகிதம் ஏற்கெனவே இருந்தது. கேரளாவில் மூன்று சதவிகிதம், கர்நாடகாவில் நான்கு சதவிகிதம் என்று இருக்கிறது. இதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, கர்நாடகாவில் நான்கு சதவிகிதம் இருப்பதால், இங்கேயும் ஒரு சதவிகிதம் கூட்டினால் என்ன வருமென்று பார்த்து, அதனால் ஐந்து கோடி ரூபாய் வருமென்ற அடிப்படையிலே மூன்று சதவிகிதம் என்பதை நான்கு சதவிகிதமாக உயர்த்தினோம். அப்படி உயர்த்தியதற்குப் பிறகு கோவாப்டெக்ஸ் நிறுவனம் மற்றும் கைத்தறித் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் எல்லாம் நம்மிடம் சிலபல (முற்பகல் 11-20)

நிலைமைகளை விளக்கிச் சொன்னார்கள். நான்கு பெர்சென்டுக்கு மேலே எப்படியும் மத்திய அரசு வைத்திருக்கிற விதிமுறை மூலம் வரி பேரூட முடியாது. ஒரு சதவிகித வரியை நாம் போட்டாலும், அது நான்கு சதவிகிதத்திற்கு மேலே போகும்போது, நமக்கு வருகின்ற வருமானம் நான்கு சதவிகிதத்திற்கு உட்பட்டுதான் இருக்கும். ஆகவே உண்மையில் கிட்டத்தட்ட மூன்று பெர்சென்ட்தான் அரசுக்குக் கிடைக்கின்ற தன்மை வரும். இதனால் உண்மையிலேயே நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்படுகின்ற நிலைமை வந்தாலும் வரலாம் என்று சொன்னார்கள். மேலும் கர்நாடகாவில் நான்கு சதவிகிதம் தான் இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் அங்கு உற்பத்தியாகின்ற நூலின் அளவு மிகவும் குறைவு. ஆந்திராவைவிட நான்கு மடங்கு நூலை வினியோகம் செய்கின்ற நிலையில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள நெசவாளர்கள் இருப்பதால், இந்த

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

வரி விதிப்பின் மூலமாக தமிழ் நாட்டிலுள்ள நெசவாளர்கள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று விளக்கம் சொன்னதால், இருக்கின்ற நிலைமைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து அரசுக்கு இதன்மூலம் அதிகமான வருமானம் வராது என்கிற காரணத்தாலும், வருமானத்துக்கு உச்சவரம்பு கட்டிவிட்டதாலும், நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று விளக்கியதாலும், நான்கு சதவிகிதம் என்று அறிவித்ததை மூன்று சதவிகிதமாகக் குறைத்து அறிவித்தோம். எப்படியும் ஒட்டகத்தின் முதலில் ஏற்றி இப்படி இறக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இதைச் செய்யவில்லை. அப்போதும் அப்படிப்பட்ட எண்ணம் வரவில்லை. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எல்லாம் விளக்கம் தந்த பிறகு, நியாயத்தின் அடிப்படையில் ஒரு பெர்சென்ட் குறைக்க வேண்டிய நிலைமைக்கு இந்த அரசு வந்தது. அப்படியே ஏற்றியிருந்தாலும் இந்த ஒட்டகத்தைப் பொறுத்தவரை படுத்திருக்காது.

திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : ஒட்டகம் படுக்குமா படுக்காது என்பது அதை ஒட்டுகின்ற மாலுமியைப் பொறுத்தது.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : எப்படியும் ஒட்டகத்தை நகர வைக்கும் திறமை பெற்றவர்தான் இந்த மாலுமி. அந்த அடிப்படையில் நெசவாளர்களின் கருத்துக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையில் ஒரு சதவிகிதம் குறைக்கப்பட்டது.

திரு. ப. மாணிக்கம் : தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், பல் இடங்களில் அதிகமான விவசாயிகள் பம்புசெட் வைத்து, அதற்காக மசலை உபயோகிக்கிறார்கள். இவர்கள் விஷயத்தில் மட்டுமாவது ரேஷன் கார்டு மூலம் வரி நீக்கப்பட்ட விவையில், சலுகை விவையில் மசல் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப் படுமா?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல், விவசாயிகளைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களுடைய கஷ்டங்களை நீக்கி பரிகாரம் செய்வதற்கு பல்வேறு வகைகளில் சலுகைகளையும் மற்றவைகளையும் இந்த அரசு தொடர்ந்து அளித்துக்கொண்டுதான் வருகிறது. பல்வேறு வகைகளில் உதவி செய்து வருகிறோம். ஒருங்கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சித் திட்டத்தின் மூலம் ஐந்து ஏக்கர் வரை வைத்திருப்பவர்களுக்கு 25 சதவிகிதச் சலுகைகளும், 2½ ஏக்கர் வரை வைத்திருப்பவர்களுக்கு 33-1/3 சதவிகிதச் சலுகைகளும் ஆதி திராவிட விவசாயிகள் என்றால் அவர்களுக்கு ஐம்பது சதவிகிதச் சலுகைகளும் தந்துகொண்டிருக்கிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லியதுபோன்று, மசலுக்கு இந்த எட்டு காசு உயர்த்தியிருப்பதால், அவர்களுடைய பொருளாதார நிலையை பாதிக்கின்ற நிலைமை வந்தால், அதற்குரிய கணக்கைத் தந்தால்,

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

வேளாண்மைத் துறை ஆலோசனைக் குழுவிடம் எடுத்துச்சொன்னால், அதுகுறித்து அரசு ஆராயும். தனியாகக் கார்டு தந்து டீசல் உபயோகிக்கின்ற விவசாயிகளுக்காவது சலுகை விலையில் டீசல் வழங்கப்படுமா என்று கேட்டார்கள். இப்போது இதற்கான முடிவு எடுக்கப்படுமென்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் இருக்கின்ற நிலைமைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து தக்க முடிவுகளை எடுக்கலாம்.

எட்டாவது நிதிக் குழுவைப் பொறுத்தவரையில்கூட, ஓரளவுக்கு நிதிக் கமிஷன் வருகின்றபோது, ஒவ்வொரு மாநிலமும் தன்னுடைய செலவினங்களை அவர்களிடம் எடுத்துச்சொல்லுகின்றது. அந்தவகையில் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையாவது மத்திய அரசின் பங்கு எந்தெந்த அளவுக்கு நமக்கு வர வேண்டுமென்பதைத் தொடர்ந்து சொல்லிவருகின்றோம். எட்டாவது நிதிக் குழுவின் தலைவர் மாண்புமிகு திரு. சுவாமி அவர்களும் அவர்கள் தலைமையில் செயல்படுகின்ற குழுவும் அண்மையில் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் சென்று ஒரு பெரிய அறிக்கையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மேலும் ஒரு முடிவான அறிக்கையை விரைவில் தருவார்கள் என்று மத்திய அரசு சொல்லியிருக்கிறது. அன்றைக்கு நாம் தெரிவிக்கிறபோதுகூட திட்டவட்டமாக, நாம் மட்டுமல்ல, மேற்கு வங்காளம், கர்நாடகா, திரிபுரா போன்ற மற்றைய மாநிலங்கள் எல்லாம் கலந்து ஒருங்கிணைந்த முடிவுக்கு வந்து கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறோம். காங்கிரஸ் அல்லாத மாநிலங்கள் மட்டுமல்ல, காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்கிற மாநில முதலமைச்சர்கள்கூட, தங்களுடைய மாநிலங்களைச் சரியாக நடத்திச் செல்வதில் இருக்கிற இடர்ப்பாடுகளை எண்ணி, அவர்களும் நிதிக் குழுவிடம் அதிகச் சலுகைகள் தர வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், நிதிக் குழுவிற்குத் திட்டவட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே நிதிவாயில் மாற்றம் குறித்து விவாதிக்கையில், திட்டக் குழுவைவிட நிதிக் குழுவிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து விவாதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். விருப்பப்படி மாற்றங்கள் செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் குறைக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். திட்டக் குழுவிற்கு அதிக வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, நிதிக் குழு ஒன்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டால், அது கலைந்து போகும்போது, திட்டமும் அடிபட்டுப் போய்விடுகிறது. மறுபடியும் ஐந்தாண்டு கால அளவிற்குப் பிறகு, வேறு ஒரு நிதிக் குழு அமைகிற அளவுக்கு இருப்பதால், அதை நாம் அணுக முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. திட்டங்களை வகுத்துத் தந்த பிறகு அந்தக் குழு கலைந்துவிடுகிறது. பிறகு திட்டக் குழுதான் யதில் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவேதான் இந்தக் குழுவிற்கே அந்த உரிமைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம்.

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்படாத வரிகளைப் பொறுத்தவரையில், கூடுதல் நிதி வாயில்களைத் திரட்ட வேண்டுமென்றும், மாநிலங்களிடையே பிரித்துக் கொடுக்கப்படும் வரிகளைப் பொறுத்தவரையில், சலுகைகளை அளிக்கலாம் என்ற போக்கு மத்திய அரசிடம் இருக்கிறது. மாநில அரசுகளின் நிலையை பாதிக்காத வகையில் நெறிமுறைகளை வகுக்க வேண்டுமென்று எட்டாவது நிதிக் குழுவை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். வருமான வரியிலிருந்து மாநிலங்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்போது, பங்கின் அளவை 85 சதவீதத் திலிருந்து 90 சதவீதமாக உயர்த்த வேண்டுமென்றும், ஆயத் தீர்வையைப் பொறுத்தவரையில், இப்போது 40 சதவீதம் கொடுத்துவருவதை 60 சதவீதமாக உயர்த்த வேண்டுமென்றும் நாம் பரிந்துரை செய்திருக்கிறோம். அதுமட்டுமல்ல, வருமானங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்ற அடிப்படையில், மக்கள் தொகையின் அடிப்படையில் 25 சதவீதமும், வேலை வாய்ப்பின்மை, ஏழ்மைக்கோட்டின்கீழ் இருப்பவர்கள் என்ற அடிப்படையில் 25 சதவீதமும் சமன்பாட்டு அடிப்படையில் 50 சதவீதமும் என்ற கோட்பாட்டைக் கருத்திற்கொண்டு, காட்கில் பார்முலாவை மாற்றித்தர வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். நிர்வாகத் தரத்தை உயர்த்துவதில் மானியத்தைக் கணக்கிடுகையில் வளர்ச்சிப் பணிகள் இல்லாத செலவுகளுடன் வளர்ச்சிப் பணி தொடர்பான செலவுகளைக் கருத்திற்கொள்ள வேண்டுமென்று மாநில அரசின் பிரச்சினைகளையும் கருத்திற்கொண்டு வகுக்கப்படுகிற திட்டங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கிட வேண்டுமென்றும் நாம் பரிந்துரை செய்துள்ளோம். வேலைவாய்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட கல்விக்கான சிறப்புத் திட்டத்தை மாநில அரசு வகுத்துள்ளதற்காக ரூ. 1,000 கோடி அளவுக்கு உதவி மானியம் வழங்க நிதிக் குழுவைக் கேட்டிருக்கிறோம். இத்துடன் சென்னை பெருநகர் மேம்பாட்டுக்காக ரூ. 500 கோடி அளவுக்கு உதவி மானியத்தை நாம் கேட்டிருக்கிறோம்.

பம்பாய் பெருநகர், கல்கத்தா பெருநகர், டில்லிப் பெருநகர் போன்றவைகள் வசதி வாய்ப்புகளைப் பெறுவதற்காக மத்திய அரசு ஓரளவு நிதியுதவி செய்து வந்திருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் சென்னைப் பெருநகருக்கு சிலபல வசதிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக 500 கோடி ரூபாயாவது தர வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். மாநில அரசுக்கு இயற்கையின் சிற்றங்கலால் ஏற்படும் அந்தச் செலவுகளைக் குறைக்க, அத்தகைய நிவாரணப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக நிதி உதவி அளிப்பதில் தகுந்த மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று பரிந்துரை செய்திருக்கிறோம். வெள்ள நிவாரணப் பணிகளுக்கான மோத்தச் செலவையும், மாநில அரசுமீது சுமத்தாமல், மத்திய அரசு அதில் கொஞ்சம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று பரிந்துரை செய்திருக்கிறோம். இதுபோன்ற பரிந்துரைகளை வேறுபல மாநிலங்களும் செய்திருக்கிறார்கள்.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

பற்றாக்குறையைப் பொறுத்தவரையில், ரூ. 113 கோடி மிகைப்பற்று ஏற்படுகிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஒரு ஐந்து மாநிலங்கள் மிகைப்பற்று இருக்கவேண்டியதற்கான காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எதிர்பாராத வகையில் பஞ்சம், வெள்ளம், வறட்சி போன்றவை காரணமாக கூடுதல் செலவு ஏற்படுகிற மாநிலங்கள் மிகைப்பற்று வாங்கவேண்டி வருகிறது. மிகைப்பற்று வாங்குவதற்காகவேன்றே அரசியல் சட்டத்தில் ஒரு இடம் ஒதுக்கி 'வேய்ஸ் அண்ட் மீன்ஸ்' எவ்வளவு என்றும் அதற்குப் பிறகு 'ஓவர்டிராப்ட்' எவ்வளவு என்றும் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதைத் தடுத்து நிறுத்தவோ, குறைப்பதற்கோ, கொடுக்கவேண்டாம் என்று சொல்வதற்கோ மத்திய அரசுக்கு உரிமை இருக்கிறது. நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், ரூ. 113 கோடிக்கு ஓவர்டிராப்ட் வாங்கப் பட்டிருப்பது குறித்து மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சாதிக் பாட்சா அவர்களின் வினா ஒன்றுக்கு விளக்கமாகப் பதில் அளித்திருந்தேன். இதுவரையில் தொடர்ந்து நீண்ட நாட்களுக்கு 'ஓவர்டிராப்ட்' வாங்காமல் சமாளித்து வந்தாலும், வாங்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள்ளானோம் என்று எடுத்துச்சொன்னேன். இதைத் தவிரக் மத்திய அரசு உதவ வேண்டும்.

(முற்பகல் 11-30)

மிகைப்பற்றைப் பொறுத்தவரை, அதைக் கடனாக மாற்றித் தர வேண்டும், ஏற்கெனவே சில மாநிலங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சலுகை அளிக்கப்பட்டதைப் போல் தமிழகத்திற்கும் கடனாக மாற்றித் தர வேண்டும் என்று கேட்டோம். அதைப் போலவே மேற்கு வங்கத்தின் நிதியமைச்சர் அவர்களும் மத்திய அரசிடம் கேட்டிருக்கிறார்கள் வேறு சில மாநிலங்களும் இப்படிக் கேட்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய கேரிக்கையின் அடிப்படையில் அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்றால், "ஏறக்குறைய 113 கோடி ரூபாயாக உள்ள மிகைப்பற்றை எப்படியாவது கிட்டத்தட்ட ரூபாய் 60 கோடி அளவுக்கு மார்ச் மாதம் 31 ஆம் தேதிக்குள் குறைப்பதற்குத் தமிழக அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், மத்திய அரசு உங்களுடைய கோரிக்கையைக் கவனிக்கும்" என்று சொன்னார்கள். நாங்களும் அதை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். பிற மாநிலங்கள் சிலவும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. நம்முடைய மாநிலம் மார்ச் 31 ஆம் தேதிக்குள் மிகைப்பற்றை ரூ. 60 கோடி அளவுக்குக் குறைப்போம் என்று சொல்லி, அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அந்த அடிப்படையில் ரூ. 60 கோடிக்குக் கீழே மிகைப்பற்றைக் கொண்டு வந்து நிறுத்த முடியும் என்ற உறுதிப்பாட்டின் அடிப்படையில், செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த ஆண்டு மத்திய அரசு மிகைப்பற்று உள்ள மாநிலங்களுக்கு வழங்குவதற்காக ரூ. 500 கோடி அளவுக்கு ஒதுக்கியிருப்பதால், அவர்கள் நமக்கு வாக்களித்தபடி, ரூ. 60 கோடி

[1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கடனாகக் கொடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். இவ்வாறு ரூ. 60 கோடி கடனாக வந்தால், மொத்தப் பற்றாக்குறையின் அளவு ஓரளவுக்குக் குறைய வழி ஏற்படும் என்பதை இந்த வாய்ப்பில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, முதலமைச்சர் சத்துணவுத் திட்டத்தைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் இங்கே கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதிலே இருக்கிற சிலபல குறைபாடுகளையும் மற்றவைகளையும் நீக்க வேண்டுமென்றும் போக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னார்கள். நானே இதைப்பற்றி அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லியிருப்பதைப்போல், ஏறத்தாழ 65 லட்சம் மாணவ-மாணவியர்களுக்கும் ஏறத்தாழ இரண்டு லட்சம் முதியவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இந்த மதிய சத்துணவுத் திட்டத்தின் மூலம் உணவு அளிக்கப் படுகின்றது. மேற்கொண்டு இந்த ஆண்டு 15 வயதுள்ள மாணவர்களுக்கு—சுமார் 14, 15 லட்சம் மாணவர்களுக்கு—பள்ளி நாட்களில் மதிய சத்துணவுத் திட்டத்தை மேற்கொண்டிருப்பதால், மேற்கொண்டு சுமார் ரூ. 20 கோடி செலவு ஆகுமென்று நான் நிதிநிலை அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன் இந்த வகையில் செலவாகும் செலவினம் எல்லாவற்றையும் ஒரே தலைப்பின்கீழ் கொண்டு வருவது நல்லது என்ற கருத்தை இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மதிய சத்துணவுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுகிற பொறுப்பு பல்வேறு துறைகளிடம் இருக்கிற காரணத்தால், அந்தந்தத் துறையைச் சார்ந்த அதிகாரிகள் ஆங்காங்கே இருந்து அவற்றை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடப்பாடு இருப்பதன் காரணமாகத்தான், அவைகளையெல்லாம் பல்வேறு துறைகளிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரே இலாக்காவின்கீழ் இவைகளைக் கொண்டு வருவதன் மூலம், மற்ற இலாக்காக்களிடம் தலையிட்டு நீர்க் வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும். எனவேதான் பல்வேறு தலைப்புகளின்கீழ்—கோரிக்கை 17, கோரிக்கை 28, கோரிக்கை 35, கோரிக்கை 30, கோரிக்கை 31, கோரிக்கை 32 ஆகியவற்றின்கீழ் நிதி பெற வேண்டிய அவசியமிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சமூக நலத் துறையின்கீழ் சில பொறுப்புகளை நாம் ஒப்படைத் திருக்கிறோம். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில், கொள்கைகளை வகுத்து, முறையாகக் கண்காணிக்கிற பொறுப்பு மட்டும்தான் இருக்கிறது. சத்துணவுத் திட்டத்திற்கு என்றே ஒரு அமைச்சர் இருந்தாலும், அதற்காக ஒரு துறை, பொதுப் பணித் துறையைப்போல அல்லது கல்வித் துறையைப்போல, இதற்காக என்றே ஒரு துறையைக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. ஒரே இலாக்காவாக ஆக்க முடியாமல் இருப்பதால், செலவழிப்பதிலும் பல்வேறு தன்மைகள் இருக்கின்றன. சூப்பர்வைசரி பவர், அதாவது கண்காணிக்கிற, மேற்பார்வையிலுள்ள அதிகாரம் சிலரிடம் இருக்கிறது. பொருளை வழங்குகிற

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

அதிகாரம் மாநில நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்திடம் இருக்கிறது. இதை யெல்லாம்பற்றி நிதிநிலை அறிக்கையிலேயே நான் குறிப்பிட்டிருக்கலாம். எந்தெந்த இடத்தில் இதற்கான விவரங்கள் இருக்கின்றன என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தேட வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம்கூட இங்கே சொன்னார்கள். எங்கெங்கே இருக்கின்றன என்று தேடுவதே பெரும்பாடாக ஆகிவிட்டது என்று சொன்னார்கள். அடுத்த நிதிநிலை அறிக்கையில் இவைகளையெல்லாம் ஒரே இடத்தில் குறிப்பிடும் சூழ்நிலையை மேற்கொள்ளலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தத் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், இங்கே நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். உதாரணமாக அண்மையில் நான் கஷ்யாஸிற்கு 15 நாட்கள் சுற்றுப்பயணமாகச் சென்றிருந்த போது, இதைப்பற்றி விசாரித்தேன். அங்கே போடப்படுகிற பட்ஜெட்டில் பத்தில் ஒரு பங்குத் தொகையை சூழந்தைகளின் நலனுக்காகவும், சூழந்தைகளின் வளர்ப்புக்காகவும் மட்டுமே செலவழிக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வந்தேன். மிகவும் சந்திடைஸ்டி பேட்டில் பள்ளி மற்றும் கல்லூரி களுக்குச் செல்லும் மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு வழங்கப்படுகிறது. வெளியில் இருப்பதைவிட 4, 5-ல் ஒரு பங்கு விலையில் மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப் படுகிறது. அதற்கான பல்வேறு ஏற்பாடுகளை அங்கே செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தத் திட்டத்தைப் பொதுவாக அனைவரும் வரவேற்கிறார்கள் என்றாலும், இதை நடைமுறைப்படுத்துவதில் உள்ள சிலபல குறைபாடுகளையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள். இவ்வளவு பெரிய திட்டத்தைச் செயல்படுத்தும்போது அங்காங்கே சிலபல தவறுகள் ஏற்படத்தான் செய்யும். அறுபதாயிரம் சமையில் கூடங்களை அன்றாடம் நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. 365 நாடும் நடைபெற வேண்டும். கண் காணாத இடங்களில்கூட பள்ளிகளும் சமையல் கூடங்களும் இருக்கின்றன. அவர்கள் வாங்குகிற காய்கறியின் விலைதான் நமக்கு விலை, அவர்கள் விறகு வாங்கும் விலைதான் நமக்கும். அவர்கள் எழுதும் கணக்குத்தான் நமக்கு. ஆகவே இதிலே பொது மக்கள், அக்கறை உள்ள கட்சித் தொண்டர்கள் ஆகியவர்கள் இன்னும் தீவிரமாக ஈடுபட்டு ஓரளவிற்கு எத்தனை பேர் வந்தார்கள் என்ற கணக்கையாவது கொடுத்தால் நல்லது. அந்த மையத்திற்கு எவ்வளவு பேர் வந்தார்கள், எவ்வளவு பேர் சாப்பிட்டார்கள் என்ற கணக்கை, தனியாக ஒருவர் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தால், எமாற்றதல் கொஞ்சம் குறையும். இல்லாவிட்டால், 22 பேர் வந்தாலும், கணக்கு 98 என்று இருந்தால், மாதத்திற்கு ஒரு தடவை மேற்பார்வை செய்யப் போகும்போது, கணக்கு 98, 97, 96 என்றுதான் இருக்கும். வந்தவுர்கள் 32 ஆக இருந்தாலும், இடையிலே சில சாமான்கள் பறி போகும் நிலை இருக்கிறது. ஆகவே

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

கண்காணிப்பு வேண்டியிருக்கிறது. அந்தத் துறையைச் சார்ந்த அதிகாரிகளும், அமைச்சர் அவர்களும் பார்வையிட்டு வருகிறார்கள். பல இடங்களில் அப்படிப் பார்த்து பலரை வேலை நீக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். ஒருவரை வேலை நீக்கம் செய்தால், கந்தன் போய் கருப்பன் வரப் போகிறான், சுப்பன் போய் சுப்பிரமணியம் வரப் போகிறான் என்ற நிலை இருக்கிறது. ஆகவே இந்த முறையைச் சீர்திருத்த அரசு எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஓய்வு பெறுகின்ற பணியாளர்களுக்கு உதவித் தொகையை அறிவித்தோம். கிட்டத்தட்ட இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளாக முடிவிற்கு வருகின்ற சூழ்நிலையில் பல்வேறு அரசு ஊழியர்கள் சங்கங்களைச் சார்ந்த தலைவர்கள், மற்றவர்களை வைத்துக்கொண்டு ஓரளவிற்கு முடிவு செய்தோம். அந்த முடிவை எல்லோரும், பெருவாரியாக நல்ல முறையிலே பாராட்டி, வரவேற்றிருக்கிறார்கள் என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்று. இதிலே வேறுபாடு வேண்டாம், கொடுக்கிற நிதியை எல்லோருக்கும் பாரபட்சம் இல்லாமல் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, இந்த ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் ஒன்றாம் தேதி தொடங்கி ஏப்ரல் முடிவில் ஒருவர் ஓய்வு பெறுகிறார் என்றால், அவர் 20 ரூபாய்தான் செலுத்தினார் என்றாலும், அவர் கைக்குக் கொடுப்பது ஐந்தாயிரம் ரூபாய் என்ற வகையில் வைத்தோம். அதற்குப் பிறகு ஒருவர் ஐந்தாயிரம் ரூபாய் வரையில் வட்டியோடு சேர்த்து செலுத்த வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறோம். அதாவது 12 ஆண்டுகள் 4 திங்கள் ஒருவர் மாதம் ஒன்றுக்கு 20 ரூபாய் வீதம் செலுத்தினால், அவர் செலுத்தும் தொகை மொத்தம் 2,960 ரூபாயாகும். அதற்குப் பிறகு அவர் செலுத்திய 2,960 ரூபாயோடு வட்டியையும் சேர்த்து கிட்டத்தட்ட 5,021 ரூபாய் வரும். நாம் கொடுக்கும் ஐயாயிரம் ரூபாயையும் சேர்த்து அவர் பத்தாயிரத்து 21 ரூபாய் பெறும் நிலை இருக்கிறது. இதேபோல ஒருவர் 17 ஆண்டுகள் 4 மாதங்கள் வேலை செய்து ஓய்வு பெற்றால் அவருக்கு 12 ஆயிரத்து 725 ரூபாய் கிடைக்கும். 22 ஆண்டுகள் 4 மாதங்கள் வேலை செய்து ஓய்வு பெற்றால், அவர்களுக்கு 16 ஆயிரத்து 885 ரூபாய் கிடைக்கும். 27 ஆண்டுகள் 4 மாதங்கள் பணியாற்றியவர்களுக்கு, மொத்தத்தில் அவர்கள் செலுத்த வேண்டிய தொகை ரூபாய் 2,960 என்றாலும், 23 ஆயிரத்து 287 ரூபாய் கிடைக்கும். 32 ஆண்டுகள் 4 மாதங்கள் வேலை செய்தவர்களுக்கு ரூபாய் 33 ஆயிரத்து 137 கிடைக்கும். இதைத் தவிர ஏற்கெனவே உள்ள திட்டத்தின் அடிப்படையிலே 300 ரூபாய் சம்பளம் பெற்று ஓய்வு பெறுபவருக்கு 4,950 ரூபாய் கிராஜூட்டியாகத் தருகிறோம். 400 ரூபாய் சம்பளம் பெறுபவருக்கு 6,600 ரூபாய் தருகிறோம். 700 ரூபாய் இறுதியில் சம்பளம் வாங்கி ஓய்வு பெற்றால் 11,550 ரூபாய் வருகிறது. நாம் கொடுக்கும்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

பத்தாயிரமும் சேர்ந்து ஏறக்குறைய இருபது, இருபத்திரண்டாயிரம் சேரும். 925 ரூபாய் இறுதியாகப் பெற்று ஓய்வு பெறும்போது அவருக்கு 15,623 ரூபாய் கிடைக்கும். 2,500 ரூபாய் வாங்குபவருக்கு 36 ஆயிரம் ரூபாய் கிராஜூட்டியாகக் கிடைக்கும். மேலும் 20 ரூபாய் செலுத்தும் வகையில் அவர்களுக்கு 30 ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசும்போது இந்த 20 ரூபாய்க்கு எட்டு சதவீதம் வட்டிதானே தருகிறார்கள், வங்கியில் போட்டால் அதிகமாகத் தருவார்களே, லாபம் சம்பாதிக்கலாமே என்று சொன்னார்கள். இந்தத் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும், அரசு தரும் பங்கு ஐந்தாயிரம் ரூபாய் என்றாலும் எட்டு இலட்சம், ஒன்பது இலட்சம் ஊழியர்களையும் கட்டாய சேமிப்புப் பழக்கத்திற்கு உள்ளாக்க வேண்டுமென்பது அரசின் நோக்கம். இதிலே மாதந்தோறும் 20 ரூபாய் கட்டி வந்து 12 ஆண்டோடு நிறுத்திவிடும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. நாம் எட்டு சதவீத வட்டியைத்தான் சேர்த்துக் கொடுக்கிறோம். காரணம் இந்தத் தொகையை வாங்கி நாம் இன்னொருவருக்கு அதிக வட்டிக்குக் கொடுத்து சம்பாதிக்கவில்லை. வங்கிகளில் 8 சதவீதத்திற்கு வாங்கிக்கொண்டு அதை 18 சதவீதம், 20 சதவீதம், 22 சதவீதம் வட்டிக்குக் கடன் கொடுப்பார்கள். 18 சதவீதம் அல்லது 20 சதவீதம் அல்லது

(முற்பகல் 11-40)

22 சதவீதம் வட்டிக்கு பாங்குகள் கொடுக்கும். ஆகவே பணம் போட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கிற வட்டிக்கும், பணத்தை வைத்து ஒரு தொழிற்சாலைக்குக் கொடுக்கிற வட்டிக்கும் இடையிலே பார்ப்போமானால், 6 அல்லது 7 சதவீத வட்டி நிற்கும். அதிலே சர்வீஸ் சார்ஜ் 2 சதவீதம் போக லாபம் ஒரு பாங்கிற்குக் கிடைக்கும். பாங்கு அதைச் செய்ய முடியும். அரசைப் பொறுத்த வரையில், 8 சதவீத வட்டி கொடுக்கிறோமே தவிர, வேறு வகையில் பணத்தைப் பெருக்குவதற்கு அதை நாங்கள் பயன்படுத்தவில்லை. அரசுக்காகத்தான் பயன்படுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். ஆனால் வட்டியோடு சேர்த்துத் தரவேண்டிய பொறுப்பு வருகிறது. இது இரண்டாவது.

முன்றாவது என்னவென்றால், இந்தப் பணத்தை பாங்கிலே போட்டு அவர்கள் ரூ. 30,000 ஆயிரம் வாங்குவார்களேயானால், அந்த ரூ. இன்கம்-டாக்ஸ் உண்டு. இன்கம்-டாக்ஸ் இலாகாவினர் வந்து 8 ஆயிரம் அல்லது 9 ஆயிரம் ரூபாயாவது அவர்களிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். அரசைப் பொறுத்தவரையிலே, பணிக் கொடை என்ற ஒரு திட்டத்தின்கீழ் அந்தத் திட்டம் வருவதனாலே, நாங்கள் கொடுக்கிற அந்த 30 ஆயிரம் ரூபாய் முழுவதுமாகப் போய்ச் சேருமே தவிர, இதற்கு ஒரு இன்கம்-டாக்ஸ்

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

போடுகின்ற சூழ்நிலை வராது. இந்தக் கணக்கெல்லாம் பார்த்துத்தான் இது ஓரளவுக்கு நலன் பயக்கும் திட்டம் என்கிற அளவுக்கு நாங்கள் இத்திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தோம் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இங்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பல பேரும் பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒருமுனை வரியைப்பற்றி திரு. சாதிக் பாட்சா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கிட்டத்தட்ட 50 சதவீதம் 50 சதவீதம் ஒருமுனை வரி, பலமுனை வரி என்று இருந்த நிலையை மாற்றி, இப்போது பர்சென்டேஜ் கணக்குப் போட்டால், கிட்டத்தட்ட 90 சதவீதம் ஒருமுனை வரிக்கு வந்துவிட்டது. பத்து சதவீதம் பலமுனை வரியிலே இருக்கிறது. பத்து சதவீத பலமுனை வரிகளையும் ஒருமுனை வரியிலே திருப்புகின்ற போது பல்வேறு சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. சில பல பண்டங்கள் உற்பத்தி யாகின்ற இடம் குறிப்பிட்ட ஒரு இடமென்று கணக்கிடும்போது, ஒருமுனை வரி போட்டு எடுத்துவிட முடியும். பல பண்டங்கள் எந்த முனையிலிருந்து வருகின்றன, எப்படி வருகின்றன என்பது தெரியாமல், முனைகளே பலவாக ஆகிவிடுகின்றபோது, ஒருமுனை வரி என்று போடுகின்றபோது, சில சங்கடங்கள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. வரி ஏய்ப்புக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற அளவுக்கு சில பல நிலைமைகளிலே காண்கின்றபோதுதான் நாம் யோசித்து யோசித்து ஒன்றைச் சொல்கிறோம். உதாரணத்திற்கு ஒன்றைச் சொல்கிறேன். ஒருமுனை வரியாக பிளாஸ்டிக்கைப் பொறுத்த வரையிலே, ஆக்கினோம். அதற்குப் பிறகு ஓராண்டுக் காலம் கழித்து அதிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற வியாபாரிகள், மற்றவர்கள் எல்லாம் வந்து அதை ஒருமுனை வரியாக ஆக்கினதாலே தங்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிற தென்றும், அதைப் பலமுனை வரியாக ஆக்கினால்தான் தங்களுக்கு லாபம் இருக்குமென்றும் சொல்லிய பிறகு, மறுபடியும் கடந்த ஆண்டுக்கு முதலாண்டு அதை பலமுனை வரியாக ஆக்கினோம், இப்போதும்கூட மேற்கு வங்காளத்திலே இரண்டு அல்லது மூன்று வரிகளைப் பொறுத்தவரையிலும், ஏற்கெனவே ஒருமுனை வரியாக ஆக்கியதை மறுபடியும் பலமுனை வரியாக ஆக்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு வந்தார்கள். இப்போது 90 சதவீதம் ஒருமுனை வரியாக ஆக்கியிருக்கிறோம். பலமுனையாக வராமல் ஒருமுனையாக இருந்துவிட்டால், வரி வருவீப்பதிலும் நமக்குக்கூட சுலபம் தான். என்கென்கு வரி கொடுக்க முடியாமல் ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று கருதித்தான் இந்த 10 சதவீதம் பலமுனை வரி இருக்கிறது. இதிலும் எந்த அளவுக்குக் குறைக்கலாம் என்பதை வணிகர்களோடும், மற்றவர்களோடும் கலந்து ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு நாம் வந்துகொண்டிருக்கின்றோம்.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

வீராணம் திட்டத்தைப் பற்றியெல்லாம் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். இந்த அவையிலே மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் பல தடவை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வீராணம் திட்டத்தைக் குறித்து ஒரு கோபமும் கிடையாது. அதை யார் கொண்டு வந்தார்கள் என்ற கோபமும் கிடையாது. வீராணம் என்ற ஏரியை வெட்டியதே வீரநாராயணன்தான். அதிலே தண்ணீர் வந்து பாய்வது காவிரியிலிருந்து தான். அதை இன்னார் திட்டம் கொண்டுவந்தார்கள் என்பதற்காக—ஒரு பெர்சனலாக—வெறுக்கிறோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். அந்தமாதிரி என்னம் எதுவும் எங்களுக்குக் கிடையாது. எவ்வளவோ திட்டங்களைக் காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியில் இருக்கும்போது, திரு. காமராசர் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது, திரு. பக்தவத்சலம் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது கொண்டுவந்த திட்டங்களுையெல்லாம், அவர்கள் போட்ட திட்டங்கள் என்பதற்காக, ஆட்சி மாறுகின்றபோது நாங்கள் எடுத்துவிடவில்லை. டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது எவ்வளவோ திட்டங்களைப் போட்டார்கள் என்பதற்காக அந்தத் திட்டங்கள் கூடாது என்கின்ற நிலைமையும் இல்லை. வீராணம் திட்டமே நமக்கு முழுவதும் பலன் அளிக்கக்கூடிய ஒரு திட்டமாக இருக்குமேயானால், உள்ளபடியே வேறொரு மாநிலத்திலிருந்து தண்ணீரைக் கொண்டுவர அவர்களுடைய தயவை எதிர்பார்ப்பதைவிட, இங்கேயே இருந்து நாம் தண்ணீரைக் கொண்டுவந்துவிடலாம். ஆனால் அத்திட்டம் போட்டதற்குப் பிறகு ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமைகள் வேறு. நாம் திட்டங்கள் போடுகிறோம் என்று சொன்னால், அதைப் 'பிரிபேர்' பண்ணுகிற 'எக்ஸ்பர்ட்' குழு—விற்பன்னர்கள், மற்றவர்கள்—சிலபல யோசனைகளைச் சொல்கிறது. அந்த யோசனைகளின் அடிப்படையிலே இது நல்லதா அல்லது அது நல்லதா என்று ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டும். அந்த முடிவு சரியாக வரவில்லை யென்று தெரிந்தால், யோசனை சொன்னவர்களைத்தான் கேட்க வேண்டுமே தவிர, முடிவு எடுத்தவர்கள் 'அத்திட்டத்தை நாமே எடுத்தோம், நமக்கே உரியது' என்று அவர்கள் கருத முடியாது. வீராணம் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் வந்து நிறைவேற்ற முடியாத அளவுக்கு ஆனது. அனைத்து இந்திய அண்ணா தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வராத காலத்திலே ஒரு எக்ஸ்பர்ட் குழு வைத்து, அவர்களும் நிலைமைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து, இத்திட்டத்தை மறுபடியும் புதுப்பிக்க வேண்டியிருந்தாலும்கூட, 240 கோடி ரூபாய் செலவழித்தால்தான் முடியுமென்றும், இந்தப் பைப்பு முறை வேண்டாமென்று சொல்லி, வேறு பைப்பு முறை வரவேண்டுமென்று சொல்லி, அப்படியே தண்ணீர் கொண்டுவந்தாலும்கூட, 2½ டி.எம்.சி. தண்ணீர்தான் கொண்டுவர முடியும் என்றும் தெரிவித்தது.

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அதுமட்டுமல்லாமல், இரண்டு இடத்திலே பம்பு செய்துதான் கொண்டுவந்து ஏற்ற வேண்டும். வீராணம், இருக்கிற நிலைக்கும், சென்னை இருக்கிற நிலைக்கும் இரண்டு இடத்திலே நீர் ஏற்றுவதன் மூலமாகக் கொண்டுவந்தால் தான் சென்னைக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்ற நிலை இருக்கிறது. ஆகவே வீராணம் ஏரியிலே இருந்தோ, நங்கவல்லியிலே இருந்தோ என்று பல்வேறு திட்டங்கள் எல்லாம் சொன்னார்கள். மேட்டுருக்குப் பக்கத்திலே கட்டி, அங்கே யிருந்து சேலம் வந்து, மேடாக இருந்து சென்னை தாழ்வாக இருப்பதனால் கிராவிட்டேஷனே வரக்கூடும் என்றுகூட ஒரு யோசனையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த யோசனையைக்கூட, அதுவும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலேகூட, நாம் அதை ஆலோசித்துப் பார்த்தோம். அதையும் சொன்னார்கள். மற்ற விஷயங்களையும் சொன்னார்கள். அதைப் பற்றி எடுத்துச்சொல்கின்றபோது, கடைசியிலே அதிகாரிகளும், விற்பன்னர்களும், வல்லுநர்களும், நிபுணர்களும் இது சரி என்றுதான் சொன்னார்கள். அதன் காரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இப்போது இருக்கின்ற நிலைமையில், வேறு வழியே இல்லாவிட்டால், நீர் ஏற்றக்கூடிய சூழ்நிலையைக் கூட நாம் கொண்டுவர வேண்டும். அது மட்டுமல்ல. இதிலே இருக்கின்ற சங்கடம் என்னவென்று கேட்டால், 2½ டி.எம்.சி. வருகிறது என்பது ஒன்று. இரண்டாவது, இரண்டு இடத்திலே நீர் ஏற்றம் செய்ய வேண்டுமென்பது ஒன்று. மூன்றாவது, இந்த பைப்புகளை நாம் மாற்றவேண்டும் என்பது. நான்காவது என்னவென்று கேட்டால், வீராணம் ஏரியே காவிரி நீரை, கொள்ளிடம் நீரை நம்பித்தான் வாழ்கின்றது. கடந்த ஆண்டு வறட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட அபாயங்கள் என்னவென்றால், வீராணம் ஏரியிலே ஒரு 4, 5 ஆண்டு காலமாக ஒரு அடி தண்ணீர்கூட, ஒரு ½ அடி தண்ணீர்கூட இல்லாமல், ஆகிவிட்டால், அதை நம்பி சென்னை வாழமுடியுமோ அது போய் விடுமே தவிர, வேறல்ல. இந்தத் திட்டம் சரியாக இல்லை. நிறைவேற்ற முடியாத என்ற காரணத்திற்காக பார்க்கிறோமே தவிர, வேறல்ல. இன்னார் கொண்டு வந்தார் என்ற காரணத்திற்கோ அல்லது காழ்ப்புணர்ச்சி அடிப்படையிலோ இந்தத் திட்டத்தைப் போடவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. வெள்ளைக்காரன் கொண்டு வந்த திட்டம் என்பதற்காக பல திட்டங்களை மாற்ற முடியாது. அதன் தொடர் சங்கிலியாகத்தான் நாம் இப்போது ஆண்டு கொண்டிருக்கிறோம். வெள்ளைக்காரன் ஆண்டான். பிறகு காங்கிரஸ் ஆண்டது. பிறகு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆண்டது. அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆளுகிறது இப்போது என்று சொன்னால், பல்வேறு பொறுப்புகளை சங்கிலித் தொடர்போல தொடர்ந்துதான் கொண்டு வர வேண்டுமே தவிர, அதை நீக்கிவிடவோ தள்ளிவிடவோ முடியாது. தெலுங்கு தேசம் ஆட்சியில் இருக்கும் ஆந்திர தேசத்திற்கும் நமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கின்ற உடன்பாட்டின் அடிப்படையிலே

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

கிருஷ்ணா ஆற்று நீரைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்ற திட்டம் 1866 ஆம் ஆண்டே போட்டு, அதற்குப் பிறகு பல்வேறு ஆண்டுகளாக முயற்சி எடுத்து, பிறகு இந்தியா விடுதலை பெற்ற பிறகு பல்வேறு முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டு, ஆந்திர மாநில முதலமைச்சர்களில் சில பேர்கள் தண்ணீர் தர ஒத்துக் கொண்டு, சிலர் தண்ணீர் தர மாட்டேன் என்று சொல்லி, மகாராஷ்டிரா ஐந்து டி.எம்.சி., ஆந்திரா ஐந்து டி.எம்.சி., கர்நாடகா ஐந்து டி.எம்.சி., தர வேண்டுமென்ற நிலையிலே அவர்கள் எல்லாம் ஒப்புதல் தராமல் இருந்து, எங்களுக்கே தண்ணீர் இல்லாமல் இருக்கும்போது, நாங்கள் எப்படித் தர முடியும் என்று கர்நாடகம் சொல்லி, அதே மாதிரி மகாராஷ்டிரம் சொல்லி, பிறகு மத்திய அரசு இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று எண்ணினாலும்கூட செயல்பட முடியாத சூழ்நிலையில் இருந்து, கடைசியிலே திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டதன் காரணமாக, மூன்று மாதம் காங்கிரஸ் ஆட்சி நடைபெற்றதன் காரணமாக, ஆந்திராவிலேயிருந்து ஐந்து டி.எம்.சி., மகாராஷ்டிராவிலிருந்து ஐந்து டி.எம்.சி., கர்நாடகத்தில் இருந்து ஐந்து டி.எம்.சி. என்று கொண்டு வந்து, ஆந்திராவிலே சேர்த்து, ஆந்திராவிலிருந்து 15 டி.எம்.சி. அளவுக்குக் கொண்டுவரத்தக்க சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த முடியும் என்ற வாக்குறுதியை மத்திய அரசின் பிரதமர் சொன்னதன் காரணமாக, மூன்று மாநிலங்களும் மறுப்பு சொல்லமுடியாமல், ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய கட்டத்திற்கு ஆளாகியிருக்கின்றார்கள். அந்த மூன்று பேர்களும் சங்கடங்கள் ஏதும் சொல்லாமல் இருக்கின்ற ஒரு சூழ்நிலை வந்தது. அந்தச் சூழ்நிலை வந்ததற்குப் பிறகும் கூட, சிலபல நிலைமைகள் வந்தன. அதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு முதலமைச்சரும் உட்கார்ந்து பேசிய காலத்தில், திரு. வெங்கட்ராவ் அவர்கள் காலத்திலே அதைப்பற்றிப் பேசப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு திரு. அஞ்சையா அவர்களிடத்திலே பேசப்பட்டு ஓரளவுக்கு முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னால், கடைசியிலே அங்கே ஆட்சி மாறி, இப்போது திரு. என்.டி.ஆர். அவர்கள் முதலமைச்சராக வந்த பிறகு, இந்தத் திட்டத் தினுடைய நிலைமைகள் சரிசெய்யப்பட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே 270 கோடி ரூபாய் மொத்தச் செலவு. அதிலே ஏற்பட்டிருக்கின்ற செலவுகளில் ஓரளவுக்கு அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள். அது நமக்கு லாபகரமானதாகத்தான் இருக்கிறது. எந்த வகையிலே என்று கேட்டால், நாம் எவ்வளவு தண்ணீர் ஏற்றுக்கொள்கிறோமோ அந்தப் பங்குக்குத்தான் நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் எவ்வளவு பங்குக்கு நீர்ப் பாசனத்தை எடுத்துக் கொள்கின்றார்களோ அந்தப் பங்குக்கு அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அந்த முறையிலே தமிழக அரசு பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டு, தமிழக எல்லை வரையிலே அவர்கள் தண்ணீரைக் கொண்டு வரும் செலவை, ரூ. 200 கோடி வரையிலும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியது.

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஆந்திர அரசு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியது ரூ. 560 கோடி. 560 கோடி ரூபாய் செலவை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு இந்த எல்லையிலே கொண்டு வந்து 15 டி.எம்.சி. கொடுக்கவேண்டிய பொறுப்பை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அந்த எல்லைக்குப் பிறகு வாய்க்கால்கள் வெட்டி, குழாய்கள் புதுப்பித்து ஏரிகளிலே கொண்டு வந்து, சென்னையிலே குழாய்கள் சுப்பிக்க வேண்டும். அதற்கு ரூ. 150 அல்லது 200 கோடி மேற்கொண்டு செலவழிக்க வேண்டிய பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது. எல்லை எல்லையிலே 200 கோடி ரூபாய். அவர்கள் ரூ. 560 கோடி செலவழிக்க ஒப்புக் கொண்டார்கள். நாம் 30 கோடி தான் தந்திருக்கிறோம். அறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை என்று தரவேண்டும். இந்த பட்டியலிலே ஒதுக்கி இருக்கின்றது. சுவர் அடுத்த தவணை ரூ. 30 கோடி தர வேண்டும். அறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை ரூ. 30 கோடி, 30 கோடி என்று 200 கோடி ரூபாய் வரையில் தர வேண்டும். அந்தத் திட்டத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு செய்வது, நம்முடைய பொறுப்பாளர்கள் மற்றவர்கள் எல்லாம் உபயோகித்து அதைக் தன்காணிப்பது என்று அடிப்படையிலே அது நிறைவேற்றப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. பொறுப்பை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளாதவரை நமக்கு லாபம். இல்லாவிட்டால், அவர்கள் “கிருஷ்ணா ஆற்றத் தண்ணீரை நாங்கள் தந்து விடுகிறோம். நீங்கலே வாய்க்கால் வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுங்கள்” என்று சொல்லி, வாய்க்கால் வெட்டுகிற பொறுப்பு முழுவதும் தமிழக அரசுக்கு வருமானால், அதிகச் செலவுதான் ஏற்படும். அப்படி வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு வந்தாலும், இடையிலே இருக்கின்ற சாயலிமா பகுதி மற்ற பகுதிகள் அந்தத் தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டுவிட்டால், நமக்குத் தண்ணீர் வராது. நம்முடைய ஆற்றத் தண்ணீரை பன்னா ஆற்றிலே இருந்தோ, அமராவதியில் இருந்தோ நம்முடைய வாய்க்கால்களை திருடுகின்ற நிலை இருக்கும்போது, நாம் குடிநீர் என்று கொண்டு வரும்போது, இடையிலே இருப்பவர்கள் அவரவர்கள் வாய்க்கால்களை வெட்டி பிரித்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் என்றால், நமக்கு வரவேண்டிய தண்ணீர்கூட நமக்கு வந்து சேராது. கபில மலைப்பகுதி, மற்ற பகுதிகளிலும்கூட இன்றைக்குப் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறோம். இப்போது நமக்கிருக்கிற இலாபம்

(முற்பகல் 11-50)

என்னவென்றால், நம் எல்லையிலேயே 15 டி.எம்.சி. தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பை ஆந்திர அரசு ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதாகும். ஆதலால் இடையிலே என்ன நடைபெறுகிறது என்பதைப்பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இடையிலே இருப்பவர்களுக்கும் ஏக்கமேற்படாத அளவிற்கு 560 கோடி ரூபாய் செலவில் நீர்ப்பாசனத் திட்டம் ஒன்றை நிறைவேற்றி அவர்களைத் திருப்திப்படுத்திவிடுவதன்மூலமாகத் தண்ணீர் திட்ட வேண்டிய

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1984 மார்ச் 15]

அவசியமும் அவர்களுக்கு ஏற்படப் போவதில்லை. ஆகவேதான் இத்திட்டம் நிறைவேற வேண்டுமென்று கருதுகிறோம். நம்முடைய பணிகளையும் எல்லை யிலிருந்து துவக்கி இருக்கிறோம். அந்தத் தண்ணீர் வரும் வரைக்கும் காத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டாம் என்று சைமன் டேனியசாக வேலைகளைத் துவக்கியிருக்கிறோம். அங்கேயும் வேலைகள் துவக்கப்பட்டுவிட்டன.

அங்கேபோய்கூட நம் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும், ஆந்திர அரசின் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் கல்நாட்டு விழா நடத்தலாம் என்று ஏற்பாடுகள்கூட செய்யப்பட்டன. ஆனால் வேலைகள் ஏற்கெனவே துவக்கப்பட்டு, நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பதால், இந்தச் சமயத்தில் போய் கல்நாடு வேண்டுமா என்று, விழாவைக் கூட நிறுத்திவிட்டு இரண்டு முதலமைச்சர்களும் போகாமலே இருந்துவிட்டார்கள். அவ்வாறு அந்த வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. பின்னால் அதுபற்றிய சூறிப்புகள், மற்றவைகளை வாய்ப்பு கிடைக்கிறபோது, மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிப்பார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தைப் பிரித்து, காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்திற்கு அண்ணா மாவட்டம் என்ற பெயரை வைக்க வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். நீண்டகாலமாகவே, மதுரை, இராமநாதபுரம் போன்ற அத்தியாவசியமான மாவட்டங்களைப் பிரிக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வற்புறுத்தப்பட்டுவந்தது. அந்த மாவட்டங்களைப் பிரிக்க வேண்டுமென்ற நிலை வந்தபோது, அறிஞர் அண்ணா பெயரை நினைக்கக் கல் மாவட்டத்திற்கு வைத்தோம். அதைப் போலவே காமராஜர், முத்துராமலிங்கத் தேவர் ஆகியவர்களின் பெயரையும் வைத்தோம். அறிஞர் அண்ணாவின் பெயர் நினைக்கக் கல் மாவட்டத்திற்கு இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிப் பொருத்தமாக இருக்காதென்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது. அறிஞர் அண்ணா தமிழகத்திற்கே சொந்தம். எங்கும் அவர் பெயரை வைக்கலாம். தற்சமயம் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தைப் பிரித்திருந்தால், அண்ணா பிறந்த காஞ்சிபுரம் பகுதிக்கு அண்ணா பெயரை வைத்திருக்கலாம். ஆனால் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தைப் பிரிக்கிற நிலைமை இப்போது ஏற்படாத காரணத்தினால், அண்ணாவின் பெயரை அங்கே வைக்க இயலவில்லை. அண்ணாவின் பெயரை எந்த மாவட்டத்திற்கும் வைக்கலாம். இன்னும் சொல்லப் போனால், இந்தியா பூராவிலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் வைக்கலாம். வடநாட்டித் தலைவர்களின் பெயர்களை நாம் இங்கே வைக்கிறபோது, அறிஞர் அண்ணாவின் பெயரை வடநாட்டில் ஒரு பகுதியிலே வைப்பது பொருத்தமாகத்தான் இருக்கும். எனவே காஞ்சிபுரத்திற்கு அண்ணாவின் பெயரை வைக்கக்கூடாது என்ற காரணம் அல்ல. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் வருமானால், மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களைவிட வேறு யாருக்கும் அதிக உணர்வு இருக்காது.

1984 மார்ச் 15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

அண்ணா பிறந்த மாவட்டத்திற்கு, அண்ணா இருந்த மாவட்டத்திற்கு அண்ணா பெயரை வைக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணம் வருவதிலே ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் இப்போது செங்கல்பட்டு மாவட்டம் பிரிக்கப் படாததாலும், ஆனாலும் அண்ணாவின் பெயர் இப்போதே வந்துவிட வேண்டும் என்பதாலும்தான் திண்டுக்கல் மாவட்டத்திற்கு அண்ணாவின் பெயரை வைத்திருக்கிறோம். பெரியார் பெயர் ஒரு மாவட்டத்திற்கு வந்து விட்ட காரணத்தினால், அண்ணாவின் பெயரும் ஒரு மாவட்டத்திற்கு வந்துவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தின் அடிப்படையிலேதான், பிரிக்கப்பட்ட எட்டு மாவட்டங்களில் ஒரு மாவட்டத்திற்கு அண்ணாவின் பெயரை வைக்க வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறோம்.

மேற்கொண்டு இன்னிவ்வ பெயர்களைப்பெல்லாம் வைக்கவேண்டுமென்று பல பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மாவட்டங்களுக்குப் பெயர்கள் வைப்பதற்கான தகுதி, திறமை படைத்தவர்கள் துற்றுக் கணக்கில் இருக்கிறார்கள். இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. வரலாற்றைப் புரட்டினால் வீரர்கள், தலைவர்கள் பெயர்களை ஏராளமாக எடுக்கலாம். ஆனால் அந்த அளவிற்கு மாவட்டங்கள் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகம்தான். ஆகவே இருப்பதிலே ஓரளவிற்குத் தேர்ந்தெடுத்து வைக்கவேண்டிய நிலையிலே இருக்கிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் கூறுகிற எந்தவொரு கருத்தும் தள்ளிவிடக்கூடியதல்ல. ஆனால் பொருத்தமான அளவிற்கு வைக்கக்கூடியவாறு பெயர்களை வைத்திருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தேரவெல்லாம் ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளிகள் அதிகமாகிவருகிறது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அடிக்கடி பேரவையிலும், மேலவையிலும் இதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடா என்று எடுத்துச் சொல்லி வருகிறார்கள். அரசாங்கப் பள்ளிகள் மற்றும் அரசாங்க மானியம் தந்து நடத்தப்படுகிற தனியார் பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகியவற்றிற்கு நாம் நிபந்தனைகள் விதிக்கலாம். அப்படி உதவித் தொகை வாங்குகிற பள்ளிக்கூடங்கள் அத்தனைக்கும் அப்படி நிபந்தனை விதித்த காரணத்தால்தான், போறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்த உடனேயே, இந்தத் திணிப்புக்கு எதிர்ப்பைக் காட்டுகிற வகையில் தமிழ் நாட்டுப் பள்ளிக்கூடங்கள் அத்தனையும் தனியார் பள்ளிகளாக இருந்தாலும், அரசுப் பள்ளிகளாக இருந்தாலும் இந்தி போதிப்பதற்கு இடமிருக்காது என்று உத்தரவிட்டார். ஆனால் இந்தி ஆசிரியர்களை ராங்கக் கைவிட்டுவிட மாட்டோம், இந்தி போதித்த ஆசிரியர்களின் தகுதி, திறமைக் கேற்ப அவர்களுக்கு மாற்று வேலைகள் கொடுக்கப்படும், இல்லாவிட்டால் பயிற்சி தந்து, மாற்று வேலைகள் தரப்படும், அதற்காக அவர்களுக்கு வழங்கப் படுகிற சம்பளமோ, படியோ எந்தவகையிலும் குறைக்கப்படமாட்டாது,

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1984 மார்ச் 15]

அவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படமாட்டார்கள், ஆனால் இந்தி வகுப்புகள் மட்டும் நீக்கப்படும் என்று உத்தரவிட்டதன் காரணமாக தமிழகம் ஒன்றில் தான் இந்தியாவிலேயே இந்தி வகுப்புகள் இல்லாத அளவிற்கு ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதே உத்தரவை சென்ட்ரல் எக்ஸ்சுக்கு, மத்திய அரசின் சார்பாக நடக்கும் பள்ளிகளுக்கு இடலாமா என்றால் முடியாது. காரணம், அவர்கள் நம்மிடத்திலே மானியம் வாங்குவதில்லை. அவர்கள் மத்திய அரசின் அனுமதி பெற்று, அந்தப் பள்ளிகளை நடத்தும் உரிமை அவர்களுக்கு இருப்பதால், மாணவர்களிடத்தில் அவர்கள் வசூற்ப்ப்படி வசூல் செய்து, தங்கள் லாபத்தைப் பெறுகிக்கொண்டு, விருப்பப்படி நடத்துகிறார்கள். அங்கே தவையிட முடியாத அளவிற்கு நாம் இருக்கிறோம். அதற்காகத்தான் மாநில சுயாட்சி வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். கல்வித் துறைக்கு இங்கே ஒரு அமைச்சர் இருக்கும்போது, அங்கே ஒரு அமைச்சர் இருப்பானென்ற அவர்தன் விருப்பப்படி நடத்துவானென்று என்று அறிவு, அண்ணா அவர்கள் இங்கேயே பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த மாநிலத்தைப் பிரவறுத்தவரையிட, மக்கள் கொண்டுள்ள எண்ணங்களை நிறைவேற்றும் இப்படிப்பட்ட சங்கடங்களை எல்லாம் நீக்க வேண்டும், நர்சரிப் பள்ளிகள் என்று சொல்லும் போது, அவை அங்கீகாரம் பெற்ற பள்ளிகள் அல்ல, அங்கு அங்கீகாரம் பெற்றால்தான் நாம் நிபந்தனை போடலாம். அவற்றில் அதிகம் மாணியம் பெறுவதில்லை. அதை நாம் சேர்க்கைவைஸ் பண்ணவில்லை. அங்கே படித்து விட்டு, நம்முடைய பள்ளிகளுக்கு வரும்போது, தனி பரீட்சை வைத்துத் தான் சேர்த்துக்கொள்கிறோம். நம்முடைய நடப்பிலே ஒரு மெனியா இருக்கிறது. ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கும் பள்ளியிலே படித்தால்தான் டிசிப்ளின் வரும், அறிவு வரும், ஆற்றல் வரும் என்ற நிய நம்பிக்கை பரவியுள்ளதால், எல்லோரும் தங்கள் குழந்தைகளை அந்தப் பள்ளிகளில் சேர்க்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். சாதாரண கலியாட்கள்கூட பணத்தைச் செலவழித்து கங்கள் குழந்தைகளை நர்சரிப் பள்ளிகளில் சேர்த்து, அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைப்பதால், இது ஒரு பிசினஸ் ஆகிவிட்டது. வேறு வேலை பார்ப்பதைவிட இந்த வேலை நல்லதென்று பலர் இதற்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அரசாங்கமே 4,000-த்து சில்லரை பால்வாடிகள் போன்றவற்றில் நர்சரிப் பள்ளிகளை ஆரம்பித்து, அங்கே வகுப்புகளை தமிழிலேயே நடத்தி, அதன் மூலம் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்த முடியும், மாணவர்களுக்கு அறிவு, ஆற்றல், திறமை ஆகியவற்றைத் தர முடியும் என்ற குழந்தையை உருவாக்க வேண்டுமென்று ஒரு மாற்றுத் திட்டத்தை உருவாக்கி, நடைமுறைப்படுத்தினால்தான், அந்தப் பள்ளிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். அதற்கான முயற்சிகளை அரசு செய்து கொண்டிருக்கிறது. பணம் வாங்கிக் கொண்டு நடத்தும் நர்சரிப் பள்ளிகளுக்குப் பதிலாக, தமிழிலேயே கற்பித்து, நல்ல அறிவை, ஆற்றலை

1984 ஆம் ஆண்டு -15] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

மாணவர்களுக்கு உருவாக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். எனவே நர்சரிப் பள்ளிகளைத் திறந்து நிறுத்தினாலும், உடனே அவர்கள் கிட்டிப் போட்டு, பன்மமென்பதில் ஓரடவ்வென்கிழ். தங்களுக்குப் பள்ளியை நடத்த உரிமை இருக்கிறது. என்று சொல்கிறார்கள். சிறுபான்மையினர் உரிமை என்று சொல்லி ஒரு பள்ளியைப் நடத்தும்போது, அங்கே சிறுபான்மையினர் வருகிறார்களா என்பதல்ல. நடத்துகிறவர்கள் சிறுபான்மையினராக இருந்து, அது சிறுபான்மையினர் பள்ளி என்றால், சுப்ரீம் கோர்ட், அதிலே தலையிடாதே என்று நமக்கு உத்தரவிடுகிறது. அந்தப் பள்ளியிலே இரண்டு மூன்று சதவிகிதம்கூட சிறுபான்மையினர் படிக்கமாட்டார்கள். 97, 98 சதவிகிதம் மற்றவர்கள்தான் இருப்பார்கள். இருந்தாலும் பெயர் சிறுபான்மையினர் நடத்தும் பள்ளி என்பதால், இப்படிப்பட்ட சங்கடம் எல்லாம் வருகிறதென்று சொல்லியிருக்கிறோம். இந்தச் சங்கடங்கள் எல்லாம் நீக்கப்படும்போது இந்தப் பிரச்சினைகளும் நீர்க்கப்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வீட்டு வசதி வாய்ப்பற்றி எல்லாம் சொன்னார்கள். பல இடங்களிலே தவறுகள் நடக்கின்றன என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சாதிக் பாட்சா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். எந்தத் துறையிலே, எந்த இடத்திலே, எப்படிப்பட்ட தவறுகள் நடந்தாலும், அவை நடக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும், தவறுக்குக் காரணமாவன தண்டிக்கப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் தான் அரசு இருக்கிறது என்று ஏற்கெனவே நான் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்போதும் சொல்கிறேன். அதில் திட்டவட்டமான, தெளிவான தன்மைகள் இருக்கவேண்டும். கன்தரணிப்பவர்கள் பொறுப்பாகத் தண்காணிக்க வேண்டும். சாதாரணமாக தனிப்பட்ட யாரையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அரசுக்கில்லை, ஆட்சிக்குல்லை. தனிப்பட்டவர்களைக் காப்பாற்ற இவ்வளவு பேர், மக்களுடைய செல்வாக்கைப் பெறுவான் அரசு தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, பதில் சொல்ல வேண்டியதில்லை. மக்கள்தான் பெரிது. நாடுதான் பெரிது என்னும்போது, ஒருவர் அல்லது இரண்டு, மூன்று பேர்களைப் பாதிக்கப் படும்போது, அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை அமைச்சருக்கும், குறிப்பிட்ட துறைக்கும் எழுதித் தந்தால், நடவடிக்கை எடுக்க வாய்ப்பாக இருக்கும். 10, 15 குற்றச்சாட்டை என்னிடம் கொடுத்து, அதை துறை விசாரித்து, கடைசியில் என்ன ரிப்போர்ட் வருமென்றால், விசாரித்துப் பார்த்தோம், இது நிரூபிக்கப்படவில்லை; இது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை; 14 குற்றச்சாட்டில் எதுவுமில்லை. அங்கே இதை விட்டு விடலாம் என்று வரும். எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால் எல்லா கட்டங்களிலும் ஆதாரத்துடன் நிரூபித்துத்தான் தண்டனை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படியே படாத பாடுபட்டு கண்டிப்பிடித்தாலும், எங்கேயாவது

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] — [1984 மார்ச் 15]

(நண்பகல் 12-00)

நடவடிக்கை எடுத்தாலும், உடனே ஹைக்கோர்ட்டுக்குப் போய்விடுகிறார்கள். கீழே பார்த்த பிறகு புல் பெஞ்சுக்குப் போய்விடுகிறார்கள். அதன்பிறகு உச்ச நீதிமன்றத்திற்குப் போய் உச்சியிலேயே உட்கார்ந்துகொள்கிறார்கள். அதனால் தான் பேசுபெருந் அண்ணா அவர்கள் ஒன்றை மிகவும் அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். “நியாயங்கள் எக்காரணம் கொண்டும் காயப்படுத்தப்படக் கூடாது, காயங்கள் எக்காரணம் கொண்டும் நியாயப்படுத்தப்படக் கூடாது” என்று சொன்னார்கள். அந்த உணர்வின் அடிப்படையில்தான் இந்த அரசின் பணிகள் நடைபெறுகின்றன. அதற்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர்களின் ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் வேண்டும். உடனடியான குற்றச்சாட்டுகளை, குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றபோது, அமைச்சர்களாக இருக்கிற எங்களுக்கு உள்ளபடியே அனுகூலமாகத்தான் இருக்கிறது. அதனால் எங்களுக்கு பாதகம் அல்ல. தவறுகளை, குற்றச்சாட்டுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்காகத்தான் கேள்விகள் எல்லாம் கேட்கப்படுகின்ற நிலைமைகள் இருக்கின்றன. எங்கள் கவனத்திற்கு வராத பிரச்சினைகளுக்கிட கேள்வி கேட்பதன் மூலம் எங்கள் கவனத்திற்கு வரக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. எந்தத் துறையிலும் தவறுகள் நடைபெறாமல் இருக்க இதில் கவனம் செலுத்தப்படும்.

பல்வேறு துறைகளைப்பற்றி இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். அதுபற்றிய குறிப்புகள் வரும்போது சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்கள் அதுபற்றி விரிவாக பதில் சொல்வார்கள். இதுவரை பொறுமையாக இருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த அனைவருக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இங்கே பல பேர் வராவிட்டாலும், பொதுமக்களுக்குத் தெரியும் வகையில் இதெல்லாம் பத்திரிகைகளில் வரும், அவர்கள் படிப்பார்கள். இந்த விவரங்களை எல்லாம் நான் தெரிவிப்பதற்கு வாய்ப்பு தந்த உறுப்பினர்கள் அத்தனை பேருக்கும் என்னுடைய நன்றியை மீண்டும் சொல்லிவிட்டு, இந்த நிதிநிலை அறிக்கையை உருவாக்க ஒத்துழைத்த நிதிச் செயலாளர் அவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும், மற்றும் ஒத்துழைத்த பல்வேறு துறையைச் சார்ந்தவர்களுக்கும், அலுவலர்களுக்கும்—இவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தால்தான் இப்படிப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கையை உருவாக்க முடியும்—என் நன்றியைத் தெரிவித்து அமருகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மேலவையின் இன்றைய திகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் 23—3—1984 வெள்ளிக்கிழமை காலை 10-00 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 12-30)